

12987

Concurs - Câștigă o vacanță în Austria!

Bonus Oriflame!

www.revistafiacara.ro

FIACĂRA

**Ai o CARTE
cadou!**

Butoiul
cu pulbere
al Balcanilor

Remeșlada:
Boșii și caltaboșii

Războiul
cu dopajul

exclusivitate:
În direct,
din Myanmar

business

Patriciu:
viața & opera

Suntem victimele
unui experiment
alimentar criminal!

vip:
Nadal, El conquistador

6 422258 000061 00011

ASIBAN

ASIGURARE - REASIGURARE

P/12987 24

Casa ta vrea să-ți spună ceva!

Ascult-o până nu e prea târziu!

Asigurarea pentru locuință oferită de ASIBAN vă protejează împotriva riscurilor de incendiu, cutremur, inundație, precum și alte riscuri care vă pot amenința proprietatea. De asemenea, protecția asigurării se poate extinde și asupra bunurilor aflate în locuință.

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE!

www.asiban.ro

De la corespondentul nostru în Myanmar

S.O.S. BURMA

Revista noastră publica, acum mai bine de un an, un articol despre frumusețile naturale și atracțiile turistice ale Burmei, în care aminteam însă că această țară și în general zona respectivă din Asia de Sud-Est este un butoi cu pulbere. Era mai mult vorba de fler decât de informații foarte concrete. Septembrie 2007. Mă aflu la Tokyo și, înainte de a pleca din București, revista mi-a cerut materiale noi despre Asia. O știre din ziarul *Asahi* îmi atrage atenția. Câțiva călugări budiști au fost omorâți în Myanmar. Japonezii nu-și fac încă probleme, dar, cum eu am trăit ceva timp în Asia de Sud-Est, cunosc importanța religiei și modul în care popoarele din această parte a lumii își respectă cu fervoare călugării. Sunt așadar convinsă că o să iasă nici mai mult nici mai puțin decât o baie de sânge.

Myanmar sau Burma? Fiecare după preferințe. Burma sau Birmania este denumirea străveche a acestei țări, pe care Junta a schimbat-o acum vreo zece ani în Myanmar. Cum puțini jurnaliști străini apreciază în momentul de față Junta – așa-zisul Tatmadaw – nu prea mai folosește nimeni acum termenul de Myanmar. Nu știu ce nume folosiți în România, dar, dacă în general aveți greșuri față de dictaturi, recomand denumirea Burma.

Drumul meu spre Burma trece prin Thailanda. Zbor de la Tokyo la Bangkok și imediat apoi la Chiangmai, în nordul Regatului Siamului. Nu am de gând să ajung chiar la Rangoon (recomand de asemenea vechea denumire în loc de Yangon, din aceleași considerente) și nici la Mandalay; eu sunt *free-lancer*, colaboratoare, și *free-lancer*-ii sunt adeseori cei mai periclități jurnaliști, dovadă reporterul japonez care a fost împușcat în capitala Burmei în septembrie. Tatmadaw-ul a pretins că a fost vorba de un glonte răzleț, adică de un accident, dar aparatul de fotografiat al reporterului nu a fost înapoiat odată cu trupul acestuia în Japonia, conținând se pare o imagine evidentă a asasinului. Am de gând așadar să fac un fel de turism, să dau cu nasul prin Triunghiul de Aur și pe la frontieră, în ciuda faptului că pot să pătrund în momentul de față – început de octombrie – până la Rangoon și în ciuda spiritului meu aventurier și curiozității naturale. Dar, un proverb britanic spune că pisica a murit datorită tocmai curiozității.

Merg așadar de la Chiangmai spre frontieră împreună cu prietenul meu japonez. Deja avem amândoi impresia că cineva este pe urmele noastre și se face totul așa încât să ne băgăm nasul în cât mai puține. Vechea mea carte *Vara în Siam* este total depășită și cu tristețe îmi dau seama în acest an 50 al domniei regelui Rama al IX-lea – 2007 – că este o mare porcărie. Acolo Thailanda este prezentată ca o țară a tuturor posibilităților și un paradis în care aleargă câinii cu covrigii în coadă și te poți delecta toată ziua la soare, cu un joint între buze, și în saloanele de masaj de toate felurile. Ha-ha! Este aici acum dictatură militară, guvernul este condus de generalul Surayud Chulanont și majoritatea provinciilor regatului se află sub lege marțială. Nu știu dacă instaurarea acesteia a fost necesară sau nu, dar îmi dau seama că atmosfera este tensionată în așteptarea alegerilor planuite a fi libere de pe 23 decembrie. Și n-am să vorbesc de rău Thailanda în care deocamdată nu mi-a făcut nimeni de petrecanie, în ciuda curiozității mele naturale. Mă duc așadar spre Triunghiul de Aur și Burma străbătând o provincie aflată sub lege marțială. Foarte excitant.

Totul pare OK până la Chiang Rai. Încă de pe autostrada 1 și mai ales începând cu drumul național 1209, de după acest oraș spre Triunghi, întâlnim tot mai multe baraje ale Poliției și Armatei. Vânează dealeri de droguri și emigranți ilegali dinspre Laos și Burma. Dacă aceștia au bani destui să plătească, de obicei sunt lăsați să meargă mai departe, până la următorul baraj. Dacă nu, își vor petrece restul vieții la închisoare sau respectiv într-unul din lagărele de refugiați sau în închisorile acestora. Vor primi cetățenia thailandeză doar când vor ști să cânte un imn național thai – ni se spune – și asta n-ar fi ceva rău, dar, în general, în Siam nu trebuie să crezi tot ce îți se spune. Despre lagărele de refugiați din Thailanda însă voi vorbi într-un viitor articol. Acum mă îndrept spre Sam Liam Thong Kham – Triunghiul de Aur – și observ în calea mea multe mașini de fabricație japoneze fără numere de înmatri-

Ne interesează însă doar Burma în prezent așa că facem poze disperate din larg spre malul birmanez în care se află faimosul Paradise Resort Casino. Există un singur acces către acest cazinou legal din Burma. Prin Thailanda, pe uscat, dar numai dacă ești un important personaj thai, cu extrem de mulți bani. Poți de asemenea să înoți dinspre locul unde ne aflăm noi în larg. Nici o problemă – ni se spune – vei fi primit cu brațele deschise, poți câștiga sume imense acolo, dar nu ne asumăm nici o răspundere. Ghidul nostru ne spune că acesta este cazinoul No. 1 în lume în privința sumelor care se vehiculează. Ni se spune de asemenea că aici își spală banii multă lume. Cu puțin timp înainte de trecerea noastră pe aceste meleaguri, câțiva britanici și americani au înnotat se pare spre Paradise Resort. Nu s-a mai auzit nimic de ei. Ipoteza: sunt în prezent foarte fericiți, sau foarte nefericiți, ori nu mai sunt deloc.

culare. Sunt furate, mi se explică. Am intrat deja practic, după Chiang Rai, în așa-numitul *No Man's Land*, teritoriul fără legi sau cu legi cât se poate de aleatorii. Dacă îi întrebi pe thailandezi ce caută mașinile fără numere de înmatriculare în țara lor, dau din umeri și-ți răspund că nu există nici o soluție, acolo, mai sus de Chiang Rai, e *No Man's Land*. Sunt la fel de toleranți ca și noi, românii.

În fine, am ajuns la Sop Ruak în apropiere de râul Mekong și suntem imediat pe malul thailandez al acestuia. Plătim o șalupă care să ne ducă spre locul unde se află, atunci când nivelul apei nu este prea ridicat, o limbă de pământ auriu – Sam Liam Thong Kham. Este denumit astfel pentru că aici anume și în această zonă mai largă există piața opiumului. Opiumul se vindea la liber, dar nu contra unei sume în bani, considerate fără mare valoare în *No Man's Land*, ci contra cantității egale în aur.

Ne ducem, așadar, prudenți, spre malul laotian... Dar despre Sam Liam Thong Kham într-un viitor reportaj.

Înapoi în Thailanda lipsită aparent de griji, spre orașul de frontieră Mae Sai.

Este unul dintre cele mai ciudate și aglomerate orașe pe care le-am văzut vreodată. Are chiar o pistă de aterizare, este practic în Sam Liam și este într-o permanentă mișcare. Aici se face un febril comerț peste graniță și se trece, la o adică, fiecare cum poate. Este locul ideal din lume pentru a cumpăra pietre prețioase ori bijuterii din argint sau placate cu aur cu pietre prețioase. (Sau chiar din aur, dacă sunt ceva mai scumpe.) Dar, mai ales în acest moment, să cumperi bijuterii aici înseamnă să cumperi sânge și suferință. Asta nu înseamnă că ne abținem. Rubinele, safirele albastre și albe, jadul, smaraldele și, mai rar, diamantele sunt atât de ieftine și de

**Speak
Sawasdee-
ka?
Speak
Mingala-ba?**

**Reporteri
Fără
Frontiere
și curaj**

**Insights
din Bangkok**

frumoase aici! *The best deal in the world*, cu condiția să te pricepi cât de cât și să nu cumperi chiar falsuri, ceea ce este foarte puțin probabil aici unde producerea unei imitații este mai costisitoare decât originalul. Pietrele prețioase provin, firește, din Burma, una dintre cele mai bogate țări din lume odinioară. Cumpărăm destul de multe bijuterii dintr-un magazin birmanez. Le întreb pe vânzătoarele – birmane – dacă sunt probleme în Burma:

– O, nici o problemă!

Nu sunt foarte convinsă. Vreau să vorbesc cu alți birmanezi, dar nu știu cum. Nu știu decât foarte puțină thailandeză și, mai rău, majoritatea birmanezilor nu știu nici limba thai, nici engleză, decât dacă lucrează într-o bijuterie cu toate aprobările celor două țări vecine. Întreb atunci cum se spune „Bună ziua” în birmaneză și mi se răspunde sincer.

– *Mingala ba.*

Cu aceste cunoștințe lingvistice la bord, plec mai departe pe străzile orașului de frontieră și apoi spre Burma.

Mă vântur pe străzile Mae Sai-ului și încerc să intru în vorbă cu oamenii, cumpărând din prăvăliile lor câte un nimic.

– *Burma problem?*, întreb în engleza simplificată tipică Asiei.

Omerita atunci. Nimeni nu mai poate comunica nici în thailandeză, nici în engleză și nu încearcă nimeni să-mi spună ceva în birmaneză. Sunt mulți cerșetori pe străzile orașului. Arată deplorabil și fac semn cu mâna spre gură ca și cum și-ar băga în ea puțin orez. Nici unul nu vorbește însă.

– *Speak – Phut thai, sawasdee-ka, phut mingala ba?*

Arăt spre geantă și este clar că sunt gata să mă despart de ceva bahti dacă îmi vor răspunde. Muțenie totală însă și te-roare care începe să li se citească pe față. Plec mai departe și intru undeva, într-un punct comercial pe care nu pot să-l denumesc pentru a proteja anonimatul celor de aici. Fac o mică tranzacție și o întreb pe doamna de la ghișeu și pe cel care mai

târziu voi afla că este fiul ei:

– *Burma problem?*

Constat atunci că doamna vorbește destul de bine engleza. Este birmaneză și izbucnește în plâns spunându-mi că sunt mari probleme în Burma. Nu mai reușește să-și contacteze familia. Poate încă folosi internetul și telefonul aici în Mae Sai, Thailanda, dar nu mai poate lua legătura pe nici o cale cu restul familiei ei din Burma. Mama și fiul îmi spun că nu numai călugării budiști sunt în pericol, ci și oamenii de rând – cei care au rude în străinătate sunt la index și în pericol permanent. Nu știe cum să-și ajute familia și prietenii din Birmania.

Trebuie să plec mai departe. Schimbăm adresa de mail și rămâne să ne mai auzim. O voi contacta neapărat pe doamna când mă voi întoarce în țară. Sunt deocamdată în Thailanda unde este dictatură militară și unde există o lege care permite accesarea tuturor mijloacelor de comunicare „din considerente de securitate” și o femeie care plânge la Mae Sai despre situația Burmei în fața reporterilor scăpați este desigur aici o problemă de securitate.

Mă duc mai departe spre punctul de frontieră. Trec de granița Thai fără a-mi arăta pașaportul și ajung în teritoriul nimănui dintre cele două țări. Sunt în pericol de a nu mi se mai permite reîntrirea în Thailanda și de a nu-mi mai găsi drum înainte decât prin Myanmarul anului 2007.

Eu merg pe jos ca mulți alți oameni care traversează frontiera, dar sunt câteva mașini, dintre care unele fără număr de înmatriculare. Se trece mai ales dinspre Thailanda spre Burma, dar și invers. Un autobuz cu inscripția Fundației Japoniei, plin cu copii care îmi fac cu mâna, trece spre Thailanda. Nu știu dacă este furat, vechi sau aparține chiar Fundației, dar nu pot să nu mă întreb dacă până și în momentul de față, când singurul străin care a murit deocamdată în Burma a fost un reporter japonez, Țara Soarelui Răsare, cu rol cheie în ASEAN (Asociația Statelor Sud-Est Asiatice), din care fac parte și

Burma și Thailanda, nu aplică încă politica de mușamalizare a afacerii odată cu întinderea câte unui os delicat sau a unui colac de salvare pentru odrasle care nu pot fi decât ale familiilor Tatmadaw-ului.

Ajung la canalul destul de îngust dincolo de care se află Burma. Sunt trei adolescenți pe malul celălalt care fac plajă. Unul dintre ei îmi strigă:

– *I love you!*

Îmi fac cu mâna și eu le fac de asemenea cu mâna. Cel care mi-a strigat *I love you!* sare atunci în apă și înoată către mine. Rămân gură-cască și mi-e teamă să nu fie împușcat sau ceva de genul ăsta. În câteva minute ajunge la mine și iese din apă.

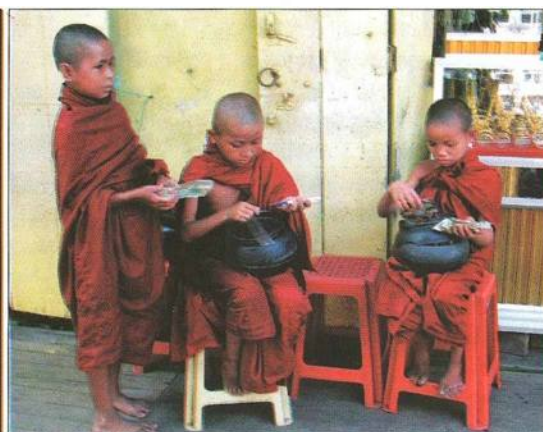
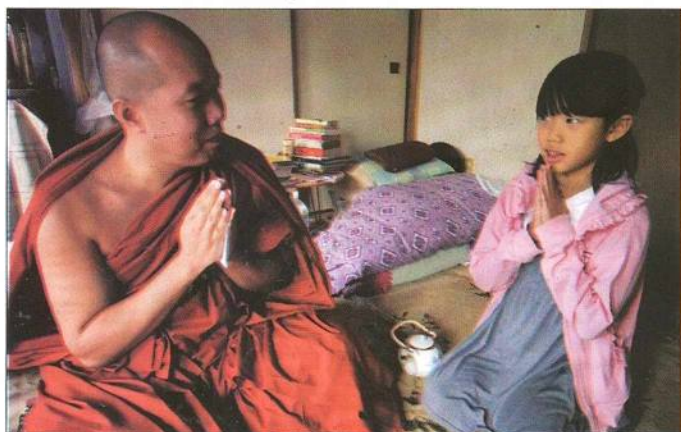
– *Burma okay?*, întreb eu prosteste.

– *Burma okay, no problem!*, spune el cu un zâmbet larg și proaspăt.

Consider că pentru această demonstrație spectaculoasă, pe care din păcate n-am avut un aparat de filmat ca s-o imortalizez în mișcare, merită o recompensă. Îmi deschid geanta și scot 100 de bahti (aprox. 3 dolari/salariul mediu în Myanmar este de 50 de bahti pe lună). Băiatul este, firește, din cale afară de fericit și înoată înapoi către amicii lui.

Aproape că prind și eu curaj și mă avânt să trec podul odată cu zecile de localnici. Mai este un caucazian ca și mine, dar unul singur. Prietenul meu japonez a rămas în Mae Sai. Televiziunea internațională NHK a transmis de câteva zile atenționarea către toți cetățenii japonezi din lume să nu mai încerce intrarea în Burma sub nici un pretext. Sunt aproape de punctul de intrare în Tachilek, orașul birman, dar... *No way!*, îmi zic și, pe la mijlocul podului, fac o întoarcere de 180 de grade și văd pancarta care-mi urează „Bun venit în Thailanda”. O iau prin spatele ghișeului cu grăniceri și sunt înapoi în Mae Sai. Uf!

Îmi dau seama de ce nu era nici o problemă în Burma pentru adolescentul cu zâmbet larg. Toți birmanezii care treceau spre Mae Sai erau cei cu aprobări. Thailanda nu primește într-adevăr refugiați birmanezi, decât dacă aceștia au bani mulți. Îi trimit de obicei înapoi pachet.

Cercetez harta să văd ce altă posibilitate de a scăpa au birmanezii. Burma se învecinează cu Marea Andaman și Golful Bengalului. Înot plăcut! Cu Thailanda. Sorry. Cu Laos. Aoleu! Cu China. Aoleu! Cu Bangladesh-ul. Aoleu. Cu India... Hm... nu știu ce posibilități sunt acolo; iată o frontieră de cercetat.

Întrebat de ce nu acordă un mai mare ajutor tentativei de eliberare a birmanezilor de sub dictatura Tatmadaw, primul-ministru

De ce nu ajută Thailanda, considerată până mai ieri cea mai democratică țară din zonă, poporul birman, la fel de credincios budismului, într-un conflict care a pornit de la atât de venerații – în ambele țări – călugări? În primul rând, pentru că Thailanda și Burma au o lungă istorie de relații războinice în care cele două popoare

sunt de părere că Tatmadaw-ul greșeste în represiunea sa împotriva disidenților. Am răspuns sincer că nu știu. Armata, care este acum la putere, este cea care a câștigat independența Burmei. Tatăl lui Aung San Suu Kyi a fost conducătorul ei. Marea influență a defunctului ei tată explică relația ei popularitate actuală. Generalul Than Shwe, conducătorul Juntei birmaneze, se referă întotdeauna la rivala sa înverșunată folosind expresia „fiica fostului meu drag coleg”. Junta închide ochii asupra comerțului cu opium. Opiumul aduce mai mulți bani decât alte recolte sau produse. Cultivarea porumbului în loc de opium, așa cum susține printre altele Aung Sang Suu Kyi, ar aduce sărăcie lucie **întregului** ei popor. Greu de spus, nu-i așa?

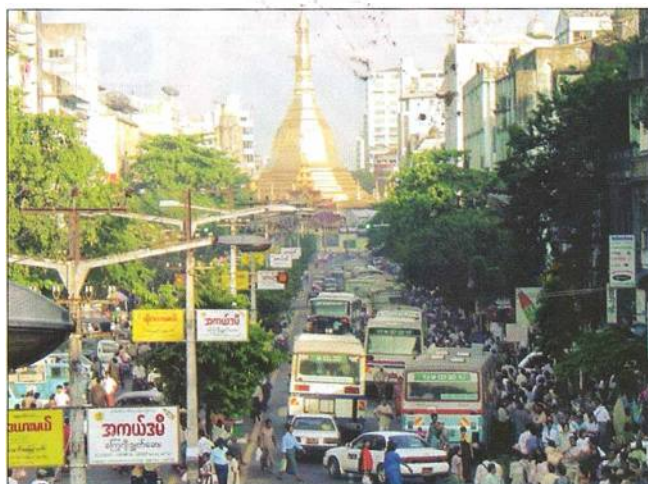
Nu prea mai aveam ce face decât să mă pierd pe undeva prin satele atât de primitive dintre Chiang Rai și Mekong, ceea ce m-a bătut gândul în urma unor invitații destul de insistente uneori. Mirajul opiumului nu m-a atras atât de mult de data aceasta așa că, dându-mi întâlnire cu niște localnici pentru data viitoare în Chiang Rai, am luat-o spre *Orașul Îngerilor*. Atracțiile și capcanele sunt felurite aici, așa că e greu să-ți mai amintești de îndepărtata Burma. Thailanda are propriile sale probleme și străinii din Bangkok au probleme și mai mari. Demonstrațiile s-au succedat până de curând în fața ambasadei Myanmarului. Au încetat. Câteva grupuri răzlețe cu pancarte cu însemne pe care nu le înțeleg încă mai mișună pe acolo. Ce-i drept, ziarele de limbă engleză de aici, *The Bangkok Post* și *The Nation* conțin mai multe materiale despre Myanmar decât ziarele din celelalte țări ale lumii. Cum și televiziunea internațională japoneză *NHK* transmite mai multe știri decât *CNN*-ul, de exemplu, în legătură cu situația tensionată de la Rangoon, Mandalay, și se pare că, tot mai mult, din zonele rurale. Tatmadaw-ul a interzis între timp accesul reporterilor, cu aparate de filmat, de fotografiat sau alte mijloace media în Burma. Rămâne ca o lume întreagă să se bazeze pe rarele comu-

nicații pe internet, telefonie mobilă și să se mulțumească cu materialele filmate sau fotografiate în primele zile ale conflictului sau pe cele filmate chiar de televiziunea birmaneză. Un articol din *The Bangkok Post* al lui Geoff Long îmi atrage însă atenția. Ziaristul vorbește despre „urmărirea unui story” prin investigații personale pe internet, telefonie și prin urmărirea știrilor agenției *Irrawaddy*, „probabil cea mai bună sursă de știri despre Burma”. Este un articol pe care l-aș cita aici în întregime, dar, fiind prea lung, am să mă rezum să spun că este vorba despre așa-numitul *Cyber-City* al Tatmadaw-ului situat la Yadanabon și al cărui rol ar fi de a controla transmisiile prin internet și a deturna unele știri sau mesaje. Interesanți sunt investitorii străini ai cetății informatice de la Yadanabon, printre care se numără firme ruse, chineze, malaeziene, dar și, atenție, francezii de la *Alcatel*.

Te doare capul dacă te cufunzi prea mult în probleme de genul ăsta, nu-i așa? Vreau atunci să mă răcoresc cu vechiul spirit de pe vremea copilăriei mele, spiritul muncitoresc al ziarului *Scântea* în varianta asiatică. Citesc așadar *The New Light of Myanmar* din 11 octombrie a.c. Pe prima pagină este un articol despre donațiile pe care le-au făcut familiile Tatmadaw-ului nevătăzătorilor. Mai încolo ceva despre legea Myanmarului pentru pietrele prețioase. Și, mai încolo, un articol foarte lung despre cum „BBC, VOA, RFA și DVB făcuseră un jurământ să transmită toate știrile în afară de cele adevărate. Au mers prea departe în intervenția lor în afacerile interne ale Myanmarului.” Articolul se referă de exemplu la faptul că, în primele zile ale conflictului, călugărilor intervievați nu li se menționează numele sau adresele. Cred și eu. Nici un reporter cât de cât responsabil nu vrea să trimită la moarte sau tortură pe cineva care a avut curajul și amabilitatea să-i vorbească. Într-adevăr, în această parte a lumii e mai bine să taci, să zâmbești și să te pătrunzi de spiritul *sabay sabay*, *dolce far niente*-le siamez.

Text: **Claudia Golea**

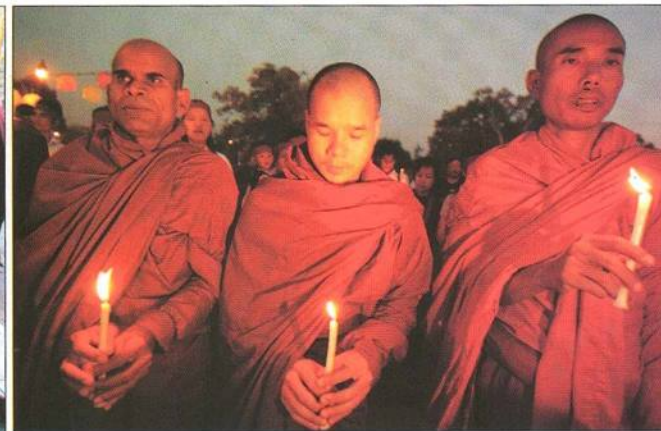
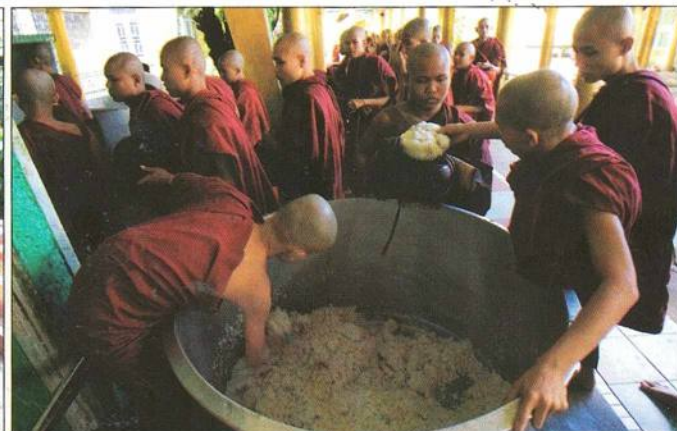
Foto: **Rompres**

Surayud Chulanont a răspuns: „Vă rog să nu uitați că nu sunt prim-ministrul ales. Nu pot să dau lecții despre democrație dacă guvernul nostru nu este unul ales”. Adevărat.

s-au asuprit consecutiv unul pe altul. În al doilea rând, pentru că, religios vorbind, cele două popoare sunt, deși amândouă budiste, diferite în planul ezoteric al credinței lor, așa cum a putut să constate oricine a studiat templul birman din peștera Chiang Dao din Nordul Thailandei. Thailandezii dau însă alte motive pentru atitudinea lor vizavi de problemă: „Suntem o țară săracă; nu avem fondurile necesare pentru a primi un mare număr de refugiați.” Adevărat. În plus, situația din Burma e atât de complicată, încât eu personal cel puțin, nu știu ce este bine și ce este rău.

Cineva m-a întrebat în Thailanda dacă

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicația ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihai Galațanu
mihai.galanu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro
REDACTOR-ŞEF - Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro,
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro,
SPORT - Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apăstol, Mihai Belu, Dumitru (Fusi) Dinulescu, Horă Gărbă, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Găbă Găbă, Calin Ionescu, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu, Marina
Ionescu, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medașiu, Maria Patrascu, Mircea
Păcurari, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stăncu, Jean-Louis Stăncu, Răduca
Ștefănuț, Brăzi Ștefan, Andreea Udor, Tudor Călin Zărojanu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbă - octavian.tiba@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR - Ioana Tîbă - dtp@publicatiilefiacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Vasile Conănescu (Roma), Adina Dabîa
(SUA), Eugen Frinzi (Canada), Iara Hărășanu (Portugalia), Anda Macălescu (Noua
Zeelandă), Anca Motocanu (Londra), Luiza Polancuic (Paris), Lauretta Stela (Olanda),
Corinel Toma (Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Veneția), Gellu Văsin (Madrid), Iuliu Lău
(Senegal), Hoon Joe Ryu (Coreea de Sud), Phom Ver Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Condor (Sulina),
Iulia Pană (Constanța)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de Înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilefiacara.ro,
ȘEF DEPARTAMENT PRODUȚIE - Petru Stoian
petru.stoian@revistafiacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 317.91.42; 317.91.44
Fax: 317.91.43 Email: office@publicatiilefiacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra — România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Ioana Ionescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu și Ioan Grigoriuță

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiilefiacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu

Distribuție: {317.91.37, 317.91.44}; Marian Celcan,
Constantin Epure, Mihail Ion

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Cititorii se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

**Boșii
și caltaboșii**

12 VINDECĂTORI CU HAR

**Maria Chirilă:
„Suntem
victimele unui
experiment
alimentar
criminal”**

DOCUMENTAR

Focare de conflict

INTERVIU

**Graziela
Văjială,
șefa
ANAD,
despre
războiul
cu
dopajul**

BUSINESS

Cine este cel mai bogat român

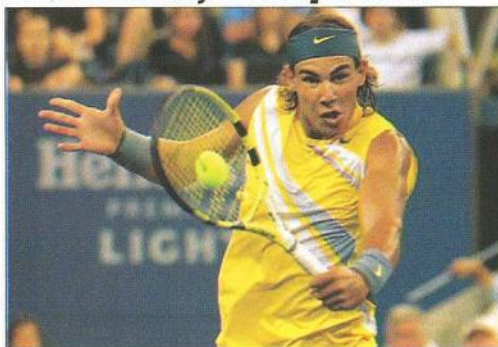
DRINK STYLE

Da VINO (cu gust) divin

VIP

Rafael Nadal, El conquistador

**Muntele
lui Venus
Williams
e pavat
cu
succese**

TEATRU

Gemenii și măștile din noi 34

SĂNĂTATE

Tromboembolia, ucigașul silențios 44

DRINK STYLE

Are you tender? But bartender? 46

TURISM

Nu e vis, e de vis! 48

UNDE IEȘIM

Alfresco,
insula mediteraneeană a Capitalei 52

AUTO

România înghesuită într-un salon auto 54

FILM

Curaj nebănuir 56

MEDIA

Sufocant, subtil, subliminal
— publicitate 58

STIL DE VIAȚĂ

Debenhams 66

ISTORIA UNUI PRODUS

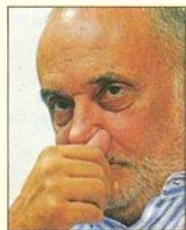
Malibu, gustul vacanțelor tropicale 72

INEDIT

Transfer la Chelsea 74

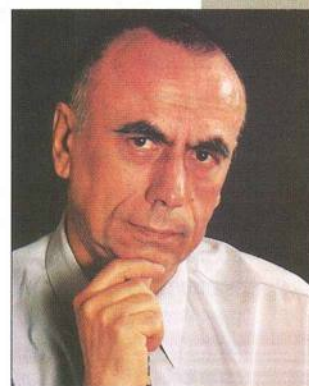
SPORT

Greul de-abia acum începe 78

coperta 1
foto Rompres

Altceva

Allgemeines Krankenhaus – AKH – este cel mai mare spital din Viena, faimos pe multe meridiane ale lumii pentru devoțiunea sa față de cei suferinzi.

INTRAREA LA AKH

Impozantul complex se ridică pe locul unde, în urmă cu trei sute de ani, împăratul Leopold fondase o Casă pentru săraci și invalizi. În 1784, din ordinul lui Franz Josef al II-lea, așezământul respectiv s-a transformat în spital. Însă de-abia din 1994, AKH se prezintă ca un gigantic conglomerat de clinici adăpostite într-un ansamblu de clădiri care seamănă mai mult cu o navă spațială uriașă.

Cine pătrunde în această ambianță rămâne uluit încă de la primii pași. La intrare nu există nici un portar care să te întrebe unde mergi, înlesnindu-ți accesul doar dacă îi strecoți vreo bancnotă. Perplexitatea e și mai mare când îți dai seama că, în holul principal, te îmbie vitrinele unor magazine de pantofi, de haine, de jucării, de flori. De la un chioșc poți să-ți cumperi ziare și chiar și țigări – comercializarea lor nu e interzisă, ba chiar există locuri unde se poate fuma. Un minimarket își etalează rafturile încărcate cu produse alimentare frumos ambalate. Ai uitat să te tunzi? Nici o problemă, există o frizerie, un salon de coafură, iar alături un altul de manichiură și pedichiură. Dacă vrei să savurezi o cafea delicioasă, chelneri stilați te așteaptă într-o cafenea care, la noi, ar fi considerată de lux. De altfel, tot acolo poți să mănânci preparate culinare pregătite de meșteri bucătări iscușiți. Din loc în loc, ghivece cu plante și flori încântă ochiul. O întreagă filosofie a celor care lucrează aici este rezumată în detaliile pe care le observi de la bun început. Totul este guvernat de grija ca pacienții și vizitatorii să se simtă în largul lor și să nu se lase copleșiți de necazurile pe care le au, fiindcă boala este un accident care trebuie depășit și prin crearea unui spațiu care să nu fie o rupere brutală de firescul vieții.

Cu o altă ocazie poate vom vorbi și despre profesionalismul specialiștilor de aici, despre asistentele și surorile medicale care îți surâd când te văd și te încurajează tot timpul, venind doar în câteva secunde la câmpăiul cuiva care trebuie doar să apese un buton de apel, despre curățenia exemplară, despre modul cum e servită masa, despre înzestrarea cu o aparatură medicală de ultimă oră. Dar dacă prima impresie contează, intrarea la AKH reprezintă un mesaj de încredere și speranță pentru oricine îi trece pragul, asigurându-l că suferința poate fi învinsă și că popasul acolo e doar provizoriu. „Lăsați orice speranță voi care intrați!” poate să figureze pe frontispiciul altor spitale, din alte țări, pe care nici nu mai e nevoie să le numesc.

Serge Brion

Whiskey Facts - "Partea ingerilor"

În timp ce whiskey-ul se maturează, butoaiele în care acesta este păstrat "respiră". Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de îmbuteliere. Noi numim acest procent "partea ingerilor".

În numărul viitor:

● REPORTAJ: RUGBY, UN SPORT „TARE”

E „tough” să fii TOUGH GUY. Și femeile se uita cu jind după ei. Un interviu, în premieră, live. Minut cu minut, din rugby. Dar avem transmisiuni alternative. O să mergem și în Köln, într-un reportaj de la corespondentul nostru, Alina Savin, să facem cunoștință cu „ultimul caligraf al Europei”. O să revenim și la o întrebare fundamentală. Pentru români. A fi sau a nu fi. În Irak și/sau Afganistan. Cu trupe militare. O problemă care va „fierbe”. Și vom reveni cu o corespondență din Japonia. Una care privește și România.

Pace!

Un moment cu adevărat istoric s-a petrecut la Phenian, unde liderii celor două Corei (oaspetele Roh Moo-Hyun și gazda Kim Jong-Il) s-au întreținut atât de amical încât cel de-al doilea l-a rugat pe omologul său să mai rămână o zi peste cele trei programate! Cei doi au ajuns astfel la o declarație comună pentru pace și îmbunătățirea relațiilor economice, după peste o jumătate de secol în care cele două țări s-au aflat, tehnic vorbind, în stare de război. Iată că în lume nu se petrec numai lucruri apocaliptice!

Despre succes

București, Timișoara, Lugoj (foto), Cluj-Napoca și Constanța – iată primele orașe în care a fost prezentată cartea **Despre succes** a lui Josif Constantin Drăgan. În fiecare dintre aceste localități lansarea a constituit un eveniment care a polarizat o asistență numeroasă. Au vorbit Guido Ravasi (*Fundația Europeană Drăgan*), George Arion (*Publicațiile Flacăra*) precum și reprezentanți ai autorităților locale.

Regele driblingului

Deși, într-un fel, eram pregătiți sufletește încă din luna martie, de când s-a aflat groaznicul diagnostic pus marelui fotbalist Nicolae Dobrin, vestea încetării sale din viață pe 26 octombrie ne-a înmămurit pe toți. Refuzam să credem că este adevărat, dar inevitabilul se produsese: „prințul din Trivale” va evolua de-acum înainte în Ceruri și nu pe gazon. Elogiile și distincțiile (venite prea târziu, totuși!) nu-l mai ajută deloc. Noi rămânem cu imaginea unui geniu al driblingului.

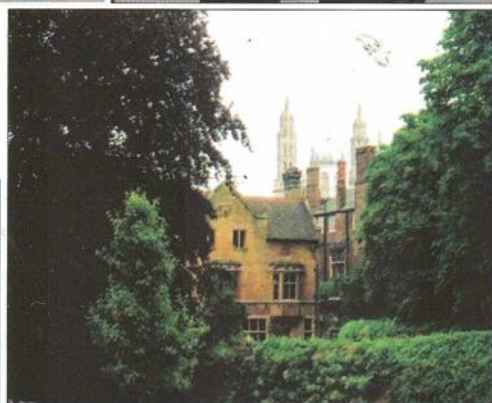
Un om

După ce devenise de mult legendar pentru determinarea cu care a creat și dezvoltat serviciul său de ambulanță, doctorul Raed Arafat a trecut la pasul următor: super-ambulanță! Salvările vor fi coordonate și trimise la intervenție prin satelit, iar starea pacientului va fi monitorizată de către spital încă de la locul accidentului! În același mod în care a construit Serviciul Mobil de Urgență, Reanimare și Descarcerare (SMURD), doctorul Raed Arafat, acum și subsecretar de stat în Ministerul Sănătății, are de gând să redea serviciilor de ambulanță destinația pe care o cam pierduseră: salvarea vieților.

Surprise!

Spre deosebire de colegii de peste Ocean care se distrează cu premiile anti-Nobel, o parte dintre studenții din Cambridge, prestigioasa universitate britanică, se... prostituează! Nu la figurat, ci la propriu. Chiar ziarul editat de instituție, *Varsity*, a făcut dezvăluiri șocante despre studenți care se prostituează, fac striptease sau sunt „escorte” pentru oamenii cu dare de mână. Motivul? Același dintotdeauna și de oriunde, valabil de pe Strada Ștefan Furtună până la Cambridge: banii. Știință, știință, dar până atunci nimic?

Arături

Cu clauza de salvagardare deasupra capului, cu un ministru demisionat din motive de sănătate (caltaboșită galopantă) și un altul de la care se așteaptă miracole, cu întâzieri posibil fatale în zona IT, acolo unde există un contract cu o firmă – ca să vezi! – implicată anterior și în alte scandaluri, Ministerul Agriculturii e numai bun pentru arăturile de toamnă. Adânci. E probabil că România va pierde 100 de milioane de euro. Dar, pe de altă parte, dacă îi primeam și încăpeau pe mâna unor „câștigători” de licitații...

PERFECTLY BALANCED.

John Jameson's smooth whiskey from Ireland.

John Jameson reminds you to taste responsibly

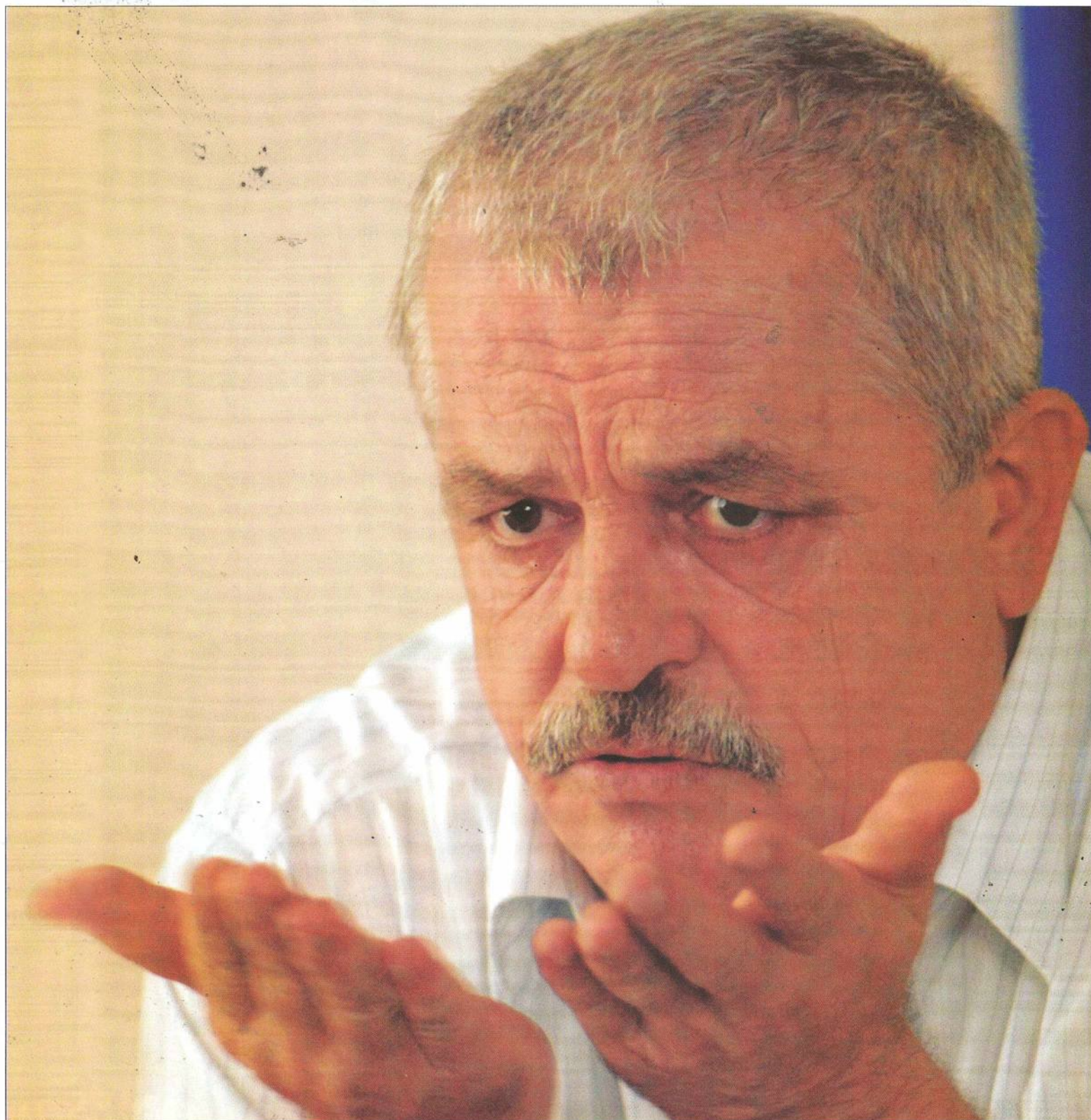

JAMESON
IRISH WHISKEY

www.jamesonwhiskey.com

Remeșiada:

BOȘII ȘI CALTABOȘII

„Ceii ce au bani mănâncă mai mulți caltaboși – și-atât”, s-ar putea spune, parafrazând un celebru vers al lui Mircea Dinescu. Nu, nu traficând voturi. Nu, nu traficând speranțe. Nu, nu traficând droguri, arme albe (sau negre), ci traficând... palincă. Și caltaboși.

Așa au fost prinși boșii guvernelor și partidelor noastre.

Așa se traficează la români: fostul boss îi dă actualului boss, fostul ministru actualului ministru. E ca o ștafetă. Ștafeta corupției. Acțiunea „șpagă din bătrâni”, că la noi „șpagulița e lăsată din moși-strămoși”, așa, precum colindul, brânza, viezurele, varza, menumorutul. Cât de pedestri sunt! Nu tu o cocaină, nu tu un hașis, nu tu, acolo, o heroină cinstită. Nu. Caltaboșul. Țsta e unitatea de măsură în politica românească. Și e ca-n sex. Cu cât ai caltaboșul mai mare, cu atât ești mai tare. Nu m-ar mira să apară, mâine, o manea cu titlul *CE PALINCĂ MEA!* sau *CE CALTABOȘU' MEU!* Sau un sitcom, sau un blog, sau un serial pă la proteve, cu titlul: *PĂLINCĂ & CALTABOȘII!* O să intre în folclor. Țștia or să intre în folclor. Banal! Dezgustător! Nu tu acolo un secret trafic dă arme. Nu tu o *ACȚIUNE ȚIGARETA 1* sau *2!* Penibil. Pedestru. Rupestru. Reprobabil. Vulgar. Țăriile și caltaboșenia dumneavoastră, boier Ciorbă! Asta suntem: o țară de ciorbe politice, de caltaboașe vârate pe gât, de pālinci supte din țța șpagii și trase adânc în venă. Măcar știm cum stăm. Caseta de la tevereu a echivalat cu o execuție în direct, la o oră de vârf. Asta zic și io „maximă audiență”. Aproape că sunt invidios pe reitingurili lu' avram, remeș & ciorbă! Și cum să nu fii: ier niminea nu știa cine-i ciorbă, iar amu' știre are toată țara. O popularitate care l-a costat o sută dă kile dă trăsău bun, de maramu! Se bătură televiziunile la gura

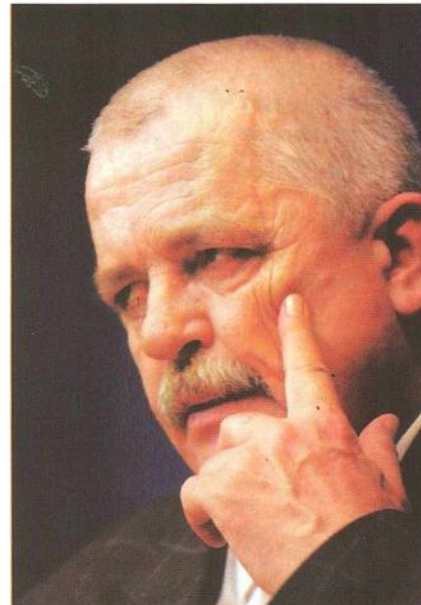
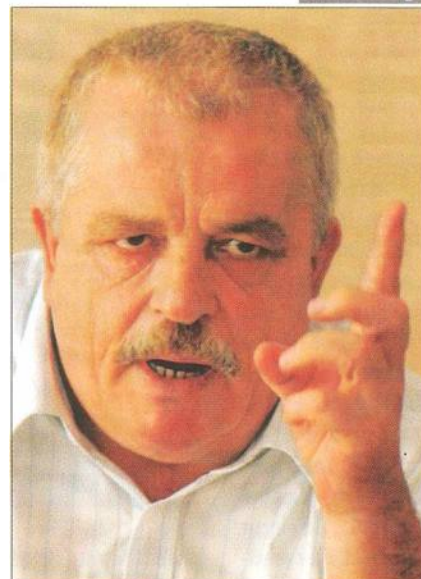
lor, care mai de care să transmită „volumul II” al casetei, după ce pă prima o înfieră cu patos! Păi e imoral! Da, e imoral, da' mai bag-o o dată! Pă post. C-așa suntem noi, românii, imorali da' poficioși. Suntem un pamflet dă țară! Orice-am face, din când în când, tot ne cade caltaboșu-n vine! Indiscutabil, acesta va rămâne un eveniment al anului. De prins în 'orice antologie. Dar să facem o scurtă recapitulare a lucrurilor.

NAVITATE. Toată povestea a părut de la început cusută cu ață albă. Să te cheme Mureșan la o terasă oarecare, în văzul lumii, și tu să te duci, așa, ca purlușul în gura lupului amator de thrillere, asta greu se mai poate vedea. Naiv Remeș. Dar poate nu naiv Avram. Naivi noi, dacă ne închipuim că aici începe, se termină – și așa se scrie istoria șpagii postrevoluționare. Țsta e un simplu/mic/umil episod dintr-un film care nu ni se va prezenta niciodată. Întrebare: pă alții nu-i urmărea SRI-ul, Doișunsfert și alte sferetodoacte informaționale? De ce tocmai p-ăștia? Iarăș, întrebare: Avram Mureșan nu se ferea, iar dacă nu, de ce? De ce trebuia să fie tușa așa groasă? Nu ajungeau euroii? Nu ajungea promisiul/preținsul *Audi*? De ce „nota de plată” mai trebuia „umflată” cu pizmașii caltaboși și cu duhnitoarea palincă?

POVESTEA CASETEI. Până la urmă, povestea casetei se va afla. Va apărea, însă, numai la momentul potrivit. Detaliile vor apărea pe rând, ciugulite, parcă, delicat – cu penseta. Însoțite de felurite revelații. Supoziții. Și de ce s-a opus Alexandru Sasu la volumul doi? Să nu fie instrument? Dar fusese deja, o dată, la primul volum. Sau și-a dat seama că fusese în eroare? Sau au apărut și presiunile? Poate toate la un loc. Desigur că, dacă într-adevăr de la DNA provine caseta, atunci și DNA poate fi învinuită de „pierdere” probelor de la dosar, dar, vă întreb: pentru Remeș sau Mureșan, asta ce mai contează? Dacă DNA l-a dat sau nu în gât, soarta lor va fi aceeași.

text, **Mihail Gălățanu**

foto, **Rompres**

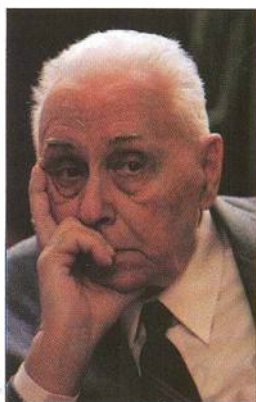

Vox Politicus aromaticus

Caltaboși, palincă și ceva bani – doar 15.000 de euro. O afacere de mici dimensiuni cu aromă de cârnați și miros de spirtoase. Un caz de mituire minor, devenit MAJOR după ce TVR l-a arătat la toți.

Trei nume: Mureșan, Remeș și Ciorbă. Un singur lovit, dar cu precizie: Decebal-Traian Remeș. Ba nu, o lovitură cu bătaie lungă pentru guvernul Tăriceanu. Un ministru șifonat și compromis pentru totdeauna? O înscenare, o neatenție de moment?

Argumente pro și contra, culese din gura politicianilor din ambele tabere. Vă propunem, spre obiectivare, o anchetă de opinie.

Radu Câmpeanu, PNL

Cred că în cazul Remeș chestiunea e ceva mai complicată, în spatele acestui caz de fapt este o încercare de a compro-

mite guvernul actual și apoi pe Decebal-Traian Remeș, acțiune întreprinsă de către inspiratorii din jurul Palatului Cotroceni, din jurul domnului Traian Băsescu în speță. Să oferi ca mită cârnați unui om, care de altfel este administratorul unei ferme proprii de animale, este ridicol și constituie o provocare a lui Remeș și, repet, a guvernului Tăriceanu. Sigur, acum dl. Remeș nu mai poate reveni rapid în scena politică, trebuie să stea deoparte o vreme, până se clarifică situația. Asta este!

Dan Pavel, analist

Eu tocmai stau în fața calculatorului și scriu o carte intitulată *Epoca Iliescu și moștenirea FSN*, o carte care are un subcapitol

intitulat *Perioada Văcăroiu – paradisul inginerilor financiare*, adică mă refer la epoca aceea în care s-au făcut afaceri cu bani extrem, dar extrem de mulți, când s-a furat și s-a operat pe scară mare într-un mod foarte bine organizat, cu servicii secrete, cu detalii poate multe rămase îngropate pentru totdeauna, când foarte puțin a putut fi dat în vileag. Afacerea Remeș, pe lângă aceste dedesubturi ale unor detumări de fonduri, pare, prin comparație, o găinărie. Tipii care au furat atunci – în perioada Văcăroiu – n.r. – cred că privesc la Remeș cu multă compătimire, ca și cum te-ai uita la un sărman idiot. Pe de altă parte, din câte am citit și am înțeles, Remeș nici nu a apucat să ia banii, Mureșan nu i-a dat banii efectiv, ci i-a cerut doar să-i facă o favoare, o plăcere. Episodul cu caltaboși

a reprezentat doar o atenție. Cazul Remeș e ceva atât de jos și de josnic! Păi, în comparație cu perioada FSN și crima organizată... Remeș se face vinovat nu că a luat banii, ci că într-adevăr a intervenit acolo unde trebuia pentru a satisface o dorință de-a lui Mureșan, conștient de-al său din Baia Mare și de a-l favoriza pe Ciorbă. Cât privește cariera politică a lui Decebal-Traian Remeș, aici e de discutat. Dacă România ar fi o țară normală, atunci omul acesta ar fi terminat politic, dar noi nu suntem o țară normală. Gândiți-vă la Iliescu, după ce a pierdut alegerile în 1996, toată lumea l-a crezut terminat, scos din politică. Dar a revenit în forță. La fel s-a întâmplat și când a pierdut meciul cu Geoană la șefia partidului. Însă Iliescu a revenit. Nu m-ar mira ca, după doi-trei ani, și Remeș să revină, spunându-se că a fost totul o confuzie și nimic mai mult.

Daniel Mircescu, PNL

Întâmplător îl cunosc pe Remeș, mama mea e și ea băimăreancă și știu că are o livadă de pruni din care scoate anual pe puțin 1.000 de litri de palincă, ba mai mult, deține și o fermă de porci cu 1.000 de capete, e puțin probabil să crezi că Remeș și-ar fi putut pune problema unor caltaboși din altă parte. Așadar v-am răspuns, indirect, că toată povestea aceasta este de fapt o făcătură ordinară. Mureșan a căzut în capcana asta, fiind o unealtă pentru dosare de-ale sale mai vechi, a intrat într-un joc murdar în care l-a atras și pe Remeș. Rețineți! Remeș nu a luat banii, vorbim de o înscenare grosolană, iar cât privește caltaboșii și pālınca, aceștia au fost duși acasă la Remeș în afara prezenței acestuia. Nici măcar soția lui Remeș nu era acasă. I-a primit menajera. Închipuiți-vă că primiți ceva în absența dv. acasă și după aceea vi se spune că ați luat mită! În acest caz, nu există decât niște probe absolut caduce, instrumentate înainte de începerea dosarului. Toată zarva ține, de fapt, de imagine și de o dorință de a lovi în PNL. Dacă ne referim la cariera politică a lui Remeș, cred că va trebui probabil să mai treacă oarece timp și va trebui să stea deoparte. Să nu uităm că, în 2000, Remeș a părăsit PNL, când Theodor Stolojan a fost numit șeful partidului – un KGB-ist s-a așezat comod în scaunul lui I.C. Brătianu – și a format Partidul Național Liberal Tradiționalist, formațiune care a fuzionat apoi cu PNL Câmpeanu, a urmat o perioadă de tatonări pe la Acțiunea Populară, Partidul Conservator, iar când Stolojan a părăsit PNL, Remeș a revenit la matcă, devenind întâi secretar general și abia apoi a fost numit ministru. Una peste

alta, Remeș nu avea nevoie de mită, după cum lui nu-i trebuia nici măcar salariul de ministru. Trebuie de asemenea să reamintesc aici, că Decebal-Traian Remeș a fost cel care a scos România din impas în clipa când era să ajungă în incapacitate de plăți. Cum putea un asemenea om să pună botu' la așa ceva?, ca să mă exprim mai puțin academic. Sigur, deși Partidul Național Liberal îl consideră nevinovat, Remeș este suspendat pentru un an de zile, până se va clarifica totul, e o chestiune de imagine și va trebui să respecte această hotărâre.

Bogdan Ciucă, PC

La prima vedere cei doi – Ioan Avram Mureșan, respectiv Decebal-Traian Remeș – sunt vinovați. Din punct de

vedere al opiniei publice, sunt vinovați dar și condamnați. Ca jurist de profesie, însă, evit o condamnare fără o hotărâre judecătorească definitivă, fiindcă nu s-a dovedit judiciar, prin proceduri juridice consacrate, vinovăția lor. Toată condamnarea a fost făcută la nivel public, în încercarea de compromitere a celor doi, nu cu respectarea procedurilor și dovedirea vinovăției în instanță. Sigur că, în fața opiniei publice, ceea ce contează este ce a fost văzut și auzit la televizor. Cred, în general, în reabilitarea oricărei persoane, deci și a lui Remeș, fie prin dovedirea nevinovăției, fie prin fapte ulterioare și o conduită morală deosebită. Evident, când ai fost compromis public, e mai greu să-ți revii.

Constantin Petrea, PD

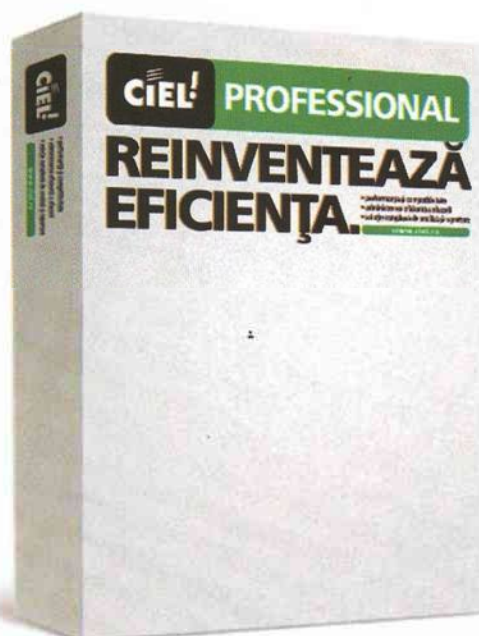
Remeș este cazul tipic pentru guvernul actual, e în spiritul guvernului actual. Consider că este compromis politic definitiv. Păcat! Fiindcă în orice om găsim și o valoare, a fost ministru de finanțe al României într-o perioadă dificilă pentru finanțele românești, când era să ajungem ca bulgarii și să intrăm în încetare de plăți și la acest capitol trebuie să reamintesc aportul lui Remeș, contribuția sa la evitarea acestei situații. Nu cred că Remeș, care are terenuri în arendă, livadă etc., avea nevoie de caltaboși, palincă sau mai știu eu ce, dar s-a adevărit proverbul: cu cât cineva are mai mult, cu atât dorește să aibă și mai mult.

a_cosemnat **Alice-Claudia Gherman**

DE CE SĂ AJUNGI DEVREME LA BIROU ȘI SĂ PLECI TÂRZIU CÂND SE POATE INVERS?

De acum îți termini treaba mai repede și ai mai mult timp pentru tine. CIEL Professional îți oferă o administrare cât mai eficientă a afacerii printr-o soluție complexă de analiză și raportare.

Detalii pe www.ciel.ro/professional

Dr. Maria Chirilă:

„Suntem victimele unui exp

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

„În fiecare zi mâncăm
peste 250 de substanțe chimice“

„În țara asta, dacă vrei să faci un lucru bun, te așteaptă o armată de mori de vânt. Asta e concluzia tristă a sufletului meu. Spitalul creștin *Christiana*, pentru care am muncit pe brânci, împreună cu soțul meu, ani în șir, a fost *ajutat* de autorități să dispară. Era un spital pentru săraci, pentru cazurile sociale, care altfel nu pot fi ajutate. Aveam și asistență spirituală, lucrau și măicuțe alături de personalul medical. La noi s-a tratat, printre alții, și Petre Țuțea. Dar nu s-au lăsat până nu ne-au închis!“

Experiment alimentar criminal

Nici nu apucase să iubească. Avea 18 ani și deja învăța să moară. Medicii au trimis-o acasă, la Curtea de Argeș, să-și aștepte sfârșitul. Copila se chinuia îngrozitor. De atâta durere, mama ei a făcut infarct și a fost operată de inimă.

Povestea Alexandrei a început cu o hepatită B. Boala evolua urât, așa că părinții au adus-o în București. După zeci de investigații, la spitalele *Colentina* și *Matei Balș*, a trecut pe tratament cu *interferon*, apoi *cortizon*, câte 80 mg, timp de trei luni. Numai că Alexandra se simțea tot mai rău. Se umflase, o dureau toate oasele, îi căzuse părul: „M-am internat cu o boală, respectiv hepatită, și am ieșit din spital cu vreo zece boli: diabet medicamentos, blocaj renal, ciroză hepatică... E o crimă *cortizonul* ăsta!” Și medicii erau îngroziți, nu știau cum să-i spună că moare. Și au luat-o pe departe, că poate o salvează Dumnezeu. Ceea ce s-a și întâmplat. Alexandra are acum 21 de ani și este studentă la litere, în Pitești. O frumusețe de fată, veselă, luminoasă, cu poftă de viață. Doar consultațiile periodice, la un centru medical de homeopatie și fitoterapie, îi mai aduc aminte de calvarul prin care a trecut. Pentru că, ați înțeles, Dumnezeu invocă de doctori nu a vindecat-o chiar direct. Ci printr-un „înlocuitor” al Lui, de foarte multe ori. Medicul Maria Chirilă.

Cei care doresc să consume doar produse naturale, fără E-uri și alte surprize nocive, își pot face cumpărăturile de la magazinele *Naturalia*, deschise în zonele Floreasca și Moșilor, din București. Găsiți aici tot felul de bunătăți, de la pâine la bomboane, de la brânză de capră la pastramă de porc și vită. Nu uitați ceaiurile, sucurile și uleiurile aromatate.

Nu consumați același aliment o perioadă lungă de timp

Și în homeopatie se aplică zicala „ce-i prea mult nu-i sănătos”. Chiar dacă, în esență, e bun. Așa că Maria Chirilă ne atrage atenția să nu consumăm același ceai, aliment sau orice alt produs o perioadă foarte lungă de timp. Pentru că asta duce la o simptomatologie. Ceaiul de sunătoare, de pildă, altfel benefic, dă nevralgii destul de grave: „La un moment dat, am avut o pacientă tânără, frumoasă, dar cu niște cearcăne imense, până la jumătatea feței, și cu o stare generală foarte proastă. Am întrebat-o, din prima, ce mănâncă. Și mi-a spus că hrana ei, de doi ani, se rezumă doar la grâu încolțit”.

Centrul Medical *Naturalia* nu seamănă deloc unei clinici obișnuite. Atmosfera de aici pare mai degrabă o răsplată pentru gropile, praful și mizeria din Voluntari, pe care le înfrunți ca să ajungi pe strada Mircea Marinescu. Când, dintr-o dată, peisajul se schimbă brusc. Parcă ai ajuns nu doar într-un alt oraș, ci chiar într-o altă țară. Un asfalt perfect, case cochete, fără să fie palate cu turnulețe, inundate de verdeată. La numărul opt, dai peste o adevărată oază de sănătate. Un laborator în care se fac produse naturiste, un magazin cu mărfuri ecologice, un depozit în care se pun plante la uscat, o recepție pentru pacienți, niște cabinete de consultație. Sala de așteptare e un adevărat regal al naturalului și bunului gust. Flori, multe flori, icoane și citate din cărțile sfinte, câteva vitrine cu mostre din ceaiuri, tincturi, uleiuri, creme și alte produse naturale. Pacienții care își așteaptă rândul au pe masă un coș cu felii de pâine ecologică. De departe, cea mai bună pe care am gustat-o vreodată. „Udată” cu un ceai roșiatic, *hibiscus*, ni se spune, e genul de gustare care îți merge direct la suflet. Doamna doctor Maria Chirilă nu prea are timp de întrebări. Ne invită în cabinet și începe,

direct, să ne certe. Sigur, nu pe noi, două bucăți de ziariști, ci pe noi, așa, în general, ca victime ale acestei minunate țări. În care boala parcă ar fi o sarcină de partid și de stat. Pentru că facem tot ce se poate ca să ne îmbolnăvim. Cât mai mult, cât mai grav: „Toată nenorocirea asta cu bolile provine de la stilul de viață, de la ceea ce mâncăm. Am făcut un calcul și, în fiecare zi, prin alimentele de pe piață, mâncăm în jur de 250-300 de substanțe chimice. Cum vrei să reziste organismul la o asemenea agresiune? Pâinea cea de toate zilele, de pildă, are nu mai puțin de 14 afânători, dintre care unii cancerigeni. Prin sare, cea iodată, că de alta nu avem, luăm în fiecare zi o doză de cianură. Laptele praf pentru copii conține 28 de substanțe chimice, inclusiv piatră vântă, folosită la stropitul viilor, pentru dăunători. Toate sunt scrise pe cutii, adică e la vedere, nu trebuie decât să le citești. Cine avizează acest experiment alimentar criminal? În toate țările civilizate, E-urile sunt controlate foarte strict. Numai la noi se folosesc haotic, fiecare producător pune ce și cât vrea. De ce să încarci un aliment oarecare cu 15 E-uri, când el este foarte bun în stare naturală? Doar dacă vrei să-i crești prețul, că și otrăvurile astea sunt scumpe. Și cam așa se întâmplă, culmea sadismului, trebuie să îi și plătim bine ca să ne omoare. Sau dacă vrei, ca politică de stat, să fie cât mai mulți oameni bolnavi. Și să dezvolti industria farmaceutică. Mult mai rentabilă, la noi, decât industria de armament, de pildă. Cel puțin așa spun statisticile oficiale!”

După ce ne-a muștruluit bine, „terapie” pe care o aplică și pacienților, spre binele lor, doctorița Chirilă ne-a mărturisit că s-a apropiat de homeopatie și fitoterapie din nevoie. A întâlnit foarte multe cazuri care nu puteau fi rezolvate prin tratamente alo-pate. După ce a terminat medicina, s-a specializat în imunologie și alergologie. Vedea tot timpul că, la ieșirea din spital, pe fișa pacienților scria *ameliorat*. Or, în starea lor, pe fond, nu prea era nimic ameliorat: „Am văzut sute de alergii la medicamente și am înțeles că e împotriva codului genetic pe care îl avem să înghiți zeci de asemenea chimicale pe zi. Nu puteam să rezolv aceste cazuri doar prin medicina clasică”. Șansa a venit în 1982, sub forma unei burse, pe homeopatie, la Academia Regală din Londra. Cu chiu, cu vai, a reușit să strângă 160 de lire sterline, din puținii bani de buzunar pe care îi avea. Și-a cumpărat o mică bibliotecă de cărți de specialitate, s-a întors în România și s-a pus pe treabă.

Principiul homeopatiei poate fi rezumat prin expresia „cui pe cui se scoate”. Ceea ce te îmbolnăvește, la un moment dat, te

„Cui pe cui
se scoate“

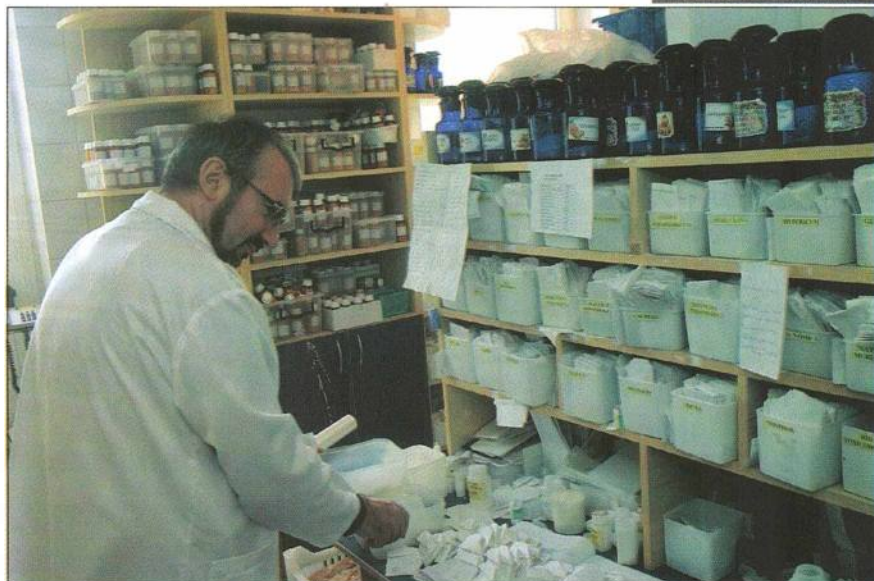
„Pentru
cancer,
alimentația
corectă este
primul ajutor“

Ema Mădălina Popescu, una dintre fiicele familiei Chirilă, a terminat Facultatea de medicină generală din Viena și s-a specializat, evident, în homeopatie. Chiar dacă se află la început de drum, „pe fruntea ei scrie“, deja, că va duce mai departe misiunea nobilă a Centrului Medical Naturalia.

poate și vindeca, într-o diluție controlată și particularizată pentru fiecare caz. Homeopatia tratează cauza bolii, nu doar efectul, și privește pacientul ca un întreg, nu-l împarte pe bucăți: inimă, ficat, plămâni, cap, picioare etc. De aceea, la prima consultație se face *anamneza*, adică un fel de istorie personală a pacientului. Homeopatul se interesează de toate afecțiunile avute vreodată, în cursul vieții, de analize medicale sau observații de la alți medici, de comportamentul alimentar și de viață, de traume fizice sau psihice suferite, de antecedentele de familie ș.a.m.d. Când „tabloul“ este complet, urmează instruirea alimentară. Pentru că o vindecare pe cauză începe întotdeauna cu detoxifierea organismului. Tratamentul propriu-zis este individualizat pentru fiecare pacient. Granulele homeopate, produse din lactoză, de un laborator din București, se impregnează cu tincturile active în farmacia de la *Naturalia*. Pe loc, funcție de diagnostic. „Bobițele“, cum le numesc pacienții, se țin sub limbă, până se topesc. În cadrul terapiei, ele se combină cu produse din plante, ceaiuri, tincturi, unguente, uleiuri. Tincturile-mamă sunt importate din Anglia și Germania. Plantele se culeg de pe la noi, de la altitudini mari, de peste 1.500 m, ca să fie cât mai nepoluante: din Bucovina, Munții Căliman și Munții Banatului.

Gama afecțiunilor vindecate de Maria Chirilă este foarte largă: boli imunologice, alergii, boli de ficat, digestive, cardiace, renale, biliare, reumatice... Practic, orice boală poate fi învinsă printr-un asemenea tratament. Dacă pacientul îl urmează întocmai. Chiar și cancerul, în faze incipiente. Dacă metastazele sunt multiple, însă, imunitatea nu mai poate fi „resuscitată“. Doamna doctor ne atrage atenția că, în

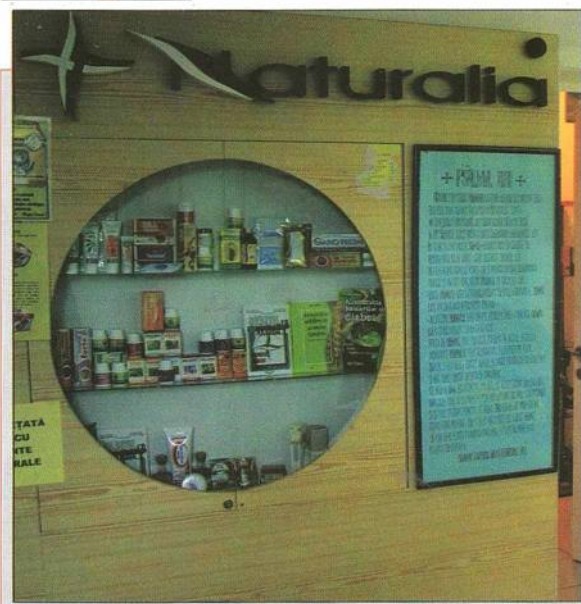

lupta cu această boală cumplită, alimentația corectă este primul ajutor. Orice substanță chimică introdusă în organism este o nouă agresiune care provoacă noi celule tumorale. Ca durată, un tratament homeopat durează câteva luni, dacă pacientul vine la timp. Numai că asta nu se prea

întâmplă. Homeopatia este destul de puțin cunoscută în România, așa că oamenii apelează la ea doar ca la ultima speranță, după ce au epuizat toată gama de spitale clasice și medicamente de sinteză. Care, de regulă, fac bine într-o parte și strică în zece: „Medicina alopată trebuie să-și schimbe concepția, să realizeze că medicamentele luate cu pumnul nu sunt o soluție, că există variante naturale, mai eficiente și lipsite de agresivitate. Antibioticele, de pildă, și-au pierdut efectele principale și rămânem doar cu cele secundare.“ Homeopatia își propune, în esență, profilaxia îmbolnăvirii. O atitudine de viață, care să ne ferească de boli. Pentru că degeaba ameliorăm astăzi o infecție, să zicem, cu un medicament, și mâine ravagiile produse de el în organism ne provoacă afecțiuni mult mai grave. În China, la un moment dat, exista un împărat care plătea medicii în funcție de câți oameni erau sănătoși, nu după câți bolnavi tratau. Cred că spre asta trebuie să tindem și noi“.

Rețete de viață sănătoasă

Pentru o viață sănătoasă și pentru a trata cât mai corect diverse afecțiuni, dacă le avem, medicul **Maria Chirilă** ne recomandă câteva „rețete“ generale: ● beți sucuri de cătină, echinacea și isop, pentru că ele cresc imunitatea ● în loc de antibiotice, luați uleiuri esențiale de eucalipt și cimbru ● consumați cât mai multe alimente-medicament: hrean (cel mai bun antibiotic); ridiche neagră (depurativ, detoxifiant); sfeclă roșie (mare furnizoare de fier); andive (adevărate minuni pentru afecțiunile hepatobiliare); leurdă (antitumoral natural) ● beți trei-patru căni de ceai pe zi: de porumbe și hibiscus (antistres); de măceșe (macerat de seara până dimineața este sănătate curată pentru cardiaci).

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tîbăr**

Se întorc „fantomele Balcanilor“?

Focare de conflict

Rețetele și reflexele atitudinale și comportamentale care funcționează cvasi-automat la New York, Londra, Paris, Berlin sau Bruxelles nu sunt valabile nici în Kabul, nici în Bagdad și nici chiar în Priștina sau Sarajevo. Oricât de banală, prin forța evidenței, pare această afirmație, ea pare a fi ignorată cu o înduioșătoare nonșalanță de majoritatea conducătorilor politici și militari ai marilor armate euro-atlantice. Dacă așa stau lucrurile, atunci cum putem să le pretindem acelorași atotputernici lideri să sesizeze tulburătorul fapt că tot ceea ce se petrece acum în Orient din punct de vedere al recrutării teroriste este un sângeros și digitalizat remake al istoriei Balcanilor.

Conflictele „Balcanilor tradiționali” — oglinda celor din „Balcanii Mondiali”

Despre cartea *Fantomele Balcanilor* scrisă de jurnalistul independent Robert D. Kaplan se spune că, după ce a fost citită în 1993 de către președintele Bill Clinton și soția sa Hillary, a stat la baza deciziei de reținere a administrației americane în a interveni militar pentru stingerea conflictului sângeros dintre musulmanii și sârbii bosniaci. *Balcanii au produs primii teroriști ai secolului. IMRO (Organizația Internă Macedoniană Revoluționară) a fost Organizația de Eliberare a Palestinei din perioada anilor 1920 și 1930, cu sponsori bulgari și urmărind recuperarea unor părți ale Macedoniei luate de Grecia și Iugoslavia după cel de-al Doilea Război Balcanic. La fel precum șiiții din suburbiile sudice ale Beirutului din zilele noastre (1993 – n.a.) ucigașii din IMRO, care jurau credință patriei cu mâna pe un pistol și o Biblie ortodoxă, proveneau din proletariatul dezrădăcinați săraci din cartierele marginase din Skopje, Belgrad și Sofia. Istoria secolului XX provine din Balcani, conchide neiertător ziaristul american.*

Pe de altă parte, Zbigniew Brzezinski, fostul consilier prezidențial de securitate națională al președintelui Jimmy Carter, a sesizat o similitudine geopolitică relevantă, cu tentă spectaculară, între problematica specifică a Balcanilor „tradiționali” și cea a zonei populată masiv de musulmani, emblematic numită de el „Balcanii mondiali” fiind situată în regiunea instabilă care se întinde în prezent de la Canalul Suez la Fluviul Perlelor și de la granița ruso-kazahă spre sudul Afganistanului, reprezentând aproape un triunghi pe hartă. În cazul ambelor regiuni, instabilitatea internă a fost un magnet pentru intervenția și rivalitatea puterilor externe. Desigur, orice autor are dreptul să-și formuleze propriile teorii, verificabile sau nu, credibile măcar în parte, dar observațiile lui Kaplan, la fel ca și cele ale lui Brzezinski, pot constitui punctul de plecare în analiza comparativă a conflictelor anilor '90 din Balcani față de cele din Afganistan și Irak de la începutul anilor 2000, care să permită ulterior detalierea acestora în sfera operațiilor informaționale.

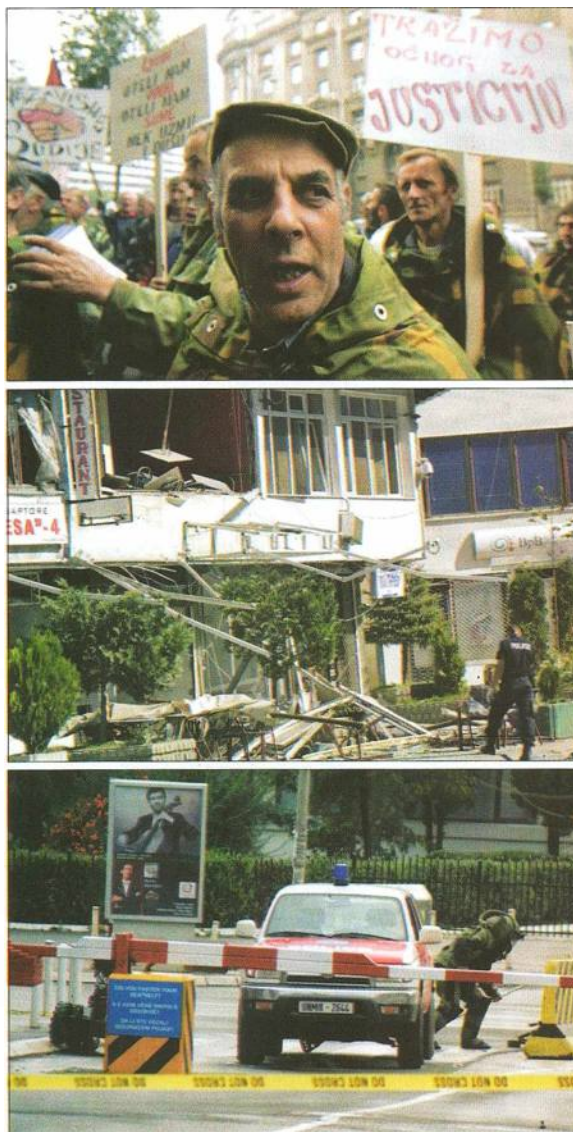
Credem că elementul comun al conflictelor din cele două zone îl reprezintă confruntarea violentă nu doar în plan armat, dar mai ales cultural și spiritual a două matrici civilizaționale diferite: peste instabilitățile și frământările locale din creuzetul multiconfesional și etnic al Balcanilor europeni și din a celor mondiali a intervenit forța euro-atlantică cu autoproclamata sa misiune justițiară și pacificatoare în numele unor valori și norme adesea străine de cele predominant recunos-

cute pe plan local. Superioritatea tehnologică evidentă a occidentalilor nu a atras însă în mintea și sufletul localnicilor și recunoașterea urmată de complianța față de superioritatea valorilor și normelor acestora. Impunându-și prezența fizică prin forța armelor, occidentalii nu au reușit să-și impună prezența spirituală, nu au reușit să convingă prin soluțiile propuse de ei nici în Balcanii europeni și nici în cei mondiali. S-a ajuns astfel la ceea ce am numit un „dialog al surzilor” în care fiecare tabără continuă să-și afirme și să-și impună cu tărie, uneori chiar și prin mijloace violente,

clamă propriul adevăr în dezinteres total față de cealaltă parte. Dacă acțiunile violente de natură teroristă ale localnicilor provoacă inevitabil emoții și reacții – în majoritate tot violente și mai rar politice – în tabăra occidentală, nu același lucru se poate spune despre efectele operațiilor informaționale desfășurate de forțele armate euro-atlantice în teatrele de operații, fie acestea sub comandă NATO sau SUA. Admițând principiul cauză/efect, începând din 1991 încoace cu greu se poate dovedi un efect comportamental sau atitudinal al audienței țintă având drept cauză mesajele diseminate în scop de influențare prin intermediul operațiilor psihologice și informaționale de tip euro-atlantic.

Într-o evaluare globală a evoluțiilor geopolitice și a raportului dintre eforturi și rezultate în cele două zone – Balcanii tradiționali și cei mondiali – situația ar putea fi rezumată astfel. În Bosnia, după trei ani de conflict civil sângeros și nouă ani de pacificare sub umbrela trupelor NATO, situația este doar aparent stabilizată: bosniaci par să fi renunțat la pasiuni interetnice și confesionale violente doar ca urmare a zecilor și zecilor de miliarde de euro investiți de Uniunea Europeană și a altor zeci de miliarde de petrodolari revărsați de statele musulmane asupra coreligionarilor lor; nici vorbă deocamdată de respectarea cerințelor comunității internaționale privind predarea criminalilor de război Radovan Karadzici și Radko Mladici Tribunalului de la Haga în ciuda presiunilor politice, diplomatice și a intenselor campanii de operații informaționale pe această temă. Acest obiectiv, al predării sau prinderii celor doi cunoscuți foști lideri bosniaci sârbi a constituit centrul de greutate stabilit pentru ultimul an de mandat al SFOR (2004), care, prin neîndeplinirea sa, poate fi echivalat cu un semieșec al întregii misiuni SFOR. În provincia Kosovo, după opt ani de prezență masivă a trupelor KFOR situația rămâne la fel de încordată: albanezii kosovari con-

tinuă să pretindă nimic mai puțin decât independența deplină, sârbii kosovari, susținuți de Belgrad, continuă să afirme că provincia constituie parte istorică din Serbia, iar ura interetnică rămâne extrem de vie și de puternică, fapt dovedit de sângeroasa revoltă din martie 2004 și de periodicele atentate antisârbesti. Într-o complexă și neiertătoare radiografie politică a Balcanilor de la cumpăna dintre milenii, profesorul britanic Tom Gallagher punctează vulnerabilitățile occidentale și insuficiențele instituționale ale NATO dovedite clar în timpul violențelor

kosovare din 17-19 martie 2004: Singurul element de noutate l-au reprezentat atacurile asupra poliției ONU și a militarilor KFOR. Lui KFOR îi lipsea capacitatea de a face față tulburărilor violente. Chiar dacă efectivele sale nu fuseseră reduse semnificativ în ultimii doi ani, lipsa unui plan în caz de evenimente neprevăzute sau a unei conduceri centralizate a făcut ca KFOR să se lupte din greu în încercarea de a răspunde eficient. (...) Trupele germane din Prizren au privit cu pasivitate cum mulțimi de oameni se luptau să distrugă biserici, mănăstiri și seminarii sârbe. (...) Relația proastă dintre militarii francezi ai KFOR din Mitrovitza și etnicii albanezi s-a confirmat. În aceste condiții, milioanele de euro cheltuite anual de KFOR (la fel ca și de SFOR) în operații psihologice își găsesc cu greu justificarea printr-o schimbare dorită a atitudinilor și comportamentelor audiențelor țintă avute în vedere. Cât de mult au înțeles albanezii și sârbii despre toleranță și democrație rezultă și din amenințările albaneze ale primului-ministru kosovar Agim Ceku (fost comandant UCK în războiul din 1998-1999) cu declararea unilaterală a independenței provinciei dacă nu se va lua o decizie internațională în acest sens până la 10 decembrie 2007, declarații ce au primit drept replică de la Belgrad amenințarea – abia voalată – cu intervenția armată.

În ceea ce privește situația din Afganistan, după șase ani de la declanșarea operațiunii americane *Enduring Freedom*, după cinci ani de continuă extindere a zonelor de responsabilitate a forțelor NATO și mai ales în urma unei consistente implicări politice și economice a comunității internaționale, sondajele de opinie independente și obiective (adică nu cele sponsorizate de NATO) continuă să semnaleze o depreciere a situației și a percepțiilor populației în ciuda unor evidente, dar instabile, progrese politice și economice obținute pe plan local. Mai mult decât atât, talibanii par a fi capabili de resurrecție și insurgență armată.

În sfârșit, după patru ani de la răsturnarea lui Saddam Hussein, Irakul rămâne cel mai violent și sângeros loc de pe pământ, în ciuda desfășurării unei impresionante forțe militare, a derulării unor ample campanii de operații informaționale. Deși manualele americane de operații psihologice abundă în exemple de reușite pe timpul Primului Război din Golf din 1991, iată că eficiența acestor „multiplicatori de forță” pe termen mediu se dovedește a fi mai mult decât modestă. În plus, tocmai din frământatul Irak vin semnale de schimbare profundă a politi-

cilor în materie de operații informaționale, comandantul forțelor americane, generalul David Petraeus solicitând în martie 2007, probabil din rațiuni de eficiență, reconsiderarea îndelungatei politici de separare a structurilor de afaceri (relații) publice de cele de operații informaționale și implicit de cele de operații psihologice, ceea ce ar echivala cu o adevărată revoluție a fundamentelor teoretice ale acestor domenii de activitate. În numărul său din martie/aprilie 2007, revista americană *Foreign Policy* identifică sub semnătura unor analiști competenți nu mai puțin de zece beneficiari/învingători în cel

Samuel Huntington, pentru că evoluțiile din Afganistan și Irak îi confirmă teoriile despre ciocnirea civilizațiilor și infirmă aserțiunile lui Paul Wolfowitz despre confruntarea bine-rău, democrație-dictatură; 5. China, pentru că prin implicarea puternică a Statelor Unite în Orientul Mijlociu, acestea nu mai au aceleași resurse disponibile pentru un potențial conflict în Taiwan; 6. Pe fundalul haosului imprevizibil din Irak, dictatorii arabi din Egipt și din Arabia Saudită devin indispensabili și deci tolerabili pentru Statele Unite; 7. Prețul petrolului, pentru că urcă producând un boom economic în țările arabe exportatoare; 8. Națiunile Unite, pentru că devin o alternativă acceptabilă și dezirabilă politic cu toate neajunsurile și incapacitățile sale, în comparație cu acțiunea voluntară și fără rezultate a unei singure mari puteri; 9. Bătrâna Europă, adică marile puteri occidentale, pentru că li se confirmă aserțiunile politico-militare pre-conflictuale, cu condiția că vor ști să valorifice acest moment; 10. Israelul, pentru că a scăpat de amenințarea irakiană, de cea libiană, deși s-a ales cu cea iraniană.

Una dintre concluziile ce se poate desprinde din această evaluare a conflictelor din zona Balcanilor tradiționali în comparație cu a celor mondiali ar fi aceea că dincolo de unele reușite de moment obținute pe timpul unor acțiuni de luptă, potențialul real al operațiilor psihologice (PSYOPS) sau informaționale (INFO OPS) pe termen mediu și lung în operațiuni de menținere sau impunere a păcii trebuie sever și lucid reconsiderat. Totodată, analiza acestui tip de acțiuni militare internaționale trebuie să facă permanent distincția între acțiunea de influențare asupra populației din propria matrice culturală și cea îndreptată asupra localnicilor aparținând unor spații culturale diferite.

Pentru noi rămâne de văzut ce se va întâmpla în Kosovo după 10 decembrie 2007: dacă va curge sânge

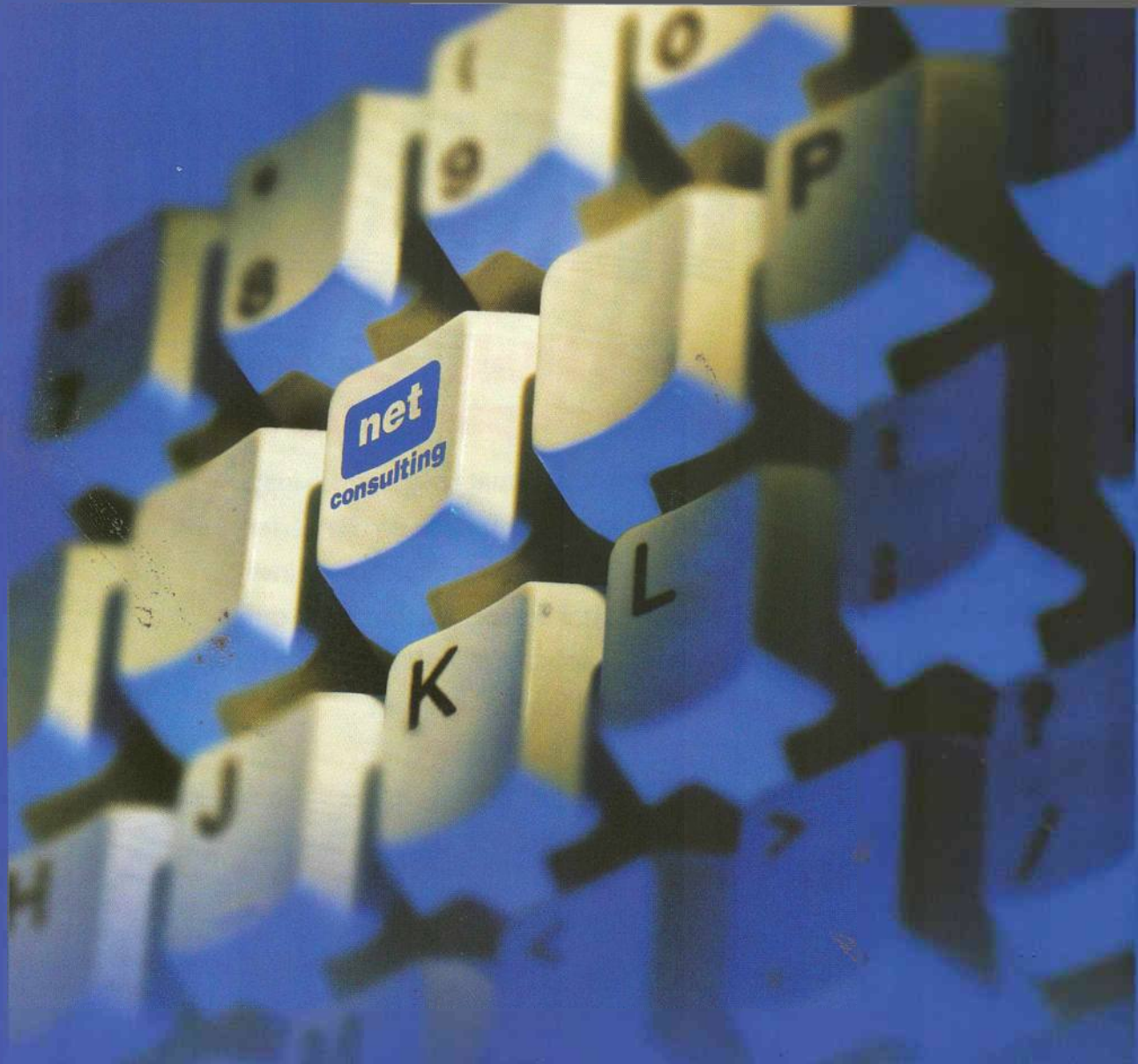
(albanez, sârb, euro-atlantic) va fi desigur foarte rău, dacă va apărea un nou stat – aceasta va însemna crearea unui precedent cu urmări internaționale imprevizibile, echivalente cu deschiderea unei cutii a Pandorei secesioniste, iar dacă deznodământul va fi a nu știu câta oară amânat, atunci rana sângărândă din mijlocul Europei va fi aproape de cangrenă. Dacă schimbăm în fraza de mai sus Kosovo cu Irak, iar în loc de sârbi și albanezi îi punem pe šiiti, suniți și kurzi, ecuația rămâne perfect valabilă.

text, Călin Hentea

foto, Rempres

de-al Doilea Război din Golful Persic, alții decât americanii (Casa Albă și Pentagonul fiind marii perdanți): 1. Iranul šiit pentru că a scăpat de marea amenințare și rival militar irakian și beneficiază de o sporită influență în regiune; 2. Clericul šiit Moqtada-al-Sadr, necunoscut până în 2003, dar devenit una dintre cele mai influente și periculoase personalități politico-religioase din Irak; 3. Al Qaeda ce intrase aproape în moarte clinică (de inanție!) după extirparea ei din Afganistan, Maroc, Malaezia în 2002, și-a regăsit în Irakul ocupat de „marele Satan” un nou teren de acțiune, o nouă rațiune de a fi; 4.

Soluții integrate pentru afaceri

■ Continuitatea proceselor de afaceri

Tehnici de recuperare a datelor după dezastre și gestiunea resurselor IT.

■ Automatizarea proceselor de afaceri

Eficientizarea introducerii datelor în sistemele de aplicații.

■ Proiecte de infrastructură

Servicii profesionale, aplicații mesagerie, soluții ERP, soluții de management de proiect.

■ Dezvoltare software

Expertiză .NET, XML, J2EE, dezvoltare baze de date, Content Management, Total Business Integration.

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București, Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

Războiul cu dopajul

Șefa ANAD, Graziela Vâjială, detonează „bomba”: „Circulația substanțelor dopante nu este sub control!”

Când vorbim de *Agencia Națională Anti-Doping (ANAD)*, automat ne gândim la lupta dusă pentru depistarea sportivilor care vor să ajungă campioni prin furt de performanță. De asemenea, când vorbim de *ANAD* ne gândim la președinta acestei instituții, prof. dr. Graziela Elena Vâjială, un fel de judecător al sportului românesc, care veghează zi și noapte ca lupta sportivă să fie una corectă. Șefa *ANAD* se luptă cu trișorii din sport și ne vorbește de acest lucru într-un interviu fulminant.

▼ **Stimată doamnă, unde se află astăzi România în lupta anti-doping?**

– Consider că în cei doi ani de activitate ai *ANAD*, am reușit ca activitatea anti-doping în România să ajungă la standardul țărilor cu tradiție în domeniu. Aș aminti aici: Franța, Italia, Australia, Canada, Suedia, în general țările nordice. Întreaga activitate anti-doping se bazează pe un cadru legislativ elaborat în conformitate cu reglementările internaționale în vigoare: Codul Mondial Anti-Doping, Convenția împotriva dopajului în sport a Consiliului Europei, Convenția internațională împotriva dopajului în sport UNESCO. Activitatea anti-doping se bazează pe trei piloni. Primul pilon ar fi cadrul legislativ. În anul 2006, s-a elaborat un pachet de acte normative care reglementează desfășurarea activității anti-doping la nivel național: Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport; Hotărârea de Guvern nr. 1592/2006 privind organizarea și desfășurarea controlului doping, Legea privind aprobarea OUG nr. 115/2006 privind utilizarea suplimentelor nutritive de către sportivi, Hotărârea de Guvern nr. 849/2007 pentru aprobarea Strategiei Naționale Anti-Doping pe perioada 2007 – 2012 și Legea cu privire la prevenirea și combaterea traficului ilicit de substanțe și (sau) metode interzise. Al doilea pilon constă în crearea cadrului instituțional care să implementeze această legislație la nivel național, iar al treilea pilon constă în asigurarea resurselor atât umane cât și financiare necesare derulării acestei

„Prioritate:
stoparea
traficului ilicit
de substanțe
dopante!”

„Efectele
secundare ale
dopajului sunt
extrem de
grave”

activități. Desigur, nu am fi ajuns aici fără sprijinul Guvernului României, care a susținut activitatea anti-doping, atât din punct de vedere al promovării legislației în domeniu cât și din punct de vedere financiar. Au fost alocate de la bugetul de stat sume importante, de aproximativ 32 miliarde lei pentru construirea unui nou sediu pentru Agenție și peste 1,5 milioane de euro pentru dotarea laboratorului cu echipamente performante și perfecționarea staff-ului. De fapt, consider că realizarea cea mai mare a ANAD, care contribuie nemijlocit la îmbunătățirea imaginii României pe plan extern, constă în acceptarea de către Agenția Mondială Anti-Doping (WADA) a intrării Laboratorului de Control Doping în procesul de acreditare internațională.

– Sunteți mulțumită de strategia națională sau mai trebuie și alte măsuri de prevenire și combatere a acestui adevărat cancer al sportului?

– Strategia Națională a fost adoptată, de curând, prin HG nr. 849/2007. Personal, nu am cum să nu fiu mulțumită, fiind un act normativ pe care l-am elaborat cu tot personalul ANAD. Pe măsura punerii ei în practică, vom vedea dacă mai sunt necesare măsuri suplimentare. Deja Legea cu privire la prevenirea și combaterea traficului ilicit de substanțe și (sau) metode interzise vine în completarea prevederilor strategiei și ne va ajuta în lupta împotriva celor care furnizează, în mod ilicit, substanțele dopante. Cu ocazia vizitei de evaluare a activității anti-doping din partea Consiliului Europei, din perioada 18-21 septembrie, am primit aprecieri asu-

pra sistemului anti-doping din România, conducătorul delegației afirmând la conferința de presă că va întocmi un raport favorabil cu propuneri minore și a apreciat, în mod deosebit, faptul că s-a inițiat un act normativ în vederea stopării traficului ilicit de substanțe dopante.

– Cât de importante sunt programele educative? Puteți să ne oferiți câteva exemple?

– Activitatea ANAD se desfășoară pe patru programe. Programului educativ i s-a acordat o atenție deosebită, ținând cont că până la înființarea ANAD în anul 2005, activitatea de educație anti-doping a fost aproape inexistentă. Acest program se adresează nu numai sportivilor ci și personalului asistent al sportivilor, elevilor din licee, studenților, managerilor din sport și nu în ultimul rând mass-media. În anul 2006, Agenția Națională Anti-Doping a lansat două campanii naționale, *Nu dopajului* și *Campioni pentru un sport curat*, în cadrul cărora am organizat până în prezent peste 140 de acțiuni educative. Campania *Nu dopajului* se desfășoară pe două module, primul modul se adresează sportivilor, antrenorilor, medicilor, iar cel de-al doilea modul se adresează managerilor structurilor sportive. Campania de informare și educație *Campioni pentru un sport curat* a fost lansată în noiembrie anul trecut, se adresează sportivilor juniori, elevilor și studenților, precum și sportivilor care au încălcat reglementările anti-doping și care se află în perioada de suspendare. În această campanie, ni s-au alăturat

foști sportivi de valoare, campioni olimpici și mondiali, care nu au încălcat sau nu au fost suspectați de încălcarea reglementărilor anti-doping, cum sunt: Elisabeta Lipă, Ivan Patzaichin, Ilie Năstase, Maria Olaru, Marius Urzică, Laura Badea, Nicu Vlad, Otilia Bădescu, Ionuț Lupescu, Doina Melinte, Monica Iagăr. Considerând că viitorii profesori de educație fizică și antrenori au și un rol educativ în activitatea lor de zi cu zi, am introdus în Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport un articol conform căruia, facultățile de educație fizică și sport și Școala națională de formare și perfecționare a antrenorilor au obligația să introducă în curricula școlară materia *Dopajul în sport. Prevenire și combatere*. Trebuie să precizez că aici am avut sprijin din partea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului.

– Sportivii, în special cei tineri, nu prea iau în serios riscurile folosirii substanțelor interzise. Ce impact au acestea asupra sănătății?

– Este adevărat, din păcate, că în ultimii ani am avut un procent mai mare de cazuri de dopaj la sportivii tineri. Considerăm că acest procent mai mare s-ar datora atât lipsei de informare cât și faptului că aceștia sunt cu ușurință influențați de persoanele din anturajul lor. Din păcate, însă, nu țin cont de efectele secundare asupra sănătății, care uneori sunt grave, și, aici mă refer la efectele secundare ale anabolizantelor, hormonului de creștere, eritropoietinei și chiar ale diureticilor.

„Culturismul, sportul cu cele mai mari probleme“

„«Axa» Spania și «axa» Moldova, cele mai active rețele de traficanti cu substanțe interzise“

– Care este clasa de substanțe dopante cel mai frecvent întâlnită în sport?

– Cu toate măsurile luate pe plan internațional și național, steroizii anabolici androgeni sunt încă substanțele cel mai frecvent utilizate de sportivi. După steroizi, ar urma hormonii peptidici, cum ar fi eritropoietina și hormonul de creștere.

– În România, care este substanța pe care ați depistat-o de cele mai multe ori?

– Și în România, cele mai multe cazuri de dopaj au fost pe steroizi anabolici androgeni și mai apoi pe diuretice.

– Dar sportul care vă creează cele mai mari probleme?

– Sportul care ne creează problemele cele mai mari este culturismul, dar această situație nu este numai la noi, este valabilă pentru toate țările din lume.

– Aș vrea să ne vorbiți despre cel mai straniu caz de dopaj pe care l-ați întâlnit în România. Asta ca exemplu...

– Nu aș putea spune că este un caz straniu, dar este un caz care, pe noi cei care gestionăm rezultatele, ne-a impresiionat. S-a întâmplat la sfârșitul anului 2005, începutul anului 2006. Este vorba de cinci sportivi, practicanți de box, toți juniori, cu vârste între 14 și 16 ani. Aceștia au utilizat un diuretic, furosemid, iar unul dintre ei, pe lângă faptul că suportă consecințele sancționării sportive, suferă de nefrită. Cîrșos este că, toți cei cinci sportivi erau pregătiți de același antrenor.

– Există pericolul de a avea sportivi dopați la Olimpiada Chinezească din 2008?

– Sperăm să nu avem surprize la Olimpiada de la Beijing. Noi, Agenția, depunem toate eforturile pentru educarea sportivilor din lotul olimpic și, totodată, am intensificat controalele doping la sportivii olimpici și, de asemenea, acțiunile educative. În baza parteneriatului cu Comitetul Olimpic și Sportiv Român, am propus un program de instruire a sportivilor olimpici, care se va finaliza cu un Atestat pe educație anti-doping.

– Care sunt hobby-urile dv.?

– Aș putea spune, că, a devenit un hobby pentru mine, să ajut oamenii în vîrstă și cu probleme, în memoria mamei mele pe care am pierdut-o foarte devreme, cînd aveam 28 de ani. De asemenea, îmi place muzica bună și îmi place să mă relaxez gătind.

– Ce apreciați cel mai mult într-o relație?

– Depinde la ce relație vă referiți... Personal, apreciez că într-o relație, indife-

rent de natura ei, sunt importante respectul și încrederea reciprocă.

– Revenim la dopaj. Sunt suficienți de mari pedepsele pentru cei care calcă strîmb?

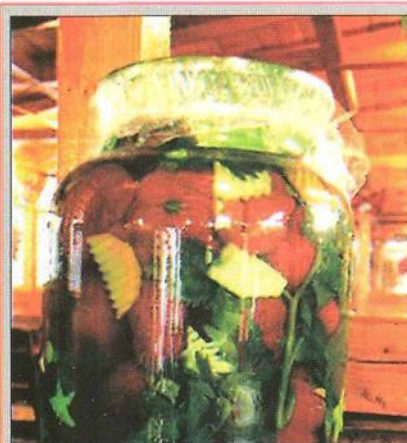
– Consider că sunt suficiente, deoarece unui sportiv suspendat pe doi ani din activitatea sportivă îi este destul de greu să se reintegreze în pregătire și să atingă marea performanță. În noiembrie 2007, cu ocazia Conferinței Mondiale Anti-Doping de la Madrid, va intra în vigoare un nou Cod Mondial Anti-Doping, care are o mai mare flexibilitate în ceea ce privește sancțiunile, dar, în același timp, sancțiunea pentru fapte agravante va crește de la doi la patru ani.

– Accesul substanțelor interzise în România este sub control sau aveți nemulțumiri legate de acest subiect?

– Deocamdată, nu este sub control. Știm că sunt rețele de traficanti, una pe „axa“ Spania și alta pe „axa“ Moldova, motiv pentru care am și inițiat proiectul de lege împotriva traficului ilicit de substanțe dopante. Pentru că prevederile noului Cod se vor extinde de la sportul de performanță la sportul recreativ și pentru că sălile de fitness sunt unul dintre locurile principale în care se comercializează suplimente nutritive, de multe ori contaminate sau care conțin substanțe dopante, va exista o prevedere în Legea cu privire la prevenirea și combaterea traficului ilicit de substanțe și (sau) metode interzise în baza căreia ANAD va elibera pentru sălile care respectă reglementările anti-doping un certificat și, în același timp, va efectua controale pentru stoparea comercializării de substanțe dopante. În acest sens, ANAD va colabora cu poliția, vama și procuratura.

– Una peste alta, ANAD a câștigat războiul cu trișorii?

– Este greu să se câștige războiul cu cei care trișează, pentru că ei găsesc permanent noi și noi mijloace, dar considerăm că, prin programele educative, am reușit să conștientizăm atât sportivii, cât și personalul din anturajul acestora asupra riscului consumului de substanțe dopante și, în general, asupra încălcărilor, reglementărilor anti-doping. Consider că feedback-urile pe care le primim, în cea mai mare proporție, sunt pozitive. Concret, dacă în anul 2005, cazurile de dopaj au reprezentat un procent de 1,8% din totalul de teste efectuate, în anul 2006, procentul a scăzut la 0,32%, cu toate că numărul de teste a crescut de la 1.542 de teste în anul 2005 la 2.438 de teste în anul 2006.

„Îmi place să gătesc. Chiar ador acest lucru!“

– Am auzit că faceți o mâncare bună de tot. Ce rețetă culinară ne recomandați?

– O să vă recomand o rețetă de sezon: gogoșari umpluți cu struguri și conopidă, murați în oțet. Gogoșarii (20 buc.) se spală bine și li se scot

semințele. Separat, se aleg boabe de struguri afuzali, care trebuie să fie coapte și sănătoase. O conopidă se desface în buchețele, care se pun să stea în apă cu sare. Se curăță câteva rădăcini de hrean care se taie în pătrățele. Iată și modul de preparare: în fiecare gogoșar se așază două, trei pătrățele de hrean. Apoi, se umple cu boabe de struguri, se mai pun două, trei pătrățele de hrean și se închide cu un buchețel de conopidă. Se așază gogoșarii umpluți într-un borcan de sticlă de cinci litri, iar printre ei se așază bucăți de hrean. Iată cum se face și oțetul pentru gogoșari: amestecul, din o parte oțet și două părți de apă, se fierbe cu boabe de muștar și de piper. Se adaugă o lingură de sare grunjoasă la fiecare litru de lichid și 500 g zahăr la trei litri de lichid. Oțetul astfel preparat se toarnă fierbinte peste gogoșari. Borcanele se lasă deschise până a doua zi, cînd se mai adaugă oțet (dacă este cazul) și apoi se leagă cu celofan. Poftă bună!

Interviu realizat de Nicolae Predeșel

foto Rompres și arhivă

Malta

MALTA
travel

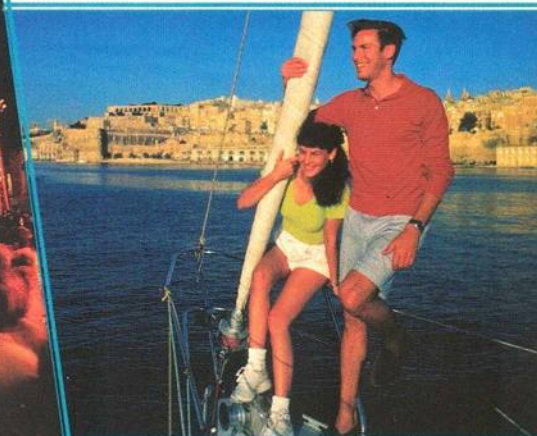
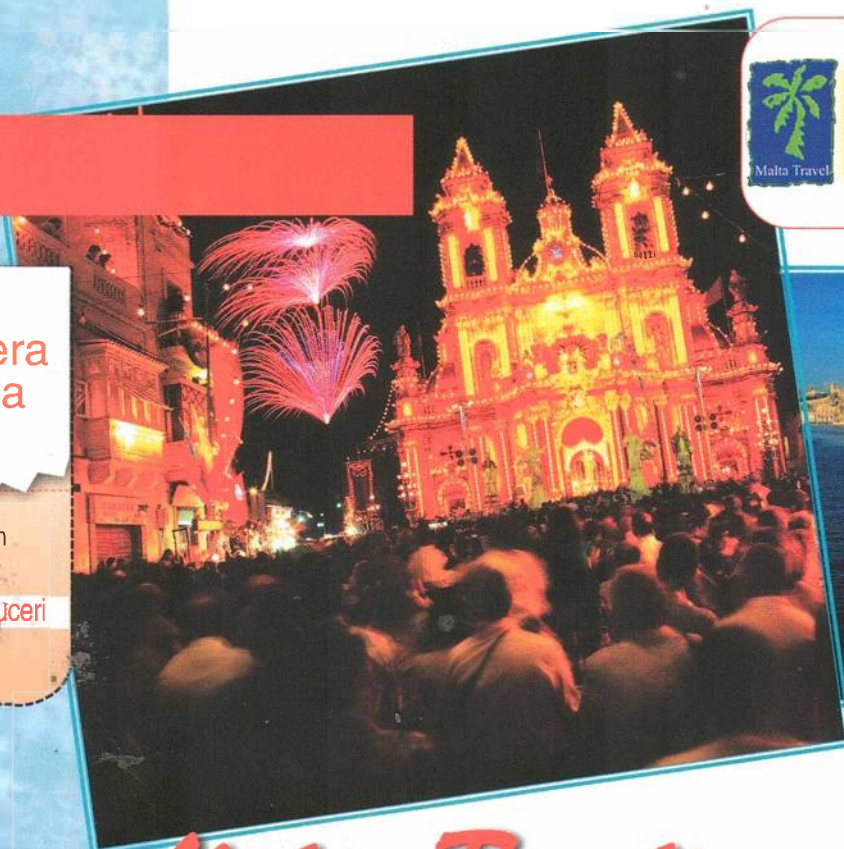
cupon
REDUCERE

**Croaziera
gratuita**

Pentru prezentarea la înscriere
cu revista ce contine acest cupon

Detalii pe:

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Malta Revelion

- cursa charter Cluj si Bucuresti -

Revelion maltez

Va invitam sa petreceti un revelion cald (aprox 18 grade C si FARA zapada si ger). Sa explorati impreuna cu MALTA TRAVEL un taram al legendelor, unde magia prinde viata in acest colt de Mediterana, unde soarele si bucuria de viata sunt prezente permanent. Este randul dumneavoastra sa va lasati sedusi de acest imens muzeu in aer liber si sa participati la o fascinanta calatorie in timp, ce incepe cu una din cele mai vechi civilizatii, inca de acum 7000 de ani. Aventura continua in patria Cavalerilor loaniti unde forturi, palate, catedrale si biserici se imbina perfect cu imaginea secolului 21. Ca si cum geniul arhitectural maltez nu ar fi fost de ajuns pentru a va impresiona pe deplin, natura desavarseste un spectacol desprins parca din sufletul celor mai indraznete fantezii ale dumneavoastra. Acolo unde infinitul cerului se impreuneaza cu adancul de azur al marii, Fereastra Albastra ne provoaca sa cunoastem o alta lume. Minunatiile acestea le puteti savura prin participare la excursiile optionale.

Str. Pitar Mos nr. 29, et. 1 ap. 23, sect. 1
Bucuresti (in spatele cinematografului Patria)
Telefon: 021-318.59.92; 021-318.59.93
Mobil: 0722.626.903
e-mail: maltaid@malta.ro
www.malta.ro

249 euro = avion + cazare (Apartamente 2*)

APARTAMENTE 2*:

de la **249** euro/ pers. (fara masa)

HOTEL RELAX INN 2*:

de la **352** euro/ pers. (demipensiune)

HOTEL BELLA VISTA 3*:

de la **413** euro/ pers. (demipensiune)

HOTEL SOLANA 4* / PERGOLA 4*:

de la **414** euro/ pers. (mic dejun)

HOTEL VIVALDI 4*+:

de la **526** euro/ pers. (mic dejun)

HOTEL MERIDIEN 5*:

de la **559** euro/ pers. (mic dejun)

HOTEL INTERCONTINENTAL 5*:

de la **540** euro / pers. (mic dejun)

Servicii incluse:

- 5 nopti / 6 zile cazare cu tipul de masa specificat;
- bilet avion cursa charter (air malta) - airbus a319 sau boeing 733 (141 sau 144 locuri)
Bucuresti - Malta - Bucuresti sau Cluj - Malta - Cluj;
- transfer aeroport - hotel si retur;
- asistenta turistica;
- excursie gratuita - harbour cruise pentru rezervari facute pana pe 24 noiembrie.

Dan Costache Patriciu sau, mai cunoscut, Dinu Patriciu s-a născut la București, la 3 august 1950. Tatăl său, geofizician și petrolișt, și-a pus cu certitudine amprenta pe destinul fiului său. „În momentul în care am luat decizia de a mă îndrepta spre domeniul energiei, evident că și amintirile din copilăria mea au jucat un rol. Îl auzeam mereu pe tata vorbind despre mișcări tectonice, sinclinale, minerale, cărbune și petrol...”, povestește Dinu Patriciu.

Valeriu Patriciu, tatăl lui Dinu Patriciu, este primul român care a obținut în afara granițelor, mai precis în Germania, un doctorat în geofizică. De asemenea, a fost unul dintre specialiștii care au elaborat Legea petrolului din 1945, lege care a rămas în vigoare până în 1995. De notat este faptul că Patriciu senior s-a declarat mereu nemulțumit și de formă și de conținutul legii. A fost arestat de Securitate de două ori, în 1945, vreme de patru luni, și pentru foarte scurt timp în 1948. A refuzat să primească titlul de academician în 1948, pentru că propunerea venea după o arestare și ar fi putut da loc unor interpretări.

Copilăria și adolescența, Dinu Patriciu le-a petrecut în București. A absolvit liceul *Ion Luca Caragiale* în 1969. Deși avea evidente înclinații către artele plastice, dovadă fiind portretul în ulei pe care l-a făcut tatălui său când avea doar 14 ani, a preferat un liceu, hai să spunem clasic, pe care l-a absolvit în limite obișnuite. Viitorul om de afaceri figurează în „cartea de aur” a liceului, unde este menționat într-o listă de personalități care au absolvit liceul, de-a lungul timpului. Pentru a doua oară renunță, de data aceasta la sfatul tatălui său, la artele plastice, și optează pentru arhitectură. Intră din prima la Institutul *Ion Mincu*, pe care îl termină în 1975, fiind unul dintre cei 224 de arhitecți absolvenți ai celui an. Nu ca șef de promoție, ci ca un student oarecare. Nu poți să nu te întrebi care ar fi fost viitorul lui Dinu Patriciu, dacă ar fi urmat totuși Artele Plastice?

Patriciu are șansă, pentru că altfel nu se poate numi, și primește, după absolvire, un post de arhitect la Institutul de Proiectări al Ministerului de Externe. În anii '75, șansa aceasta se numea „repartiție”, adică un post primit de la stat, de cele mai multe ori pe bază de „pile”. La 25 de ani neîmpliniți, Patriciu ajungea să muncească în subordinea lui George Macovescu, la momentul respectiv ministrul de externe al României comuniste. Proaspăt angajat al Institutului de proiectări din ograda Ministerului de Externe, Dinu Patriciu participă la un concurs de arhitectură organizat la Sofia, pentru proiectul noii clădiri a Operei și ocupă locul opt. În 1977 câștigă o mențiune după ce participă, ca reprezentant al arhitecților români, la un concurs organizat în Iran. Urmează o perioadă de pauză în ceea ce privește concursurile internaționale, timp în care se dedică realizării unei cariere paralele în învățământul superior. Începând cu 1978 este asistent universitar la Institutul de Arhitectură *Ion Mincu*. După cum singur afirmă, dă meditații (și face bani frumoși din aceasta). A recunoscut, cu plăcere, că avea o „fabricuță de studenți” și ajunsese să aibă și câte 85 de elevi pe an, pe care îi învăța să facă desene tehnice și îi coordona pentru a prinde un loc la Arhitectură.

În 1982 câștigă locul întâi la un concurs de arhitectură în România, iar în 1984, toate porțile afirmării par să i se deschidă după ce primește premiul întâi la concursul internațional de arhitectură pentru un complex rezidențial în centrul orașului Abu-Dhabi, în Emiratele Arabe Unite. Urmarea acestui succes este că pe baza planurilor create de Dinu Patriciu, în perioada 1984-1990 s-au construit în Abu-Dhabi 11 blocuri de birouri, patru reședințe pentru emir și hotelul *Al Jazira* din Dubai, plus alte „mărunișuri”, 25 de obiective în total. După decembrie '89, colaborarea cu Emiratele Arabe încetează brusc. Se afirmă, după 15 ani de la terminarea facultății, și pe piața românească, proiectând și construind, în perioada 1990-1997, 62.000 mp de birouri și spații de locuit. Toate au fost realizate prin intermediul firmei *SC Alpha Construcții și Investiții Imobiliare SA*, prima firmă privată înființată în România post-comunistă. Patriciu a lichidat firma în 1998.

Cine este c

La sfârșitul lui august, în urma vânzării a 75% din acțiunile Rompetrol, Dinu Patriciu a devenit cel mai bogat român. Cel mai bogat român din toată istoria. De la Traian și Decebal încoace. Dintr-un foc, în contul său au intrat 2,7 miliarde dolari. Doar în ziua în care vânzarea de acțiuni a fost făcută publică, din speculațiile bursiere și jocul cifrelor, Patriciu a câștigat 40 de milioane de dolari. Atâta amar de bani fac din Dinu Patriciu un personaj extrem de interesant. Și de controversat. În ciuda averii astronomice pe care o deține, Patriciu are regrete, se consideră neîmplinit... În acest context, o biografie neromanțată, seacă, ar putea răspunde la întrebări nepuse încă...

Tatăl, ortac filozof
și doctor
în minerit

Între arest
și Academie

Înclinații
spre șevalet

Fabricuța
de studenți

Arhitect
pe două continente

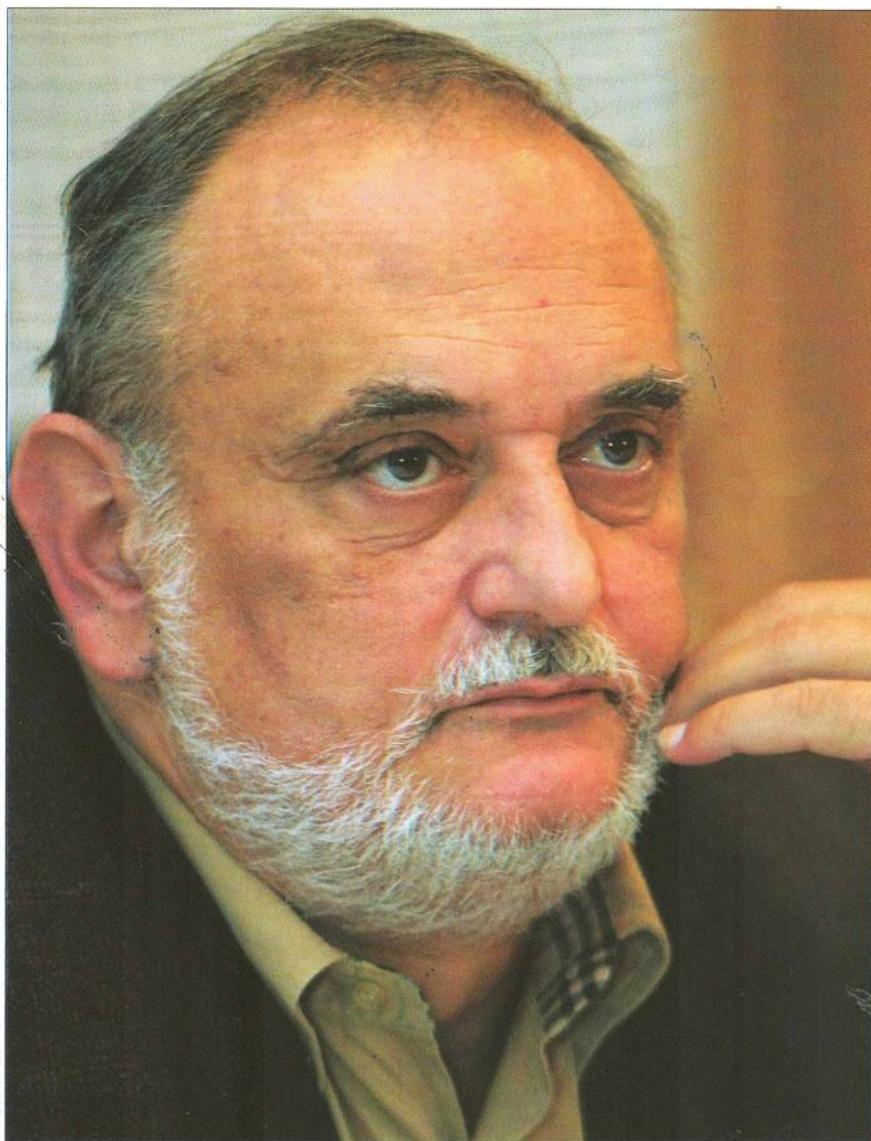
el mai bogat român

Zbor politic
într-o aripă

Chiulangiul
Camerei

„Nu am primit niciodată nimic de la stat, nici măcar deconturile de deplasare pe vremea când eram deputat; mi-ar fi fost rușine să le iau știind povestea străbunicului meu, senator conservator, în al cărui document de identitate, în dreptul profesiei, scria *mare proprietar*, un om care refuza să umble cu trenul pe banii statului. N-o să dau niciodată statului *creanța Libia*, pentru că nu a fost niciodată a statului. Creditul dat *Rompetrol-ului* în anii socialismului a fost plătit cu vârf și îndesat de același *Rompetrol* până în 1995. O să dau însă societății românești ceea ce cred că este datoria oricărui om avut să dea, prin *Fundația* pe care am creat-o. Mi-am dorit să înființez prima firmă privată în 1990, am făcut-o și am ajuns la cea mai mare tranzacție privată din România, în 2007. Îi mulțumesc lui Dumnezeu! Sunt om, am regrete. Nu sunt împlinit!”

Dan Costache Patriciu a știut perfect să îmbine și după 1990 două cariere, de data aceasta afacerile și politica. Demers care s-a dovedit extrem de eficient. La politică a renunțat oficial în 2005. Însă până la momentul în care a abandonat politica s-au întâmplat multe. Astfel, în primele luni ale lui '90, Patriciu participă la resuscitarea Partidului Național Liberal și devine membru fondator al PNL-ului, urmaș al PNL-ului istoric, și se declară continuator al politicilor liberale ale Brătienilor. Participă la alegerile din 1990 pe listele PNL în Timișoara și obține primul mandat de deputat. Contradicțiile de stil, viziune politică și atitudine față de vechea gardă îl determină pe Patriciu, alături de Călin Popescu Tăriceanu, Horia Rusu și Viorel Cataramă, să rupă o parte a PNL-ului și să înființeze PNL- Aripa Tănără. Noul partid este condus de Dinu Patriciu. Mișcarea a apropiat PNL- Aripa Tănără de Frontul Salvării Naționale, alături de care partidul a semnat o convenție denumită *Carta pentru reformă și democrație*, fapt ce a permis PNL-Aripa Tănără să intre la guvernare, în Cabinetul Petre Roman.

Înființarea noii formațiuni liberale a însemnat începutul fărâmițării liberale. Pentru Dinu

Patriciu, vechea istorie a PNL nu mai avea valoare, oricum, nu una pragmatică. În următoarea legislatură Patriciu candidează pe listele Convenției Democratice. Apele în PNL se mai liniștiseră, fracțiunile desprinse din partid reveniseră la formațiunea mamă, iar Convenția Democrată, constituită în noiembrie 1991, părea a fi unica alternativă opozabilă FSN-ului condus de Ion Iliescu. În mai 1992, după alegerile parlamentare, Dinu Patriciu devine deputat de Dâmbovița și rămâne până la finele mandatului, în 1996, în grupul parlamentar al PNL. La alegerile locale din 1996 candidează pentru fotoliul de primar al Bucureștiului și pierde. În plus, rămâne în afara Parlamentului în legislatura 1996-2000, dar în afaceri, în 1998, devine acționar majoritar la *Rompetrol*. De altfel, a rămas consecvent lui însuși, în condițiile în care deseori a declarat că puterea economică este mai importantă decât puterea politică, mai ales că experiența a demonstrat că prima o poate subordona pe a doua. Pe plan politic, în acest interval se dedică exclusiv muncii de partid și se alătură PNL-ului-mamă în 1998. Revine în banca de parlamentar la alegerile din 2000 când obține un loc de deputat de Prahova, iar în 18 iunie 2003 demisionează din Parlament pe motiv de incompatibilitate între statutul de de-

putat și cel de om de afaceri, conform prevederilor legii anticorupție. În anul 2000 este ales ca membru în Consiliul de conducere al Uniunii Generale a Industriașilor din România. De asemenea, obține și funcția de președinte al Alianței Confederațiilor Patronale din România (ACPR), instituție afiliată la Confederația Patronatelor Europene, ca o recunoaștere oficială a meritelor sale. Dinu Patriciu a stabilit o serie de recorduri negative absolute, în ceea ce privește absențele de la lucrările Camerei Deputaților. În martie 1996, era „campion” absolut. A fost și ministru în Guvernul Petre Roman în urma unei masive remanieri, soldată cu schimbarea a nouă miniștri. L-a înlocuit în funcția de ministru al Lucrărilor Publice și Amenajarea Teritoriului pe Doru Pană, după ce din acest minister s-a desprins Ministerul Transporturilor care i-a fost dat lui Traian Băsescu. Ca o ironie, Traian Băsescu și Dinu Patriciu, inamicii de mai târziu, au devenit miniștri în aceeași zi, 30 aprilie 1991. Dinu Patriciu a făcut dintotdeauna afaceri. Imediat după absolvirea facultății, în 1975, când oferea meditații la „fabrica de studenți”, și după decembrie '89, când s-a lansat cu evident succes în afaceri imobiliare. Și nu oricum, ci cu o firmă care avea din start 20 de angajați. O firmă de arhitectură deține și în prezent, firmă de care se declară foarte legat sufletește. Patriciu nu are reticente să vorbească despre cum a făcut primul milion de dolari. „Primul milion de dolari l-am obținut din proiecte de arhitectură și dezvoltare imobiliară. Fără legătură cu petrolul. Chestia cu *primul milion de dolari* e un basm, dar e un basm bazat pe realitate. Realitatea este că într-adevăr cu greu faci primul milion, cu greu faci primele zece, și după aia încep să se acumuleze mult mai ușor deoarece capitalismul se bazează pe un vechi proverb românesc – ban la ban trage! Nu e deloc liric, așa e realitatea!”

Patriciu a făcut marile pas spre lumea afacerilor de anvergură internațională în 1997. Ce și cum s-a întâmplat știe însă cu adevărat numai Patriciu. Se cunoaște doar că a avut loc o întâlnire între Patriciu și Philip Stephenson, partenerul american de mai târziu. Richard Burt, fost ambasador al SUA în Germania, este cel care i-a făcut lui Patriciu cunoștință cu Stephenson. Deschidem o paranteză mai mult decât necesară, mai ales pentru cei interesați de detalii. Philip Stephenson este cetățean american, născut la Houston în 1965. A absolvit Dreptul la Harvard. În 1980 se mută în capitala SUA și se angajează ca avocat la o casă de avocatură cu simpatii republicane. În 1989, când Bush Sr. devine președinte, Philip Stephenson intră în Departamentul pentru afaceri internaționale din cadrul Trezoreriei SUA, și primește ca principală sarcină urmărirea evoluției economice a statelor din Europa de Est. La finalul mandatului lui Bush Sr., în 1993, Philip Stephenson pornește o afacere care are ca țintă Europa de Est. Înființează un fond privat de investiții, *International Equity*

Numit ministr
deodată
cu Băsescu

Primul milion

Dinu + Phil
= Love

Rompetrol,
perla coroanei
olandeze

De 1.000 de ori
mai eficient

Nu mai avem
Rompetrol,
dar avem
acces...
la petrol

Partners (IEP), după ce adună bani de la prieteni și asociați (cei mai mulți dintre ei apropiați ai administrației prezidențiale). Printre cei care au contribuit cu bani la fondul de investiții s-a numărat și Richard Burt. Ținta declarată a IEP – investiții în România și India... Efectul întâlnirii dintre cei doi a fost că Patriciu devine investitor în IEP, iar din 1998 director al fondului de investiții *România-Moldova Direct Fund* (RMDF). Acest din urmă fond a fost creat cu investiții americane și germane, cele din urmă făcute chiar de guvernul Germaniei. Într-un număr recent al revistei *Money Express*, Patriciu afirma că RMDF nu mai există: „... fondul cel vechi nu mai există, și-a terminat viața, a investit, a câștigat, a dat banii acționarilor”.

Rompetrol a fost înființată în 1974, cu scopul de a reprezenta la nivel internațional industria de petrol și gaze, fiind unicul operator pe piața externă care putea angaja România. *Rompetrol* depindea exclusiv de Ministerul de Comerț Exterior, iar orice contract extern era supervizat de departamentul extern al Securității. Ținta principală a fost, evident, zona țărilor arabe. Crearea *Rompetrol* a fost o consecință firească a crizei petrolului care a urmat războiului arabo-israelian din 1974, și s-a concretizat pe de o parte prin facilitarea accesului la petrolul iranian, iar pe de alta prin construirea Complexului Petrochimic Midia-Năvodari. Rafinăria a început să producă în 1979 folosind petrol iranian, după un plan stabilit de Ceaușescu și de Șahul Iranului, pe principiul petrol contra arme. În 1980, ca să-și asigure surse bune și ieftine de petrol, Ceaușescu deschide o filială a *Rompetrol* în Libia, și încheie un acord cu *National Oil Co.* – compania națională petrolieră libiană, pentru ex-

ploatarea în comun și împărțirea unor câmpuri petroliere. România investește 45 de milioane de dolari pentru prospecțiuni care dovedesc în 1990 că locul mustește de petrol, dar că sunt necesare investiții de 500 de milioane de dolari pe care România trebuie să le facă. După Revoluție, în 1991, pentru că lucrurile mergeau foarte prost la *PetroMidia*, Guvernul României acceptă să cedeze jumătate din afacere, ca să mai acopere din cheltuieli, iar în 1992 cedează tot în favoarea unei firme spaniole, *Repsol*, care a preluat obligațiunile *Rompetrol* în Libia, obligându-se în schimb să plătească României contravaloarea investițiilor făcute și suma de 85 de milioane de dolari dacă se extrăgea țiței din câmpurile libiene, în zece tranșe anuale. De notat este faptul că până în momentul preluării *Rompetrol* de către Dinu Patriciu, *Repsol* nu făcuse nici o plată. În 1993, compania este privatizată prin metoda MEBO, în favoarea salariaților. În următorii trei ani, cifra de afaceri a căzut sub șase milioane de dolari. În 1996 Dinu Patriciu încearcă să preia rafinăria *PetroMidia*, dar nu reușește. În aprilie 1997 societatea *Rompetrol* se afla pe lista primelor zece instituții propuse spre lichidare. În 1998 Compania Română de Petrol, care ținea sub umbrela sa toate cele zece rafinării din România, se desființează. Apare Societatea Națională a Petrolului – *Petrom*, care include rafinăriile de la Brazi și Pitești. *PetroMidia* rămâne pe dinafară și intră în incapacitate de plată. Pe 20 noiembrie 1998 Dinu Patriciu preia pachetul majoritar de acțiuni de la *Rompetrol*. În perioada imediat următoare, o serie de mici și foarte mici acționari și-au vândut participația lor lui Patriciu, fapt care a făcut ca acesta să devină acționarul majoritar al *Rompetrol*, sediul fiind stabilit în Olanda. Din acel moment, *Rompetrol*

nu s-a mai aflat sub jurisdicția fiscală a României. De ce Olanda? Poate pentru că în copilărie a învățat de la tatăl său că acolo se derulează afacerile adevărate! Adică neimpozitate...

„Am preluat compania *Rompetrol* la momentul în care avea o cifră de afaceri de 6,6 milioane de dolari pe an, și pierderi de 1,5 milioane de dolari. Am intrat în industria petrolieră în momentul în care toată era la stat și am fost cel care a cumpărat prima rafinărie din România. Și atunci ca și acum, ingerința statului în economie reprezintă principalul risc. Am vrut să fac din *Rompetrol* un jucător important pe piață”, afirmă Dinu Patriciu. Strategia de dezvoltare a *Rompetrol* a fost prezentată la Washington celor care finanțaseră *România Moldova Direct Fund* și ai căror bani fuseseră investiți în *Rompetrol*, ca parteneri de afaceri ai lui Dinu Patriciu. În 1999 Patriciu a cumpărat și rafinăria *Vega*. Tot atunci, Fondul Proprietății de Stat încearcă să vândă acțiunile pe care le mai deținea la *Rompetrol* către compania turcă *Ak-maya Sanayi Ve Tikaret*. Contractul, de aproape 800 de milioane de dolari, cade! Mișcarea următoare a lui Patriciu a fost cumpărarea rafinăriei *Petros*, în 2000, iar în februarie 2001, când statul vinde acțiunile care i-au mai rămas la *Rompetrol*, din start a fost preferat Dinu Patriciu, devenit între timp un puternic acționar majoritar. Statul a primit de la Patriciu doar 50 de milioane de dolari pentru întregul pachet, la care se adaugă plata integrală a datoriilor acumulate, respectiv 225 de milioane de dolari, plus alte 325 de milioane de dolari pentru care *Petro-midia* obținuse eșalonări la plată de la creditorii. *Rompetrol*, respectiv Dinu Patriciu, nu a plătit însă datoriile istorice, ci doar obligațiile curente, și asta după ce a reușit să convingă Guvernul să le convertească în obligațiuni. În 2005 *Rompetrol* achiziționează *Dynneff*, cel mai mare operator de produse petroliere independent, cu activități comerciale în Franța și Spania. Este practic cea mai mare investiție a României peste hotare, din 1990 încoace. În 2006 cifra de afaceri a *Rompetrol* a ajuns la șase miliarde de dolari, plecând de la șase milioane, în 1998! Anul acesta, pe 24 august, la Almaty, în Kazahstan, 75% din acțiunile *Rompetrol* au fost vândute companiei *KazMunaiGaz* (KMG) – o societate de stat care reprezintă interesele statului Kazahstan în sectorul de petrol și gaze. Kazahstanul deține unele dintre cele mai mari rezerve de petrol și gaze din lume. KMG a semnat cu *Rompetrol Holding SA* pentru achiziționarea a 75% din acțiunile companiei *Rompetrol Group NV*, Olanda. Restul de 25% rămân la *Rompetrol Holding*. Valoarea tranzacției a fost de 3.616 milioane de dolari!! Negocierile au durat șapte luni. „Am ajuns să știu fiecare virgulă din contract!”, afirma Patriciu. Tranzacția a fost coordonată de Grupul de Energie din Londra al Băncii de Investiții *Morgan Stanley*. Dinu Patriciu rămâne președinte și director general al *Rompetrol*.

UE nu știe, SUA aplaudă

Procedurile economice ale Uniunii Europene impun ca tranzacțiile de tipul celor dintre *Rompetrol* și KMG să fie parafate de Comitetul de Concurență de la Bruxelles. Imediat după vânzarea *Rompetrol* către KMG ideea era că UE nu are nimic împotriva, ba, din contră. Realitatea este însă că la două luni de la semnarea actelor, oficialii de la Bruxelles nici măcar nu au

fost notificați. Obligațivitatea informării UE revenea *Rompetrol*. În absența acordului UE tranzacția nu este valabilă, Patriciu nu poate încasa contravaloarea acțiunilor vândute către KMG. În plus, *Rompetrol* riscă sancțiuni de 10% din valoarea de vânzare pentru depășirea termenelor de informare a UE. Mai mult decât atât, *Rompetrol* nu poate fi efectiv condus de *KazMunaiGaz*, nu poate stabili bugetul, planul de afaceri și, în general, nu poate lua nici o decizie, pentru că tranzacția este... în aer. Partea bună este că demersul de autentificare a vânzării către KMG este calificat de toate părțile implicate ca fiind „în curs”. De notat este că, în SUA, adjunctul Condoleezei Rice susține că prin vânzarea *Rompetrol* către KMG, România a devenit un pod către Rusia – evident din punct de vedere energetic.

O noapte în arestul IGP

SRI, simbolul unui simulacru de Justiție

Indiferent de cât de controversat

ar fi Patriciu, este în mod cert un personaj, o personalitate. Pitoresc, agreabil, fără doar și poate extrem de inteligent, capabil să depășească în mod elegant situații limită, abil, arrogant când și cât trebuie, puternic și conștient de forța de care dispune, încântat că trezește invidii și simpatii în egală măsură, generos. Despre un astfel de om este greu, este foarte greu să vorbești sau să scrii.

„Nu este important în ce seif stau acțiunile unei companii, ci cine o conduce. *Rompetrol* a fost, este și va fi o companie cu rădăcinile în România. M-am asigurat că avem aceleași scopuri strategice și o viziune apropiată, am protejat prin contract interesele acționarilor și am păstrat controlul managerial. Asta este important. Cred că, totodată, această tranzacție asigură României un acces direct la resurse și ne face să redevenim importanți pe harta petrolului. Și, nu în ultimul rând, nu sunt mai bogat cu 2,7 miliarde de dolari. Atât aveam și înainte, doar că i-am transformat în lichidități!”, susține Dinu Patriciu. În prezent, din pachetul de 25% care nu a fost vândut, 20% îi aparține lui Patriciu, iar restul de 5% aparține asociatului său, Phil Stephenson. Explicit, Dinu Patriciu nu a făcut nici o afirmație din care să rezulte suma exactă primită pentru vânzarea a 75% din acțiunile *Rompetrol* către KMG. Singurele cifre făcute publice se referă la 3,616 miliarde de dolari, suma fiind în fapt valoarea de piață a 75% din companie. Nu s-a vorbit explicit despre ceea ce în lumea afacerilor îl reprezintă „bonusul”. Plătit de cel care achiziționează pachetul majoritar, situat de regulă în jurul valorii de 25% din prețul final al pachetului de acțiuni (din care se scad datoriile nete – datorii care în cazul *Rompetrol* sunt evaluate la circa 600 de milioane de dolari). Din acțiunile vândute efectiv, lui Dinu Patriciu îi aparțineau 60%, ceea ce ar însemna,

cu tot cu bonusul de 25%, circa 2,4 miliarde de dolari, plus/minus câteva milioane!

Afaceri pe picior mare nu înseamnă doar bani mulți. Dinu Patriciu a fost acuzat de spălare de bani și înșelăciune în cazul privatizării *Petromidia* (*Rompetrol*), împreună cu asociații săi, Phil Stephenson și Colin Hart, a fost învinuit de comiterea unor infracțiuni economice și de manipularea pieței bursiere. În seara zilei de 27 mai 2005, după câteva ore petrecute la Parchet unde a dat declarații, a fost reținut de procurori în dosarul penal al privatizării *Petromidia*, fiind învinuit de infracțiuni de spălare de bani, înșelăciune și evaziune fiscală. A fost dus în arestul Direcției de Cercetări Penale, unde a rămas o noapte, fiind pus în libertate în mai puțin de 24 de ore după expirarea mandatului, judecătorii respingând ca neîntemeiată cererea de arestare formulată de procurori. Reacțiile internaționale le-au depășit pe cele de la București. Imediat, Camera de Comerț Americană din România a luat atitudine, reprezentanții instituției afirmând că măsurile împotriva lui Dinu Patriciu reprezintă „o încălcare a normelor de procedură și o demonstrație de nerespectare a reglementărilor legale”. Șeful Delegației Comisiei Europene, Jonathan Scheele, afirma și el: „Uniunea Europeană măsoară reforma din sistemul judiciar și prin prisma proceselor penale și se așteaptă ca acestea să se desfășoare în mod co-

rect și imparțial, independent de orice influență politică”. O a doua propunere de arestare a fost făcută în 24 februarie 2006. După o zi întreagă de dezbateri, pledoarii și recuzări, cererea de arestare a fost respinsă. Cercetarea penală continuă și azi! Un alt dosar, care se află pe rol la Tribunalul București, se referă la afacerea cunoscută sub numele de *Creanța Libia*. Cauza a fost ruptă din dosarul-mamă aflat încă la Parchet. Patriciu este acuzat că a prejudiciat bugetul de stat cărui i s-ar fi convenit banii plătiți de *Repsol*, în cea de-a doua tranșă a datoriei. Patriciu a refuzat să vireze banii către stat, afirmând că în momentul în care a preluat *Rompetrol*, a preluat în egală măsură și obligațiile, dar și drepturile de care beneficia *Rompetrol* (respectiv recuperarea investițiilor făcute în perioada comunistă de *Rompetrol* în Libia). Prin decizia instanței, *Rompetrol* a fost introdusă în cauză ca parte responsabilă civilmente. S-a speculat că măsura va duce la falimentarea *Rompetrol*. Realitatea s-a dovedit a fi cu totul și cu totul alta. Procesele par să nu afecteze dezvoltarea și evoluția *Rompetrol*, sau starea de spirit a patronului. Mai mult chiar, cu o valoare mai mult simbolică, dar cu atât mai valoroasă, la sfârșitul lui mai 2007 Serviciul Român de Informații a fost pus să-i plătească lui Patriciu despăgubiri în valoare de 50.000 de lei noi, după ce instanța a hotărât că interceptările convorbirilor telefonice efectuate de Patriciu în cursul urmăririi penale au fost ilegale! Decizia este postată pe situl *Rompetrol* – și este singura referire oficială cu trimitere la acțiunile în Justiție care îl implică pe Patriciu.

Dinu Patriciu a avut mereu o anume sensibilitate față de presă. S-a implicat în lansarea și evoluția ziarului *Ziua*, a pus bazele editurii *Omega Press*, a colaborat și s-a implicat financiar în publicații lăsate apoi pe mâna lui Mircea Dinescu, gen *Aspirina săracului*, *Dilema veche* și altele. Ultima achiziție a fost cea din 24 iulie 2006, când *Rompetrol Holding* a preluat 60% din acțiunile Societății *Adevărul*. Patriciu a cumpărat cu 10 milioane de dolari și clădirea în care își are sediul ziarul *Adevărul*. După preluare a regrupat publicațiile editate de Societatea *Adevărul* și a promis investiții substanțiale. Cealaltă pasiune constantă a lui Patriciu, considerată tot ca o investiție în viitor, este Fundația *Energie Vie*, care urmează să devină oficial Fundația *Dinu Patriciu*. Acum, după vânzarea acțiunilor *Rompetrol* către KMG, Patriciu a promis 100 de milioane de dolari, bani care vor fi destinați exclusiv bursei pentru românii care studiază în străinătate. Nu știm care sunt sumele investite de alți miliardari în fundații cu scop caritabil, dar mai mult ca sigur că 100 de milioane de dolari nu a mai alocat nimeni unei fundații din România... Tot la capitolul planuri de viitor se plasează și intențiile lui Patriciu de a investi în Republica Moldova.

text Silvana Pătrășcanu

foto Octavian Tîbăr și Rompres

În numele bunicului

La sfârșitul anului trecut, Dinu Patriciu a chemat în instanță Banca Națională solicitând restituirea a 5.000 de cocoși de aur, confiscați de statul comunist de la bunicul său. Patriciu susține că bunicul patern nu a primit nici un fel de despăgubire. Potrivit documentelor din dosar, este vorba despre circa 32 de kilograme de aur. La primul termen de judecată, reprezentanții lui Patriciu nu au putut proba cu acte apartenența aurului, iar BNR a negat că ar deține monedele respective. Oricum, procesul continuă.

GO P R U

Hotel 5*

de la **599** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu DEMIPENSIUNE / persoana

Hotel 4*

de la **489** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu DEMIPENSIUNE / persoana

Hotel 3*

de la **395** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu DEMIPENSIUNE / persoana

Hotel 2*

de la **299** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu MIC DEJUN / persoana

**PRESTIGE
TOURS**

Str. George Enescu nr. 31 (langa mag.EVA),
sector 1, Bucuresti - Romania
Tel: 004 - 021 - 319 77 94/95/96/97
Fax: 004 - 021 - 312 77 93

Love Cyprus

Cupon
reducere

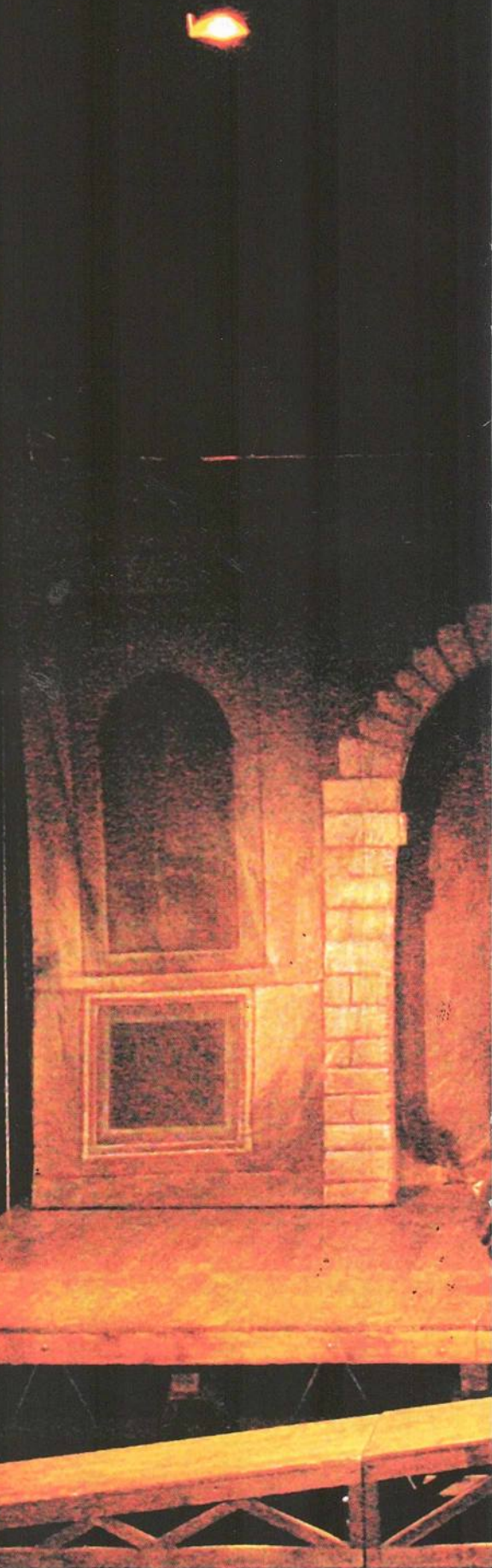
5%

Reducere valabila pentru prezentarea revistei
cu acest cupon la agentile de turism

Detalii pe: www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Mihai Mălaimare, directorul Teatrului *Masca*: „În România au mai fost încercări de *commedia dell'arte*. De această dată, însă, publicul nostru are șansa unei reprezentații originale din toate punctele de vedere: un joc al actorilor cu masca tradițională, realizată de artiști plastici din Italia, scenariu de comedie plin de inventivitate, cu o intrigă complexă și o acțiune dinamică și, nu în ultimul rând, un dialog purtat în patru limbi: română, italiană, spaniolă și franceză”.

Gemenii și măștile din noi

„Actorii aceia ne joacă pe noi!” O replică din sală, dar, care, desigur, face parte din spectacol. Pentru că, în timp, *commedia dell'arte* s-a dovedit a fi un fel de oglindă a condiției umane. În care, cu tandrețe, bucurie, durere, furie, mă rog, toată gama de sentimente din dotare, ar fi bine să ne uităm, din când în când. În 12 octombrie, Teatrul Masca și-a deschis cea de-a treia stagiune în noul sediu, din cartierul Militari, cu un astfel de regal. O comedie venețiană de zile mari!

Spectacolul este inspirat de piesa lui Carlo Goldoni, *Doi gemeni venețieni*. În plan narativ, prezintă povestea a doi frați gemeni, unul înțelept, celălalt prostănac, aflați în același oraș, în același timp. Unul trebuie să se însoare cu o tânără pe care nu o cunoaște, celălalt își caută logodnica fugită din Veneția. Confuziile nenumărate țin o intrigă complexă, tocmai potrivită să ne pună în față oglinda despre care vorbeam. Și în care ne vedem măștile, zâmbetul sau lacrima de sub ele, natura duală, *gemenii* care se luptă în noi toată viața: îngerul și diavolul, sub toate formele lor de manifestare.

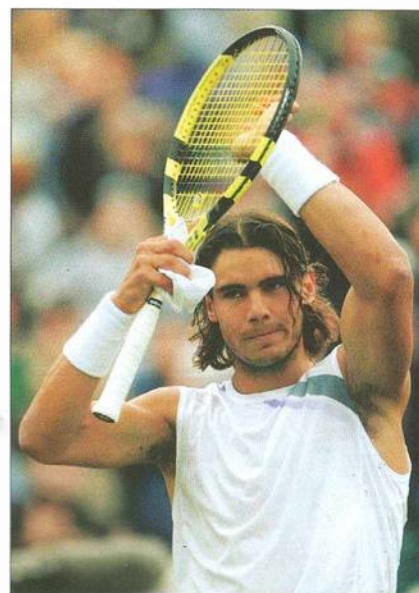
Regizorul Michele Modesto Casarin, premiat cu *Leul de aur* la *Bienala de la Veneția*, s-a arătat încântat de colaborarea cu actorii Teatrului Masca: „Avantajul a fost că aici am găsit o trupă cu experiență, entuziasmată și instinctivă, având o bună pregătire a comunicării gestuale”. Apropo, jos pălăria pentru actori! Sub aparența unui joc amuzant, *cheltuiala artistică* s-a văzut ca fiind foarte mare. Nimic din ceea ce poate da un actor nu a fost cruțat: mimică, gest, expresie corporală, cântec, dans, dialog în patru limbi...

Rafael Nadal, *El conquistador*

Își dorește să câștige toate cele patru turnee de mare șlem într-un an, aceasta fiind, din punctul său de vedere, cea mai mare performanță. Până acum, Rafael Nadal se mândrește cel mai tare cu cele trei trofee consecutive obținute la Roland Garros, dar și cu recordul de a fi câștigat 81 de meciuri consecutive pe zgură. Când este plecat de acasă îi lipsește cel mai mult felul în care mama sa îi gătește peștele. La școală, în afara de sport, i-a plăcut matematica, nu se roagă înainte de meciuri, îi plac prăjiturile cu frișcă și ascultă multă muzică spaniolă, acestea au fost câteva dintre mărturisirile făcute de Rafa pe blogul său din timpul Wimbledon-ului. Comparat cu Bjorn Borg după victoria de la Paris, Nadal a câștigat turneul de la Stuttgart (al șaptelea succes în 2007), în schimb a fost eliminat în turul III la US Open).

Game, set, match, Monsieur Nadal!, așa se încheie finala de la Roland Garros de trei ani încoace. Din 2005, Rafael Nadal este abonat la victorie pe zgura de la Paris, făcându-i parcă în ciudă elvețianului Roger Federer căruia îi lipsește din palmares acest titlu, dar nu reușește să îl cucerească. Visul cel mai mare al lui Rafa, așa cum îl numesc fanii săi, este să cucerească toate cele patru turnee de Grand Slam, însă, deocamdată, se pare că s-a descurcat cel mai

bine în capitala Franței. Născut pe 3 iunie 1986, la Manacor, în Mallorca, Rafael Nadal Parera a debutat în circuitul ATP în 2001 și este antrenat, de când a început să practice acest sport, de unchiul său, Toni Nadal. Dacă la Madrid, de îndată ce iese pe stradă, este recunoscut și asaltat de admiratori, în Mallorca nu are un statut de star. În timpul liber pescuiește, iese cu prietenii, sau se uită la un film, preferatele sale fiind *Titanic* și *Gladiatorul*. Îi plac fructele de mare și

ador

Așa cum îi stă bine oricărui star, sportivul născut la Manacor este implicat și în acțiuni de caritate, el sprijinind fundația Iberostar care se ocupă de copii cu dizabilități

Chiar dacă spune că nu este superstițios, de multe ori în timpul meciurilor își așază sticlele cu apă într-un anumit fel și nu se rade înainte de întâlnirile decisive de pe teren

pastele și spune că nu urmează o anumită dietă pentru a se menține în formă.

Tatăl stângaciului Rafael deține un restaurant și o fabrică de sticlă, în timp ce mama sa este casnică. Sora sa, Mirabel, nu este o sportivă, poate de aceea Rafa spune despre ea că studiază și pentru el. Celălalt unchi al său, Miguel Angel Nadal, este fost jucător de fotbal profesionist la *FC Barcelona* și *Real Mallorca*, fiind selecționat în echipa națională a Spaniei pentru meciurile de la Cupa Mondială din 1994, 1998 și 2002. Rafa este un amator de *Formula 1* și un mare admirator al pilotului Fernando Alonso, campion mondial în 2005 și 2006, care îi este și amic. Nu singurul din lumea sportului. Zidane și Raul sunt buni prieteni cu Rafa. Când Raul i-a dăruit un tricou semnat, tenismanul a fost foarte impresionat și i-a spus unchiului său: „Îți vine să crezi, unchiule? E chiar de la Raul!” Mai mult chiar, fotbalistul l-a condus personal la aeroport pe Rafael înaintea plecării la un turneu din China în 2005. Iker Casillas de la *Real Madrid* este și el unul dintre apropiații lui Nadal, „vorbesc non stop când se întâlnesc”, spune Toni Nadal despre cei doi. De altfel, unchiul campionului de la Roland Garros a dat mult mai multe detalii despre viața introvertitului său nepot decât a vorbit acesta la toate conferințele de presă. Toni a dezvăluit primul că Rafa are o prietenă, Francesca Perello, de care este foarte îndrăgostit și pe care a cunoscut-o în adolescență, tot în Mallorca. „Este foarte îndrăgostit de ea. Chiar dacă tot timpul a spus că este singur, a vrut să păstreze relația lor secretă, ei bine, prietena lui l-a așteptat mereu la Mallorca. Chiar și pe mine m-a dus în eroare, nici eu nu am știut de la început. Rafael e un băiat foarte sincer și a rămas același chiar dacă a cucerit Open-ul francez. Nici măcar numărul de telefon nu și l-a schimbat și are în continuare aceeași prietenă. Știu că multe fete vor fi triste după ce vor citi interviul ăsta”.

De când joacă în turneele de profesioniști, Rafael Nadal a câștigat aproape 12 milioane și jumătate de dolari, într-un clasament condus de Pete Sampras cu 34.280.489, Roger Federer cu 32.636.278 și Andre Agassi cu 31.152.975. Doar în 2007, spaniolul a încasat cecuri în valoare de aproape patru milioane de dolari. La

aceste sume se adaugă și veniturile din contractele de publicitate: Rafael este imaginea *Nike*, ambasador *Kia* și promotorul unuia dintre parfumurile casei *Antonio Puig*. Tenismanul se află deja la a doua colaborare cu această casă de modă, el alăturându-și numele și de un alt produs din domeniul parfumeriei. Nu este singurul care și-a lansat un parfum, acest lucru constituind un adevărat trend în lumea vedetelor, dacă ne gândim la Beckham, Antonio Banderas sau Jennifer Lopez. S-a zvonit chiar la un moment dat că tânărul ar dori să își cumpere o insulă, știre infirmată de unchiul său: „Nepotul meu nu este un cheltuitor, numai un astfel de om ar face așa o nebunie. Rafael a crescut într-o familie destul de bogată, dar a învățat că nu trebuie să își dea banii pe lucruri de firmă”. Am putea spune că este chiar generos cu prietenii săi, căci atunci când Ramon Calderon i-a cerut două bilete pentru finala de la Roland Garros, Rafa, un mare fan al galacticilor, l-a servit prompt, găsindu-i două locuri în sectorul rezervat organizatorilor. În timpul meciului, însă, bossul *Realului* a coborât în zona rezervată rudelor și prietenilor lui Nadal, spre iritarea acestora. Totuși, tenismanul nu s-a supărat pe prietenul său, mai ales că anul acesta, după ce galacticii au câștigat campionatul, l-au invitat și pe el la fiesta care a avut loc după victoria de pe *Bernabeu*. Tot la un meci al campioanei Spaniei a fost văzut Nadal împreună cu Ion Țiriac pe care și l-ar fi dorit ca antrenor, însă românul l-a refuzat spunând că: „pentru a-l antrena pe Nadal ai nevoie de 24 de ore dedicate acestei activități, iar eu nu am această disponibilitate”. Anul trecut ziarul francez *Le journal du dimanche* a scris că Nadal este unul dintre sportivii care se dozează, însă până acum nu s-a dovedit legătura acestuia cu medicul Eufemiano Fuentes de la care a pornit scandalul de dopaj a cărui principală victimă este ciclistul Jan Ulrich, exclus din Turul Franței.

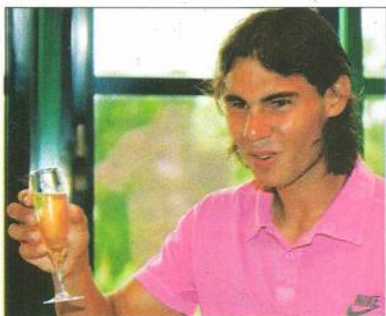
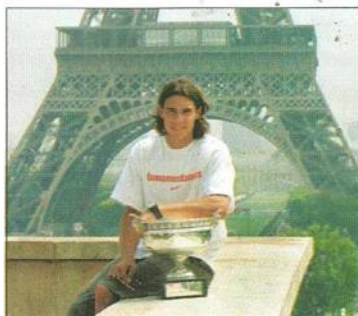
2007 este anul în care Nadal a arătat că este regele zgurei câștigând Roland Garros-ul, iar Federer este regele ierbii câștigând la Wimbledon. Cei doi tenismeni, clasati pe primele două poziții ATP, cu 5.225, respectiv 7.290 de puncte, s-au înfruntat pentru a treia oară în finalele acestor turnee de mare șlem. În finala de la Paris, spaniolul

a câștigat, iar în cea de pe iarbă de la Londra, s-a impus ceasul elvețian, Roger Federer. Așa cum ne-a obișnuit deja, după ce a fost declarat învingător, Rafa a urcat în gradina unde se aflau membrii familiei sale pe care i-a îmbrățișat. Anul acesta a avut chiar onoarea de a fi felicitat de prințul moștenitor Felipe al Spaniei, aflat în public. Iar după competiție, în ciuda faptului că este un timid, Nadal a uimit pe toată lumea interpretând melodia *La Bamba* într-un show la un post francez de televiziune. În cele câteva zile de pauză de după această reușită, campionul și-a rezervat câteva zile pentru a merge acasă, în Mallorca, și a se relaxa. În această perioadă a fost oaspetele Palatului regal din Madrid unde i-a fost înmănat premiul național *Don Felipe De Borbón* de către regele Juan Carlos, pentru rezultatele sale din turneele ATP.

Și a urmat Wimbledon-ul! Carlos Moya, idolul lui Nadal, spunea înaintea competiției că Rafa este un pretendent la coroana de lider mondial: „Cred că are șanse bune acolo. O victorie la Paris și încă una la Londra și cred că are șanse bune să ajungă numărul unu. Vom vedea după Wimbledon dacă Rafa va putea încheia acest sezon pe locul întâi”. Pe durata turneului londonez, stângaciul spaniol a scris un blog pe site-ul cotidianului *The Times*, în care și-a spus păreri despre evoluțiile sale, dar a și răspuns întrebărilor adresate de fani din întreaga lume, legate atât de jocul din teren precum și de cât de bine vorbește engleza sau despre încălzirea globală. Meciul din turul trei al tabloului masculin dintre Rafael Nadal și Robin Soderling s-a încheiat după cinci zile din cauza ploii. Frustrarea spaniolului s-a văzut gradual și pe blogul său, de la postarea din a doua zi intitulată „Plouă, dar încă am un zâmbet pe față”, până la „Plouă și zâmbetul începe să-mi dispară” din penultima zi. La final, Roger Federer a declarat despre adversarul său din finală: „Rafa joacă un tenis fenomenal. Am jucat împotriva unui rival valoros. A devenit din ce în ce mai agresiv pe suprafețele rapide”. Până își va împlini visul de a câștiga toate marile turnee mondiale, mai are de așteptat, importantă este dorința sa de a învinge.

Text: **Raluca Șeinoiu**

Foto: **Reuters și arhivă**

Muntele lui **VENUS WILLIAMS** e pavat cu succese

Ne-am cam obișnuit ca tenisul feminin să fie dominat de jucătoare albe îmbrăcate în costume sport de un alb impecabil. Vorbim despre sportul alb, nu-i așa? Ei bine, de ceva timp nu mai e chiar astfel. Venus și Serena Williams domină competițiile câștigând importante premii mai ales la simplu, iar la dublu cam deloc. Lui Venus i s-a propus chiar un meci contra lui John McEnroe, dar a refuzat replicând că nu se cuvine să înfrunți pe cineva care are dublul vârstei tale.

**Ciocnirea
cu Irina
Spârlea,
„curcanul
urât, mare
și alb”**

Marea victorie a lui Venus din acest an a fost cea de la Wimbledon. Tenismena de culoare a reușit să se impună pentru a patra oară la acest turneu în două seturi după ce a trecut de marea surpriză, Marion Bartoli. Pentru această performanță, Venus a câștigat un cec de 700.000 de lire sterline, iar Bartoli 350.000.

Până în prezent Venus a câștigat peste 1.800.000 de dolari în 2007 și se află pe locul opt în clasamentul jucătoarelor profesioniiste de tenis cu 2.470 de puncte. Sora sa Serena se află pe locul șase cu 2.766 de puncte și se poate mândri și cu faptul că a adunat mai mulți bani, adică peste două milioane de dolari, aflându-se pe locul doi în topul câștigurilor, imediat după lidera Justine Henin care are în cont peste

patru milioane de dolari.

Se pare că tatăl său, Richard Williams, antreprenor de meserie, a privit la televizor alături de soția sa finala la *Roland Garros* câștigată de Virginia Ruzici în 1978. Atunci s-a gândit că, dacă ar mai avea o fiică, ar duce-o să facă tenis. Visul său s-a împlinit pe 17 iunie 1980 când a venit pe lume Venus Ebone Starr Williams. Când micuța a împlinit patru ani, Richard a cumpărat șase rachete și câteva cutii de mingi și a mers la terenurile publice din Compton, California, pentru a-i preda primele lecții. Chiar dacă în copilărie s-a visat astronaută, nu a abandonat sportul, ba mai mult, la numai 11 ani este prima la grupa ei de vârstă. Și Serena are rezultate remarcabile, cele două luându-se mereu la între-

cere în câștigarea turneeelor de juniori. Văzând că fetele sale sunt talentate, părinții lor hotărâsc să se mute în Florida. Aici vor fi date în grija lui Rick Macci, un antrenor care conduce o academie de tenis și care le-a impus un program draconic de antrenament: șase ore pe zi, șase zile pe săptămână, timp de patru ani.

Venus a devenit jucătoare profesionistă la numai 14 ani, în octombrie 1994. La primul turneu la care a participat a câștigat un set și și-a fructificat de mai multe ori serviciul în fața primei jucătoare de atunci a momentului, Arantxa Sanchez Vicario, care și-a adjudecat turneul de la Oakland. Din 1997 Venus a început să joace în mod regulat la turneele de Grand

Venus
și Serena
stabilesc mai
multe premiere
în tenis

Contract
de milioane
semnat
la 15 ani

Slam. Marele său debut a fost la *US Open*, unde a pierdut în finală în fața Martinei Hingis. Tot atunci a avut loc incidentul dintre ea și româncă Irina Spârlea în timp ce jucau o semifinală. La un moment dat, în timp ce schimbau câmpurile de joc, cele două sportive se ciocnesc „umăr la umăr”. După partidă, Venus spune că româncă a făcut o remarcă rasială, iar Richard Williams a numit-o pe Irina „curcan urât, mare și alb”. Din fericire pentru cele două, nu s-au mai întâlnit în nici o altă competiție până la retragerea Irinei din anul 2000. Spârlea s-a căsătorit în 2001 cu antrenorul său, italianul Massimiliano Pace, iar din 2002 este mama unui băiețel.

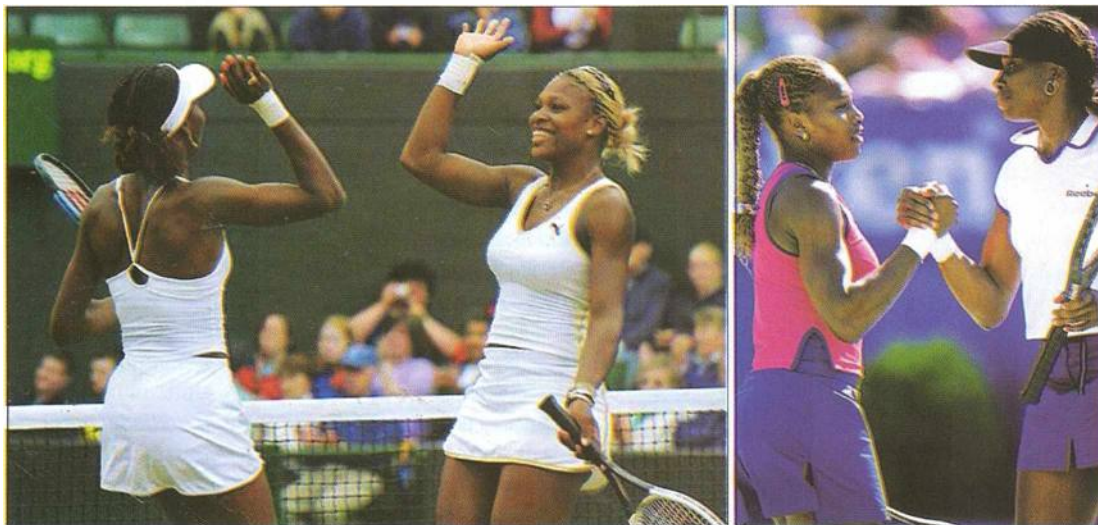
Venus deține recordul pentru cel mai rapid serviciu, iar în 2005 revista *Tennis Magazine* a plasat-o pe locul 25 în topul celor mai bune 40 de jucătoare din toate timpurile. Pe 28 februarie 1999 Venus cucerește titlul la Oklahoma City, în aceeași zi în care Serena triumfa la turneul de la Roma. Sunt primele surori din istorie care își adjudecă în aceeași zi câte un titlu într-un turneu profesionist. O lună mai târziu, la *Lipton Championships* se dispută prima finală de turneu între două surori, din 1884 încoace. Istorică întâlnire este câștigată de Venus care întrerupe seria de 16 meciuri fără înfrângere a surioarei sale. La conferința de presă Venus a spus că, după felul cum au jucat fiecare, era normal

să nu se întâlnească în ultimul act al competiției și că va fi inevitabil să se mai afle în aceeași situație de rivalitate.

După ce în 1995 sora cea mare a semnat un contract de publicitate cu *Reebok* în valoare de 12 milioane de dolari și în 1998 va deveni ambasadoarea mărcii *Puma*, la finalul lui august 2000 Venus și Serena lansează replicile lor în miniatură la magazinul de jucării *FAO Schwarz* din Manhattan. Tot în același an, Venus a câștigat medalia olimpică de aur la Sydney la simplu și alături de Serena la dublu.

Chiar dacă pare că programul lor e infernal, cele două mai au și alte ocupații în timpul liber. Venus are propria sa firmă de decorațiuni interioare *V Starr Interiors*, iar de curând s-a alăturat retailerului *Steve & Barry's* împreună cu care va lansa colecția *EleVen*. *Ladies Home Journal* a considerat-o pe Venus una dintre cele mai puternice femei din SUA în topul realizat în 2001. Serena este și ea atrasă de designul vestimentar și poartă adesea haine concepute de ea. Pe lângă activitățile de business, ea a avut câteva apariții episodice în producții de televiziune. Cert este că, atunci când spui *Surorile Williams* vorbești deja despre un brand cunoscut peste tot în lume care va continua să existe chiar și după retragerea celor două, căci doar de-aia există meciuri demonstrative.

text: **Raluca Șeinoiu**

Capodopere în ediție limitată:

(cu gust) **DaVino** **Divin**

Cer mohorât de toamnă. Nori plumburii gata să se reverse. Nu pare a fi ziua ideală pentru o ieșire din București. Și bate vântul! Și e frig! Dar dacă **Clubul Român de Presă de Vin** a strigat tare: **Mare degustare de vinuri, mare degustare, în podgoria Ceptura!** Cum să încalci „porunca domnească” și să comiți un sacrilegiu?! Mai bine te supui ordinului, intri sub arme, porcezi la drum în ritm de maxitaxi până dincolo de Valea Călugărească. Te oprești la **Ceptura-Casa DaVino** și te convingi că vinurile produse aici sunt **DIVINE!**

De la București la Ceptura nu sunt decât două ore și ceva de mers cu mașina. Ajungem destul de

repede la destinație, mai ales că, în această sâmbătă posomorâtă meteorologic, lumea nu prea s-a înghesuit să plece din Capitală. Pe drumul lateral către podgoria Dealul Mare-Ceptura, care se desprinde din șoseaua națională, pe dreapta, se află clădirea producătorului de vinuri **Unicom Production**, mai cunoscut publicului drept **Casa DaVino**. Unele lucruri sunt mici, foarte mici. Dar adesea lucrurile mici sunt cheia succeselor mari. Despre **DaVino** nu se poate spune decât că este un producător mic, vinurile sale *premium* și *superpremium* îl fac **MARE**. 67 de hectare, dintre care doar 38 în proprietate, restul în arendă, ar putea părea pentru mulți doar un experiment vitivinicol. Fals! Cunoscătorii știu bine de ce. Producția de vin **DaVino** se vinde în Olanda, Franța, SUA, Ungaria și Anglia, iar în România nu veți găsi marca **DaVino** decât în sistemul **HoReCa** și în puținele magazine specializate în vinuri care există în țară. A, da, le mai găsiți și în pivnițele colecționarilor de vin, dacă vi se permite să le vedeți! Anual **DaVino** produce circa 160.000 de sticle de vin, sperându-se atingerea, în curând, a unei producții de 200.000 de sticle de vin. „Mai mult nu suntem interesați să producem. Motto-ul nostru este: *Capodoperă în ediție limitată!* De aceea vinurile noastre sunt rare și scumpe. Ne concentrăm strict pe calitate, nu pe cantitate”, ne explică de

În 2007 DaVino a replantat 25 ha de viță-de-vie, iar în 2008 va replanta alte 11 ha, apoi din 2009 se vor replanta anual câte 5 ha de viță nouă. Vița se replantează în locul celei vechi astfel încât să se reinnoiască toată via. Vița-de-vie are o viață de 40 de ani, vârsta maturității depline, optimă pentru producția de struguri, fiind situată între 10 și 30 de ani.

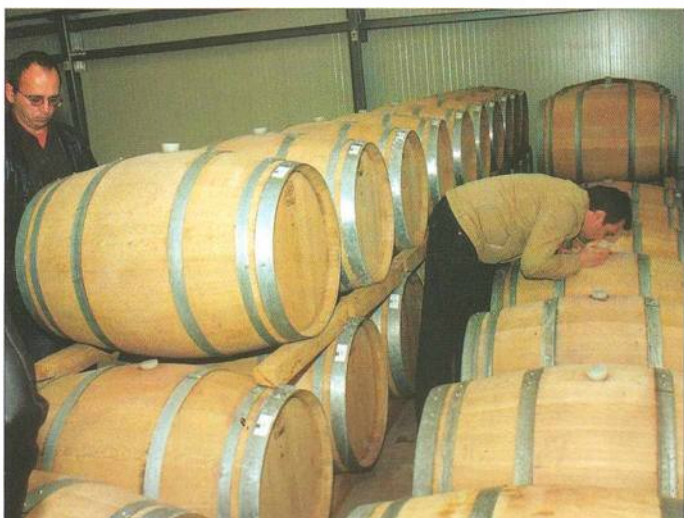
la început Dan Balaban, patronul *DaVino*.

Trei dealuri de la Ceptura sunt sursa de materie primă pentru vinurile *DaVino*. Dar nu are rost să mergem să le vedem, acum, după ce a trecut culesul. Fiindcă afară bate un vânt șfichiuitor, suntem cu toții invitați să intrăm în clădire pentru a face o scurtă trecere în revistă a procesului de producție a vinului marca *DaVino*. Gazde ne sunt Dan Balaban și oenologul Bogdan Costăchescu. Prezentarea drumului vinului la *Casa DaVino* începe un pic de-a-ndoaselea, fiindcă e mai bine la căldură, înăuntru, să primești explicații decât să urmărești detaliile procesului de producție de la A la Z și să stai afară, la voia vântului. Așadar, începem prin a vedea întâi spațiul unde se îmbuteliază vinurile – o încăpăre cam cât o sufragerie, cu o mașinărie complexă, de mici dimensiuni, dar ultraperformantă, care îmbuteliază vinul făcând vid în sticlă și evitând astfel oxi-

S-au perindat prin pahare și peste papilele gustative Fetească albă Valahica 2006, Domain Ceptura Blanc – un cupaj de Sauvignon Blanc, Riesling și Fetească albă 2006, un vin rose –

a nu împrumuta mirosuri străine vinului. Din depozit mergem în sala vaselor cu must. Trecerea de la o încăpăre la alta se face ușor fiindcă vinul nu trebuie foarte mult plimbat în timpul procesului de fabricare, și chiar și după aceea. „Vinului cu adevărat bun îi trebuie liniște, echilibru, plimbările îl obosesc. Specialiștii oenologi au constatat, de pildă, că un vin bun, transportat pe vapor și supus săptămâni întregi legănării de pe mare, își

sunt destule speranțe la *DaVino*. În încăpăre se respectă temperatura necesară producției de vin, între +12 și +18° C. Nu putem să vedem cum sunt aduși strugurii și sortați, fiindcă viile au fost culese deja la data descinderii noastre la Ceptura. Aflăm însă că, la *DaVino*, angajații sunt plătiți special pentru a sorta corect până și ultima boabă de struguri, și cu cât găsesc mai mulți struguri bolnavi și-i pun deoparte, cu atât plata e mai bună. De altfel, la *DaVino* din producția de 100% de struguri, doar 40% este făcută vin. „Facem rabat de la profit pentru a ieși calitatea. Vinurile noastre pleacă de la 20 de euro/sticlă. Dacă e cazul, lăsăm strugurii pe tufă până la 10 noiembrie pentru a obține necesarul de zahăr pentru vinul pe care ne propunem să-l facem. Calitatea strugurilor influențează în proporție de 80% calitatea unui vin, iar momentul recoltării e

foarte important“, ține să precizeze Dan Balaban.

Odată trecând peste chinurile facerii vinului, următorul pas în descinderea noastră la Ceptura a fost degustarea unor capodopere din anii trecuți. Capodopere pe care am avut privilegiul să le

schimbă din proprietățile inițiale când ajunge la destinație. Deci, e foarte important să respecti vinul și să nu îl obosești“, susține Dan Balaban.

Nu puteam intra în sala vaselor cu vin aflat în plin proces de formare fără a degusta puțin din producția lui 2007. Un an cu totul neobișnuit, ciudat, după opinia oenologului Costăchescu, dar un an promițător în a da un vin de bună calitate. Iar după constatările pe viu,

încercăm. Spun privilegiu fiindcă ele nu se regăsesc în vreun supermarket. În plus, vinul dintr-un an nu este același cu cel dintr-alt an, cupajele se fac în funcție de an. Atmosfera s-a însuflețit și frigul a fost alungat din oase, ba, la sfârșit, participanților le-a părut rău că ziua a trecut așa de repede.

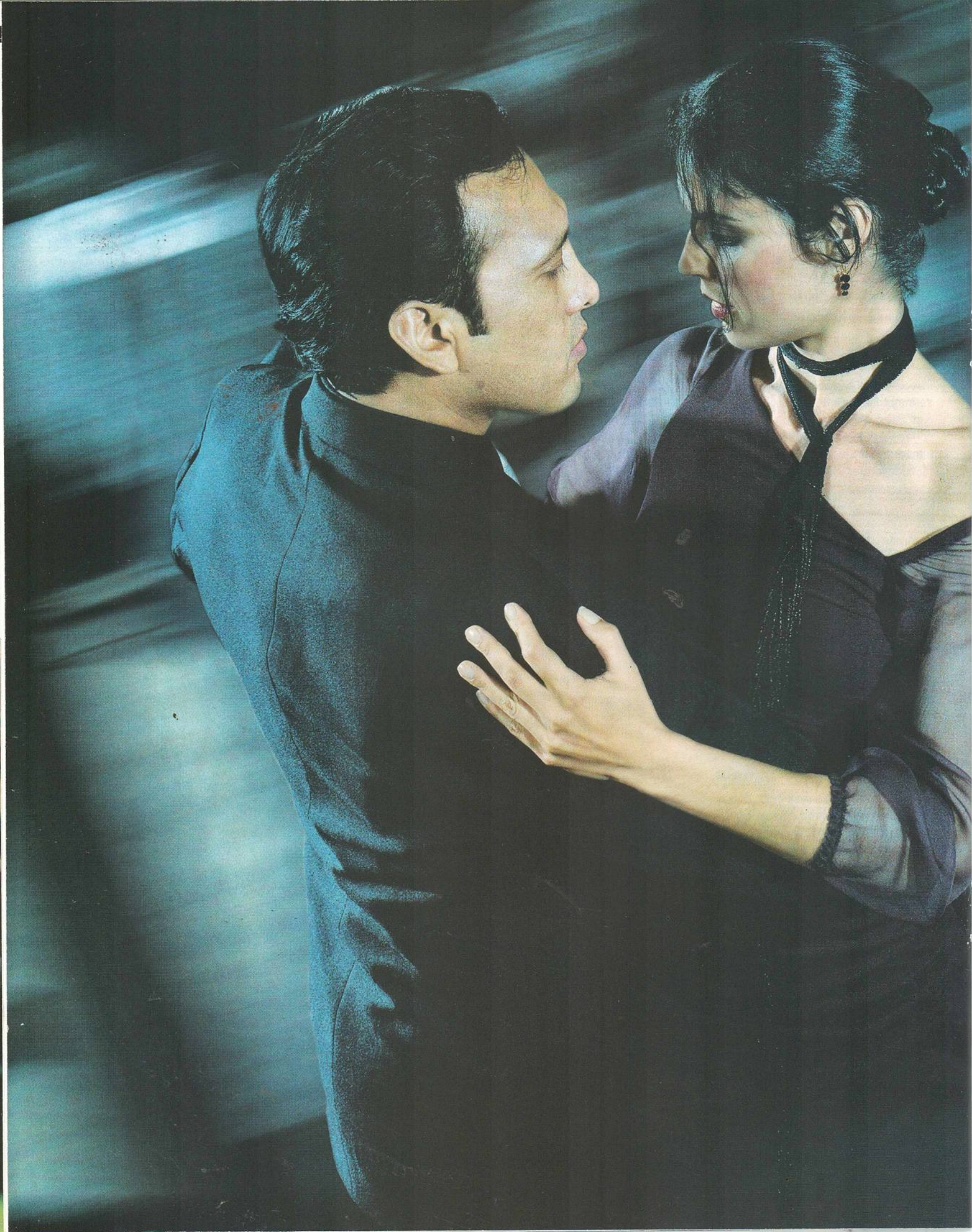
darea și pierderea aromei inițiale. Pentru vinurile albe e un procedeu, pentru cele roșii altul, fiecare lot se îmbuteliază tot într-o zi, iar pregătirile de îmbuteliere țin două zile. Dopurile sunt din plută naturală *made in Portugalia*.

Trecem, apoi, în sens invers procesului tehnologic normal la depozitul cu vinuri albe și roșii care se odihnesc în barice românești arse la interior (225 l) timp de doi ani. De ce neapărat baric românească? „Fiindcă stejarul românesc îi conferă un gust aparte vinului, o nuanță de piper, ceea ce îl particularizează“, explică Bogdan Costăchescu. Vinul roșu în baric nu stă mai mult de doi ani – cât să-și extragă taninii necesari, iar baricele sunt vândute apoi, aducându-se în locul lor altele noi. Dopul baricelor este din silicon pentru

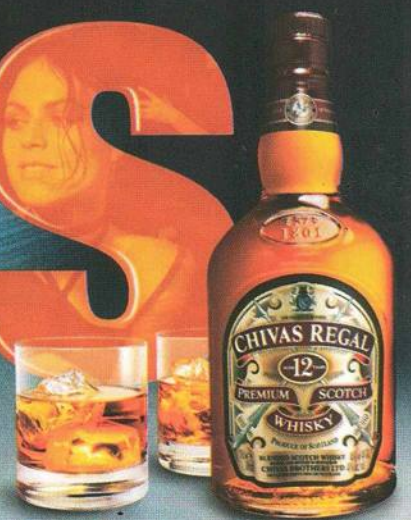
Merlot și Cabernet Sauvignon 2006, un vin Domain Ceptura Rouge 2006 – cupaj de Fetească neagră, Merlot și Cabernet Sauvignon, dar vedeta degustării l-a reprezentat Flamboyant 2003 (un cupaj din Cabernet Sauvignon, Merlot ca bază și foarte puțină Fetească neagră).

text: **Alice-Claudia Gherman**

foto: **Octavian Tibăr**

THE
CHIVAS
LIFE

Tromboembolia, ucigașul silențios

Orice boală care se respectă știe întotdeauna să se deghizeze. Nu de alta, dar ar fi păcat să fie descoperită așa, pe de-a moaca. Puțin suspans nu strică niciodată! Tromboembolia este și mai perversă, nu are nici un fel de simptom, dar ucide în mod sigur. Din cauza complicațiilor, 30% dintre pacienții care au avut un accident tromboembolic mor în prima lună după acesta, de aceea a și fost supranumită **ucigașul silențios**.

La nivel european, decesele cauzate de tromboembolism sunt de zece ori mai multe decât cele provocate prin accidente rutiere și de 100 de ori mai numeroase decât cele determinate de SIDA.

Silențioasă ori ba, despre tromboembolie este bine de știut că poate fi de două feluri: tromboembolie venoasă și tromboembolie pulmonară. Ce înseamnă mai exact? Ei bine, tromboembolia înseamnă un cheag de sânge care apare în vene și blochează circulația sângelui la acest nivel, sau cheagul se formează la nivelul plămânilor și obstrucționează circulația la nivelul plămânilor (în acest caz se numește *embolie pulmonară*). Peste cinci milioane de persoane din întreaga lume sunt afectate de tromboembolismul venos. Statisticile arată că această afecțiune reprezintă una dintre cele mai răspândite boli vasculare, fiind depășită numai de infarctul de miocard și de accidentul vascular cerebral. Reducerea incidenței accidentelor tromboembolice se poate face doar prin recunoașterea pacienților cu risc și utilizarea de rutină a măsurilor de profilaxie eficiente și sigure. Principalii factori de risc pentru tromboembolismul venos sunt: vârsta peste 40 de ani, obezitatea, fumatul, diferitele tratamente hormonale (de

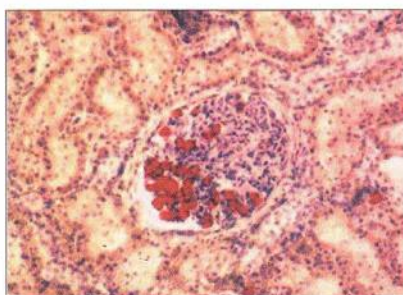
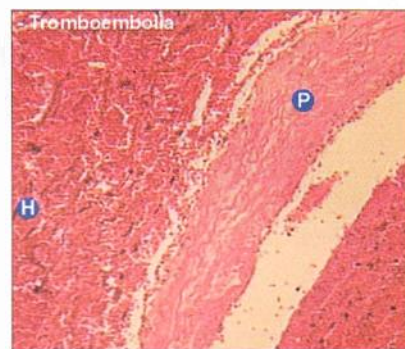

Situația cazurilor de deces într-un an în Europa:
tromboembolia
543.454 de cazuri,
cancerul de sân
86.831 de cazuri, iar
accidentele rutiere
53.599 de cazuri și
SIDA 5.860 de cazuri.

exemplu: contraceptivele orale sau terapia de substituție hormonală pe bază de estrogeni), sarcina și perioada de după sarcină, istoric de tromboembolism în familie, imobilizare la pat mai mult de trei zile, intervenții chirurgicale sau ortopedice, traumatisme majore ale mem-

brilor inferioare și nu numai, cancer, varice la membrele inferioare, accident vascular cerebral (în special asociat cu paralizie), precum și o serie de boli acute (inclusiv acutizarea unor boli cronice) precum: insuficiența cardiacă ori respiratorie, infarctul miocardic acut, infecțiile acute severe. Fără profilaxie, incidența bolii este de 10-60%. În ceea ce privește tratamentul pentru această afecțiune, el constă în administrarea de heparină, dar numai la indicația medicului. Acest gen de tratament poate fi dublat de purtarea de ciorapi elastici, compresia pneumatică intermitentă sau pompele venoase. Ca regulă de bază în tratamentul acestei afecțiuni este aplicarea medicației până la reducerea riscului embolic, de obicei între șapte și zece zile, deci cam până după externalizarea pacientului. Uneori, însă, tratamentul mai trebuie aplicat și o perioadă după ieșirea din spital.

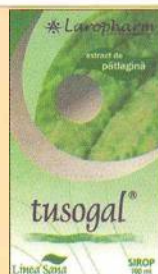
text **Alice-Claudia Gherman**

Dintre tratamentele naturiste pentru tromboembolia venoasă vă recomandăm extractul de muguri de plop: peste o linguriță de muguri de plop zdrobiți se adaugă o cană de 250 ml de apă rece; se beau

două-trei cani pe zi. Sau mai puteți folosi: alifie din 20% muguri de plop zdrobiți amestecați cu 100 g vaselină; tinctură din 10-20-30 muguri zdrobiți care se prepară astfel: se macerează în 100 ml alcool de 90°, timp de 10 zile, apoi se iau câte 10-20 picături în apă, de trei ori pe zi, înainte de mese cu o oră; băi locale, cu macerat (20 g muguri la un litru apă); băi generale, cu macerat (200 g muguri la cinci litri apă caldă); se strecoară și se toarnă în apa din cadă la temperatura de 37° C.

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

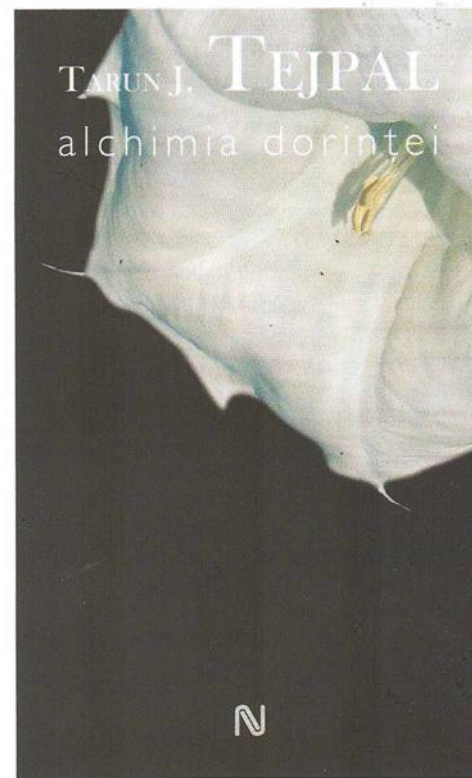
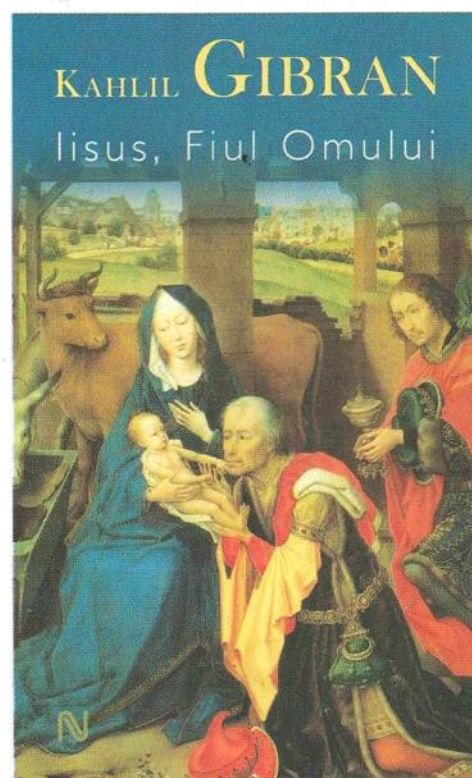
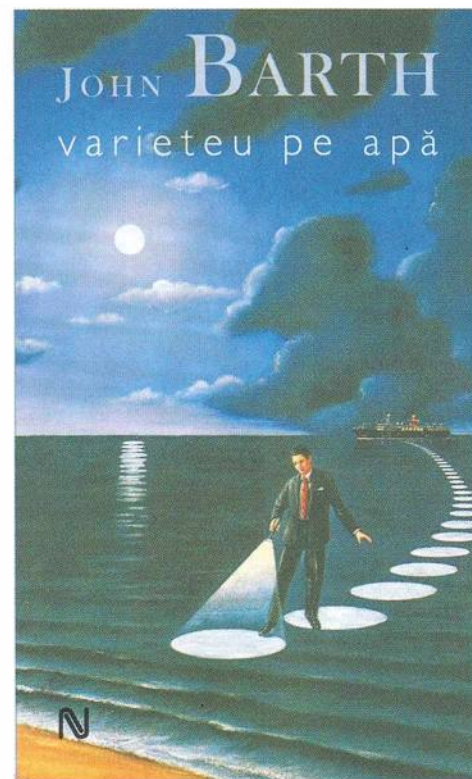
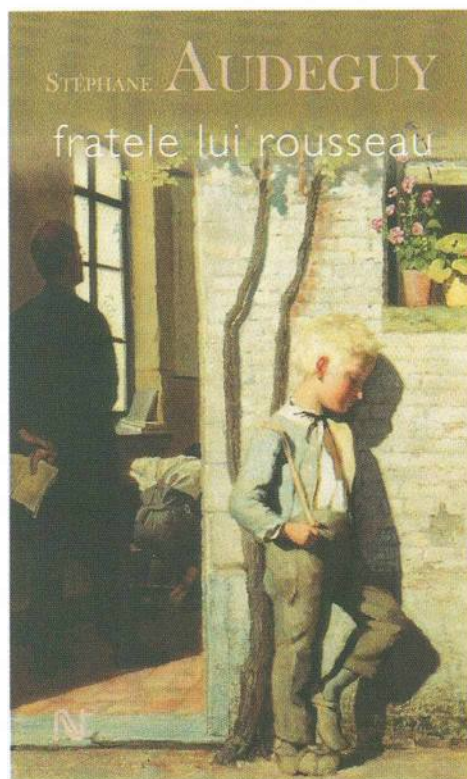
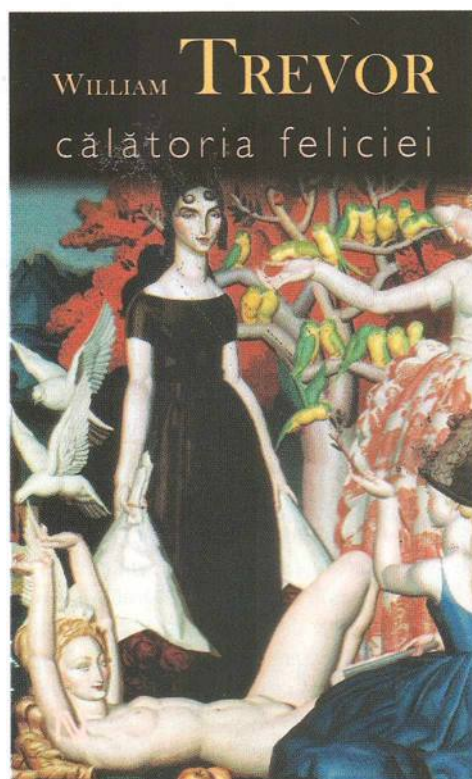

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 26.11.2007

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Colecția BABEL

Are you tender? But Bartender?

Barul e pregătit: accesorii, băuturi, decorațiuni și multă gheață. Tot tacâmul. Să înceapă show-ul! Paharele zboară prin aer, fără să atingă solul. Sticlele cu gin, vodcă, whisky sau alte spirtoase iau foc și dansează nebunește. Feliile de lămâie zburdă într-o mișcare aparent browniană. Shaker-ele se întrec în acrobații. Costin Târșoagă, unul dintre numele mari din *bartending*-ul autohton, ne face o demonstrație de înaltă clasă în materie de *flair bartending*. O combinație de cocktail-uri și show foarte la modă peste tot în barurile din lume. Un mod de-a face dintr-o petrecere oarecare un adevărat spectacol. Totul este să știi cum.

Să te joci cu sticlele de whisky scump într-un bar, să arunci cu absint, tequila ori rom fără să verși nici o picătură sau să spargi ceva, nu e o joacă de copii. Și nici o simplă distracție. E o afacere care înseamnă bani, muncă și, de ce nu, un strop de talent. Costin Târșoagă și Costin Gache, doi dintre cei mai buni barmani români ai momentului, cunosc cel mai bine această realitate. Pe lângă mixologie (prepararea cocktail-urilor), cei doi știu să facă și *flair*, așadar spectacol. Ei au înființat împreună *Limes Agency* – agenție specializată în evenimente de bar – bazându-se pe conceptul britanic *Bar Wizards Team*. Isteți, hăioși și tineri, iată ingredientele unui cocktail *Limes*, adică ale unei echipe alcătuită din zeci de barmani de înaltă clasă, specializați în evenimente de bar, a căror vârstă nu depășește cu mult 30 de ani. Ambițiile lui Costin Târșoagă și Costin Gache sunt însă mult mai mari, urmând să deschidă împreună cu un partener american, anul viitor, și o filială a *Limes Agency* în SUA, la Los Angeles.

„Am început să muncesc într-un bar încă din vremea studenției. Eram prin anul doi de facultate. După ce am terminat cursurile Academiei Navale *Mircea cel Bătrân* din Constanța, fiindcă nu mi-a

„Partea de spectacol este mult mai dificilă decât mixologia fiindcă ea necesită antrenament, e un fel de sport extrem, un fel de jonglerie, dar în urma căreia ieși și un cocktail. Ca să faci performanță de nivel internațional îți trebuie cam opt-zece ore de antrenament zilnic precum gimnastii”, susține Costin Târșoagă.

plăcut să navighez peste mări și țări, am ales să fiu barman. M-au atras ca un magnet barurile de pe litoral. Primul bar în care am lucrat a fost *Captain Mondis* din Jupiter, apoi o serie de baruri din Constanța, după care m-am mutat în *Temple* la București, iar apoi am început o serie de colaborări cu diverse agenții. Am predat la școala de barmani care s-a deschis în Capitală ținând cursuri, dar făcând și diferite show-uri pentru diverse evenimente. Am făcut și un curs de câteva săptămâni la Londra, apoi specializări la Milano, Viena, plus show-uri în toată Europa și în Los Angeles ori Las Vegas. De partea de *show* mă ocup doar de patru ani încoace. În țară am câștigat 17 concursuri de *flair* și unul internațional la München, în octombrie 2005”, povestește Costin Târșoagă, cel care a făcut o demonstrație de *flair* special pentru echipa *Flacăra*. Un concurs câștigat înseamnă recunoaștere națională și internațională, dar până la el e multă muncă. Costin este un maestru și pe zona de mixologie. El a reușit să creeze un cocktail care se numește *COO7*. C de la Costin, *OO7* de la James Bond. Restul e mixologie și *flair*. Pe lângă faptul că a face show/mixologie înseamnă și a-ți plăcea să-ți ocupi de așa ceva pentru public, *bar-*

tending-ul constituie și o sursă de venit substanțială. Și nu doar în România. „Un barman român câștigă cam 1.500-2.000 de euro pe lună. Un barman american de nivel mediu câștigă între 2.000 și 2.500 de dolari pe lună, dar sunt barmani la Las Vegas care câștigă și 250.000 de dolari anual, deci peste 20.000 de dolari pe lună. Printre cei mai buni barmani din lume se numără Christian Delpech, Rodrigo Delpech, Justin Kane, Regan, Abuganim ș.a. După concursul câștigat la München m-am simțit pentru prima oară mândru că sunt român, fiindcă, în general, aveam un gust amar deoarece aparțin acestei nații. Evident că am primit, mai ales după concurs, foarte multe oferte, în Tokyo, Insulele Canare, Italia, Los Angeles. Nu am vrut să merg acolo fiindcă am considerat că, dacă sunt bun, pot face ceva și în țara mea.

Am decis să deschidem această agenție de evenimente de bar pe care o vom dezvolta pas cu pas și sperăm să ne lansăm în curând și o linie de accesorii de îmbrăcăminte. La un barman contează foarte mult imaginea, barmanul e un fel de *trand-setter*, trebuie să fie îmbrăcat adecvat cu barul tematic și evenimentul la care este prezent. Un barman trebuie să știe meserie, să aibă ținută, mahiere, el reprezintă imaginea locației în care se află. Sunt baruri *business* la care vesta, fracul, papionul sunt absolut necesare, la un bar *casual* sunt necesare bretelele, cravata, un pantalon la dungă, pentru o petrecere *country* o ținută *cowboy* este potrivită, în timp ce pentru un *ice bar* hainele de blană se potrivesc cel mai bine”, crede Costin.

De asemenea, el atrage atenția asupra faptului că, astăzi, a fi barman în România nu mai înseamnă doar a face un cocktail. „Barmanii români încep să crească, mult timp această profesie a fost văzută ca o profesie *back-up*, o alternativă când lucrurile nu merg bine într-o altă meserie. Nu mai e chiar așa acum. E foarte important ca un barman *preparator* sau de *flair* să aibă o facultate la bază. Nu e obligatoriu, dar e o chestie de imagine. Sigur, încă nu avem în România o școală ca în Marea Britanie sau Italia, dar creștem!”

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tîbăr

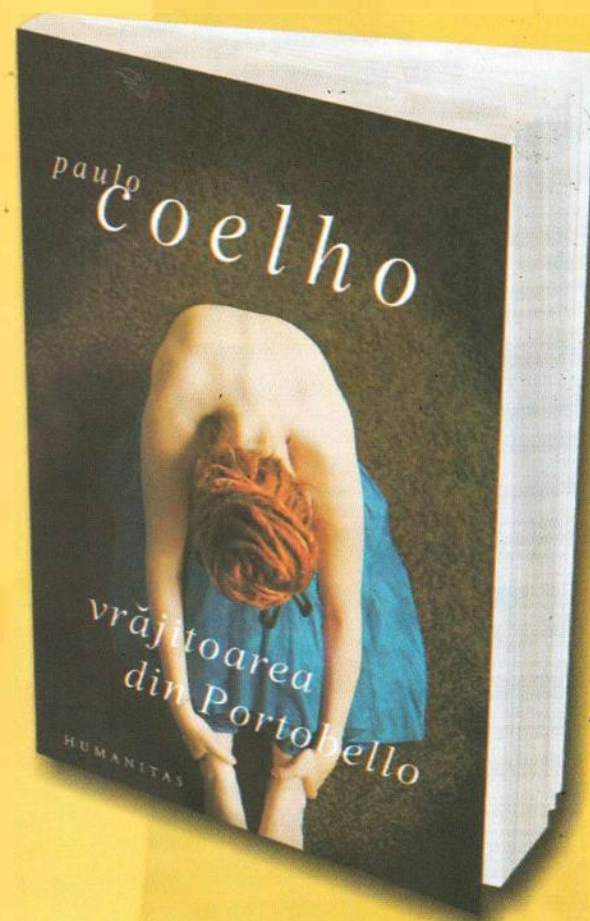
HUMANITAS

paulo
Coelho

*vrăjitoarea
din Portobello*

www.paulocoelhoblog.com

*Povestea unei fascinante
tinere din Transilvania,
care ajunge să schimbe viața
celor care au întâlnit-o,
iar mărturiile lor conturează
un destin de excepție.*

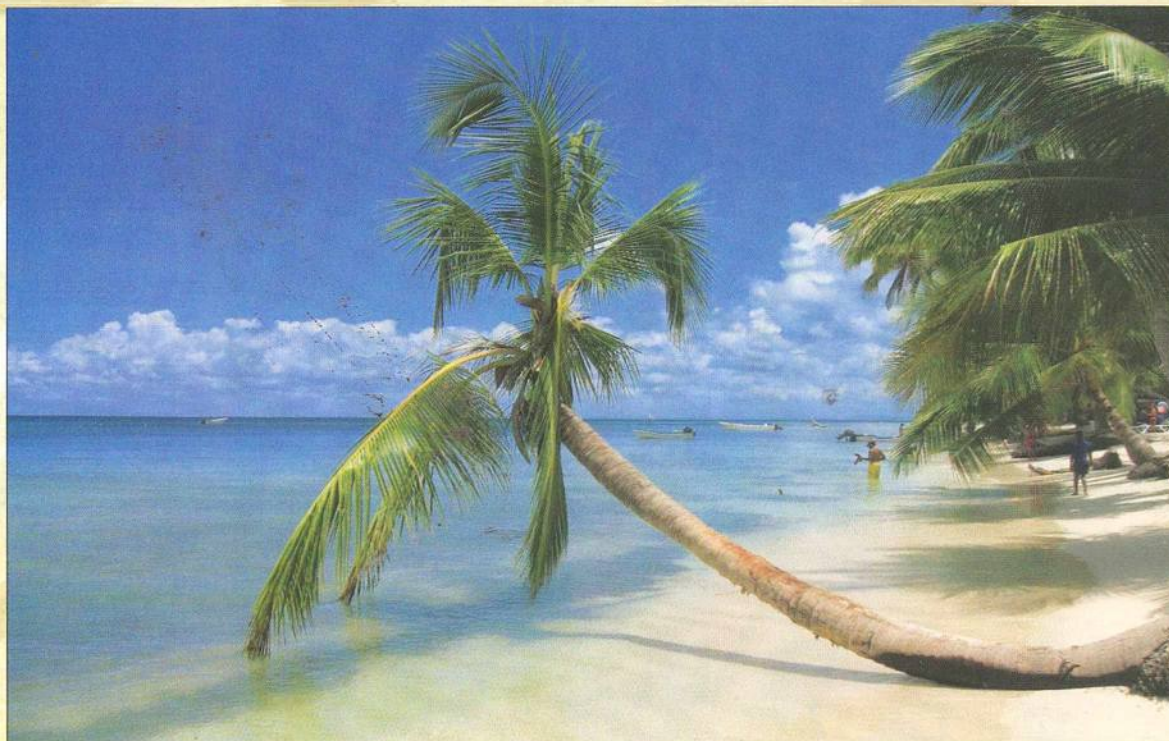
Parteneri media:

Evenimentul zilei ELLE Radio Total 96.9 FM

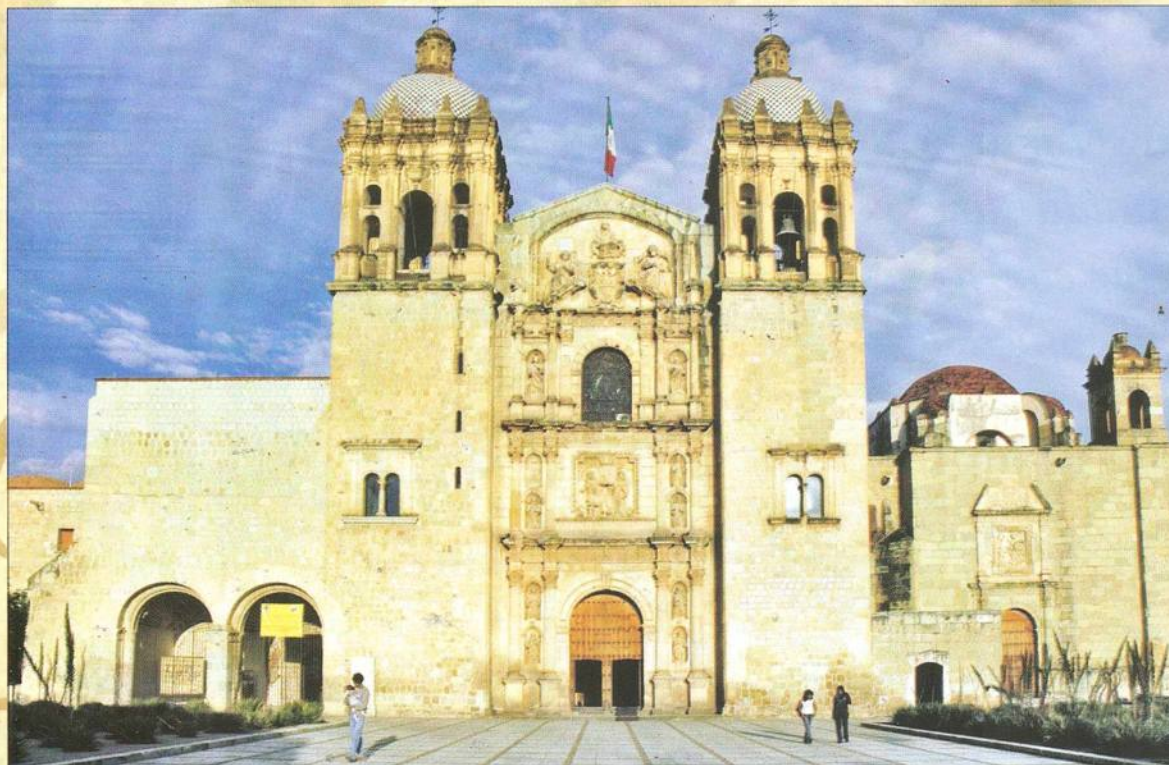
www.humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Pentru comenzi prin poștă
021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

Nu e vis, **e DE VIS**

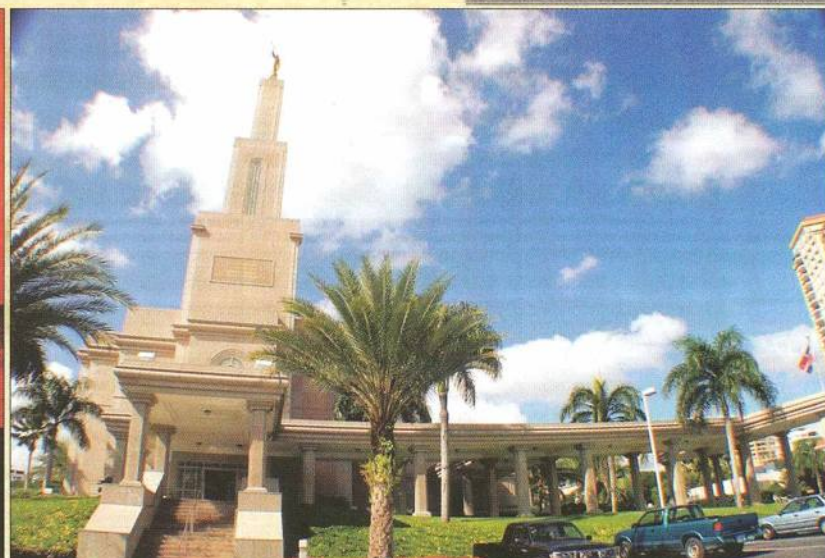
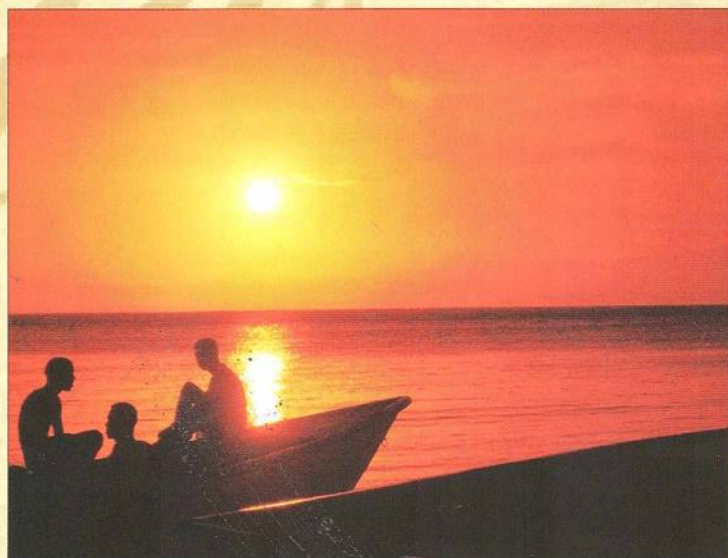
Plaje cu nisip delicat la atingere, cel puțin trei impresionante lanțuri muntoase acoperite de păduri luxuriante, râuri și cascade spectaculoase dispuse ca nervurile unei frunze, lacuri cu apă sărată și o viață sălbatică destul de exotică... Asta găsești în Republica Dominicană. Și, fie că te duci să te distrezi, să te relaxezi sau să explorezi, jumătatea insulei Hispaniola are multe de oferit.

Majoritatea turiștilor aleg Dominicană pentru cei 1.400 de km de plaje absolut fantastice și pentru nenumăratele atracții turistice din cadrul resorturilor și hotelurilor moderne din nordul insulei. Și totuși, odată ajuns acolo, după două-trei zile de răsfăț în paradis și *sunbath* primordial, parcă ai chef și de altceva. Capitala Santo Domingo, aflată în sudul insulei, o să-ți arate primele clădiri ridicate ever pe continentul american: o biserică, un spital, o capelă și o universitate. Primele din America. Destul de multe case au un aer colonial, iar asta-i influența vestică. Cealaltă influență, africană, o descoperi în muzică. A fost adusă de sclavii purtați de spanioli pe corăbiile lor. În centrul țării, cele trei lanțuri muntoase aleargă aproape paralel, dinspre răsărit înspre apus și invers. Cel mai înalt vârf,

Pico Duarte, are 3.098 m. Relieful insulei este extrem de variat. Ca să descoperi asta, poți închiria, de pildă, o mașină 4X4, care-ți va permite să călătorești destul de confortabil pe drumurile dominicane (mult mai rele decât cele din România). Eu așa am făcut și am fost surprins la vederea colinelor verzi, luxuriante. Peste tot e verde, iar relieful mai mult muntos. Temperatura medie este cam de 26 de grade. Vegetația este foarte deasă și complet diferită de palmierii atât de comuni în zona plajelor.

Nici o casă nu pare să semene cu alta. În general, sunt făcute din lemn și foarte colorate. Un living-room, eventual american, cu bucătărie încorporată, și unul sau două dormitoare. Deloc mare, dar toată familia încapă și pare foarte fericită. În jurul casei, o să vezi un fel de depozit/ bucătărie de vară (sigur, la ei e vară tot timpul, dar seamănă perfect cu bucătăriile „aerisite” de la țară). Și foarte mulți pomi fructiferi (papaya, mango, bananieri), arbori de cacao sau cafea. Un șofer chiar mi-a deschis ușa locuinței sale, prezentându-mi toată familia. Și nevasta și copiii erau foarte zâmbitori și drăguți. Mi-au arătat cum își pregătesc cafeaua și cacaoa. E un proces interesant, cere ceva muncă, dar rezultatul e delicios. Și miroase demential. După ce culeg cacaoa, de exemplu, dominicanii fac un fel de bile, pe care le depozitează. Când vor ciocolată, dau pe răzătoare cantitatea dorită

și o prepară, de cele mai multe ori fără lapte. Cu apă.

Mi-a plăcut foarte mult Altos de Chavon, un orașel aflat cam la 100 de km de Santo Domingo, care readuce atmosfera unei așezări mediteraneene din secolul al XVI-lea: cu o biserică, amfiteatru, parc, galerie de artă, restaurante, un muzeu de arheologie, magazine, discotecă, școală de arte și studiouri ale artiștilor. Totul a început aici când Charles Bluhdorn, CEO la *Golf & Western Corporation* a avut ideea de a pune bazele unei așezări, mai sus de râul Chavon, cadou pentru ziua de naștere a fiicei sale. Primele buldozere și-au început activitatea în 1976...

Pentru ridicarea locuințelor s-au folosit blocuri de corali și teracotă. Azi, multe case sunt locuite de elevi care studiază arta, din toată lumea. Atât râul, cât și marea, văzute de acolo, te lasă cu gura căscată. Amfiteatrul găzduiește concertele live ale unor artiști renumiți. A fost inaugurat în 1982 de Frank Sinatra și

Carlos Santana. Nici râul nu este străin de gloria mondenă, în jurul lui s-au filmat scene pentru filmele *Apocalipsa* și *Rambo*.

Am ajuns și la Vivianne, o fabricuță de trabuce, care are propriul magazin, chiar în față. Un bătrân stătea în colțul magazinului și învârtea foițele de tutun cu o dexteritate incredibilă. Prăvălia mai avea expuse chihlimbaruri și tot felul de „bijuterii” dominicane: țigări, evident, vanilie, cafea, rom, *Mama Juana* (o băutură locală afrodisiacă, preparată din diverse plante și rom).

În altă zi, drumul m-a purtat prin munți, până la casa Mariei. Pe peticul de pământ din jurul locuinței, avea tot ce-i trebuie ca să trăiască fericită: pomi fructiferi, cafea, cacao, legume. Plus câțiva pui și curcani. Casa ei era acoperită cu frunze de palmier, prin care, din loc în loc, pătrundea câte-o rază de soare mai fâșneată. Pentru turiștii care-i calcă în bățatură, Maria pregătește rapid un platou cu fructe și

un altul pe care pune cești cu cafea și cacao. Afară, are un frigider plin cu sucuri americane, pe care le vinde la preț de supermarket. Copiii ei râd de parcă te-ar cunoaște dintotdeauna.

text și foto: Ciprian Enea

Cele mai bune oferte de Revelation

REVELION ÎN PUNTA CANA

Agentia Cocktail Holidays

www.cocktailholidays.ro, 021/317.84.55

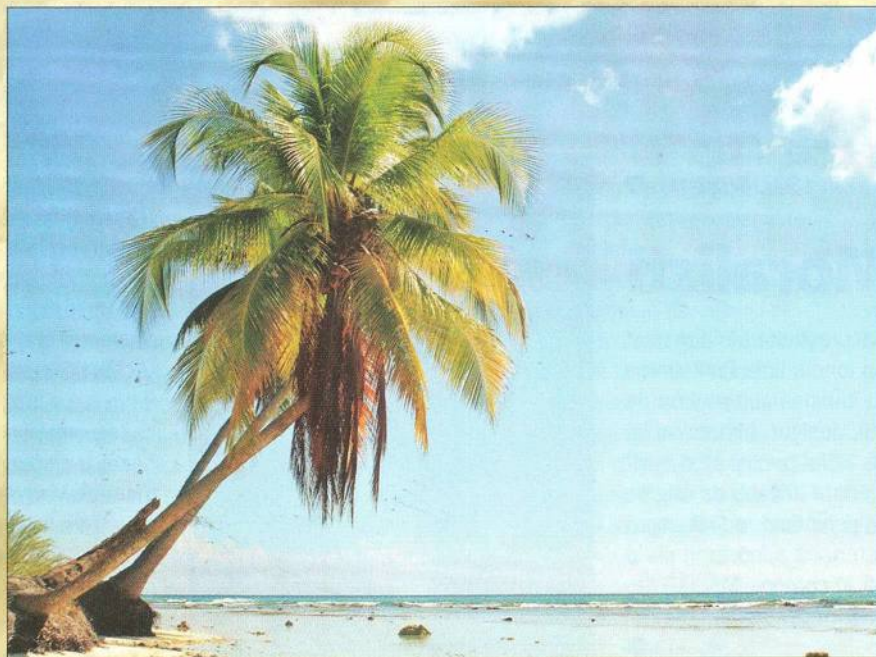
- Hotel 4* – de la 1.800 euro/pers., transport cu avionul, transferuri aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare cu all-inclusive, asistență turistică.

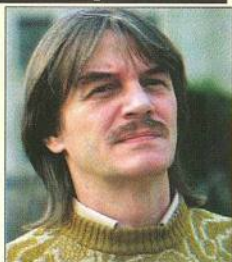
Agentia Prestige Tours

www.prestige.ro, tel.: 021/319.77.94

- Hotel 5* – de la 2.100 euro/pers., transport cu avionul, transferuri aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare cu all-inclusive, asistență turistică.

Mai poți vizita, eventual, o plantație de trestie de zahăr. Ți se explică procesul cultivării trestiei și al producerii zahărului. Sau, de ce nu te duci la o fermă de cai? Ai ocazia să călărești direct pe plajă, ca-n filmele americane cu vacanțe de vis. Ar mai fi snorkelling, scuba-diving, poate un carnaval, poate o vizită la Isla Saona, unde sunt niște sate pescărești autentice, iar localnicii îți pregătesc cele mai bune *coco-loco* și *pinacolada*. Din fructe proaspete. Enjoy it!

Tudor Călin Zarojanu

Ce desprindem noi de aici?

Că prețul pentru care poate fi cumpărat un demnitar este foarte jos. Din acest punct de vedere, se pare că suntem într-un sezon de super-oferte.

Că, probabil, în toate împrejurările când ne-am întrebat, în acești 18 ani, „Oare e posibil să se fi murdărit pentru atât de puțin!”, răspunsul era „Ba bine că nu!”

Că, pe cale de consecință, se năruie unul dintre argumentele principale ale apărării multor alora care, anterior, fuseseră acuzați de găinării.

Că sintagma „miliardari de carton” ar trebui dublată cu „șpagari de palincă”.

Că nimeni nu e mai prejos de lege. Nimeni dintre ei, firește.

Că a ști că ești suspectat, urmărit, ba ai și fost percheziționat, ridicat, anchetat – nu poate constitui o piedică în calea ideii simpatice de a manipula șpagi și informații despre licitații truate la o cafea liniștită, pe o terasă în buricul târgului, deplasându-te relaxat până în stradă, ca

să primești plicul în vesela lumină a soarelui de septembrie. Plicul cu dosarul, firește. Dosarul cu chitanțele la întreținere.

Că singura explicație posibilă a acestei seninătăți olimpiene este atitudinea și părerea care pot fi plastic rezumate în expresia „Mi se fâlfaie de justiția voastră”.

Că toată lumea se pricepe foarte tare la procedurile judiciare.

Că nu există nici o limită, nici o opreliște în calea tupeului devastator cu care să compari timida justiție a mileniului trei românesc cu procuratura obsedantului deceniu cinci al secolului trecut. Nici măcar atunci când faci parte dintr-un partid pe care numita procuratură din numitul deceniu l-a decimat, trimițând sute de mii de oameni în pușcării, unde și-au lăsat oasele după zeci de ani de chin, fără drept de apărare, fără avocați, fără procese, fără declarații în direct date jurnaliștilor, fără conferințe de presă, fără indignări, fără miștocării, fără acuzații publice la

adresa anchetatorilor și, mai presus de toate, fără nici o speranță.

Că tăcerea e de aur și ciocul mic este singura ieșire din scenă cât de cât decentă.

Că – indiferent cum se va termina toată povestea – singura șpagă pe care am putut s-o admirăm în toată splendoarea ei este o nimica toată față de uriașele porcomăgării care nu vor fi probate niciodată.

Că singurul demnitar căzut în plasă (până la proba contrarie) este singurul care merită o oarecare milă. Cârnații, tăria, dar și atitudinea îi dau dimensiuni umane. Un om care a greșit, dar un om. Ceea ce nu se poate spune despre alții.

Că „se sparie gândul” la ideea că dezvăluirea unei șpagi ar putea fi mai gravă decât șpada.

Că totul e foarte caraghios.

Că totul e foarte trist.

Că e penibil.

Că asta e România.

Că ăștia suntem noi.

A căzut

Anunțată, amânată, de comandată, relansată, amânată încă de vreo trei ori, moțiunea PSD a căzut. La fel ca toate celelalte testate în anii din urmă. De data asta, față de calculele hârtiei, au „trădat” doi de la PD și vreo 20 de la PSD. Democrații și-au dat afară indisciplinații. Social-democrații au ezitat, mai ales că era vizat și stălpul partidului, Ion Iliescu. După ce presa a strigat „Acum!” și Mircea Geoană și-a ținut răsuflarea o săptămână, a respirat și a zis: „Are timp până în decembrie pentru a-și clarifica poziția în cadrul partidului”!! Păi, ce să clarifice? El e Tata lor, gata. Care a zis: „Mai degrabă alții vor fi obligați să părăsească PSD”. Oare la cine s-o fi referit? În imagine, dl Iliescu asistând

la dezvelirea monumentului *Răscoala din 1907*. Sugestiv. ■

Alternative

Manualele pe stil nou stârnesc agitații nu numai în România, ci și în Rusia. Dacă la noi s-a considerat exagerată prezentarea Andreei Esca, la ei e vorba chiar despre Vladimir Putin, a

cărui „eră” e lăudată fără jenă într-un manual de istorie. Mai mult, cartea justifică represisiunile staliniste! *Cartea de istorie contemporană a Rusiei (1945-2006)*

„explică” repre-

siunile staliniste prin dorința „tătuclui” de a mobiliza societatea pentru a o face să îndeplinească misiuni irealizabile. Stalin este nici mai mult nici mai puțin decât „unul dintre cei mai eficienți lideri din URSS”! Eficient, într-adevăr! Vladimir Putin s-a simțit dator să comenteze cartea, spunând că manualele anterioare le impuneau rușilor „un sentiment de vinovăție”. Păi, un manual de istorie nu e despre sentimente, ci despre fapte. Iar faptele sunt cele care au fost.

Moraliști

Primarul Romei, Walter Veltroni, a cerut Bucureștiului să ia măsuri împotriva țiganilor români din Italia. Româncea Ionela Iulia Pantelimon a ajuns în comă profundă după ce a fost împinsă sub metrou de către o oarecare Miriam Garbini. O coincidență, desigur. Miriam nu își cunoștea victima, dar spune că a acționat astfel pentru că a auzit „voci” care o îndemnau... La rândul ei, vedeta italiană de origine română Ramona Bădescu, anterior adulată în peninsula, a fost aspru criticată și ironizată de către presa locală pentru că a îndrăznit să ia apărarea comunității românești, condamnată *in corpore*. Măi, să fie, unde oare am auzit noi cuvântul Mafia?

Ei, el și noi

Ce faci, ca prim-ministru, când o instituție (DNA) începe să-ți cerceteze penal colegii și prietenii, cerând, conform legii, aprobarea unei comisii (prezidențiale)? Ori desființezi DNA, ori schimbi legea, ori și una și alta. Ce faci, ca președinte, când premierul îți desființează comisia și auzi zvonuri că urmează DNA? Te asiguri că procesul – sau măcar probele lui cheie – ajunge, cumva, public. Dacă nu merge justiția, opinia publică sigur merge. Ce faci, ca simplu cetățean, prins între două Palate? Ce-ai mai făcut: te închini și dai trist din cap.

Un domn

Președintele Germaniei, Horst Koehler, a fost atacat de un român care avea niște probleme personale de rezolvat. Bărbatul l-a apucat pe

Koehler de revere, dar a fost îndepărtat rapid de gărzile de corp. Ce-a spus președintele german? „Astea sunt riscurile meseriei!” Ce-ar fi spus orice politician român nu putem publica. Mai trebuie notat că, inițial, presa locală anunțase că l-a strâns de gât!

Tare!

Vecinii noștri de la sud de Dunăre sunt tari de tot: Bulgaria amenință să blocheze negocierile pre-aderare dintre Muntenegru și UE dacă moneda unică europeană „euro” nu se va numi, la ei acasă, „evro”! Vă dați seama ce pretenții o să aibă grecii! Între timp, ca să se încălzească, la Sofia protestează profesorii.

Basil Ștefan

De la Camp David la Annapolis

Indiscutabil, Condoleezza Rice se află în fața celei mai mari provocări a carierei sale, aceea de moașă la o naștere pe care aproape nimeni nu o mai crede posibilă, nici măcar cu forcepsul: pacea din Orientul Mijlociu. După un nou și lung turneu în regiune, șefa diplomatiei americane a putut anunța că ambele părți, Israelul și Autoritatea Palestiniană, au acceptat să participe la un summit al păcii programat, începând din 15 noiembrie, la Annapolis, statul Maryland. Anunțul ne cheamă în memorie alte două conferințe de pace la nivel înalt pe aceeași temă, desfășurate tot în America, dar în alt loc, Camp David, în 1978, respectiv 2000.

Dorința comunității internaționale (cu excepția organizațiilor teroriste și a sponsorilor acestora, firește) este, de bună seamă, ca Annapolis să meargă pe urmele primului summit de la Camp David și să nu repete experiența celui din 2000. Conferința din 1978 s-a încheiat cu acorduri foarte importante semnate de Anwar al Sadat și Menachem Begin și care au dus, anul următor, la Tratatul de pace dintre Egipt și Israel, iar peste cincisprezece ani la Acordurile de la Oslo privind autonomia palestiniană. În schimb, Camp David II a fost un eșec total, în pofida implicării asidue a

președintelui țării gazdă, Bill Clinton, în medierea unor formule de compromis. Eșec care nu putea să nu aibă consecințe extrem de grave asupra evoluției conflictului. Au urmat șapte ani de confruntări violente, cu o nouă Intifada în care locul pietrelor l-au luat rachetele, cu nenumărate și oribile asasinat sinucigașe, cu un bilanț general, încă provizoriu, de cinci mii de morți. Aproape și mai grav este însă prețul politic al acestui eșec, care complică și mai mult problema reglementării conflictului: victoria clară, în ultimele alegeri parlamentare palestinene, a organizației extremiste Hamas, ostilă păcii cu Israelul.

Ca o ironie, la Camp David II părțile fuseseră la un pas de semnarea acordului, dar divergențele intratabile în problema refugiaților palestinieni au dat totul peste cap. Ulterior, Ehud Barak și Yasser Arafat au dat, fiecare, pe celălalt, vina eșecului. Și probabil că ambii aveau, măcar parțial, dreptate. Bill Clinton a lămurit în felul său lucrurile. La plecarea din Camp David, Arafat îi spusese, probabil pentru a-i îndulci întrucâtva amărăciunea, că este „un mare om”. Sarcastic, fiindcă timp de două săptămâni fusese folosit (din păcate fără nici un folos), Clinton l-a rețezat-o scurt: „Nu sunt un mare om, sunt un om al

eșecului. Și asta grație dumneavoastră!”.

Ce șanse sunt, însă, ca summitul de la Annapolis să urmeze calea succesului de la Camp David I și nu pe cea a eșecului de la Camp David II? Cunoscând antecedentele, cel mai cinstit este să spunem că răspunsul îl vom cunoaște abia la încheierea negocierilor. Gazdele americane cred (Condi dixit) că există „o șansă rezonabilă de a reuși pe calea viziunii a două state care să trăiască alături în pace și libertate”. Însă palestinienii cer deja „o agendă foarte clară” a negocierilor, iar Tzipi Livni, șefa diplomatiei de la Ierusalim, a avertizat deja împotriva unor prea mari așteptări, care „ar putea duce la frustrări și violență”. Dar Ehud Olmert și Mahmud Abbas trebuie să creadă în șansa care li se oferă acum, când președintele Bush, ca și Bill Clinton cu șapte ani în urmă, are timp pentru o intermediere directă de lungă durată și, în plus, după dezamăgirile din Irak, este foarte dornic de un succes real pe plan extern. Prin simplu efect cumulativ, un nou eșec ar putea avea consecințe și mai dezastruoase decât cel din anul de grație 2000.

Ballantine's
vă recomandă

Alfresco,

insula mediteraneeeană a Capitalei

Bun gust, rafinament, servicii de înaltă calitate și mai ales un meniu savuros. Iată ceea ce dorește clientul când trece pragul unui restaurant. Să o recunoaștem cu toții! Acestea ne sunt așteptările. Iar când le descoperim, cu siguranță avem tendința să revenim iar și iar, în același loc. De mai bine de jumătate de an, un nou restaurant și-a făcut simțită prezența între numeroasele oferte din București: **Alfresco**. Pe românește, preparate proaspete cu specific mediteraneeean. Mai era nevoie de un nou restaurant cu bucătărie mediteraneeeană în Capitală? Întotdeauna există ceva nou de explorat, iar în materie de gastronomie posibilitățile sunt infinite.

fost inspirat de multitudinea de restaurante *al fresco* din Londra, astfel încât se poate spune că a venit la București cu un *know-how* englezesc în piață. Ideea de a deschide un restaurant cu specific mediteraneeean nu poate părea nouă la prima vedere, dar managerul **Alfresco** a înțeles puțin altfel noțiunea de gastronomie mediteraneeeană. Împreună cu maestrul bucătar David Dent – un britanic cu o solidă experiență gastronomică internațională – a întocmit un meniu inedit inspirat din bucătăria tradițională a șapte state mediteraneene: Portugalia, Franța, Spania, Italia, Grecia, Maroc și Malta. „Preparatele noastre

culinare vă invită la o călătorie, amintindu-vă de fiecare destinație de vacanță. Echipa noastră de bucătari gătește cu ingrediente mediteraneene, ușor de preparat, perfect realizate”, susține David Dent. Maestrul a supravegheat *trainingul* celor opt bucătari români în străinătate și chiar și astăzi supervisează o dată pe lună activitatea echipei de bucătari de la **Alfresco**. Șeful bucătar permanent este Iosif Ștefănescu (a lucrat la *Sofitel*, *Marriott* în Germania sau pe vapoare de croazieră ale *Princess Cruises*), el este cel direct răspunzător de meniul restaurantului.

La **Alfresco** puteți savura oricând aperitive, produse din pește și fructe de mare, un fel de bază și deserturi delicioase. Platul mediteraneeean reprezintă ceea ce definește excelența gastronomică a localului. El este compus din: *arancine cu brânză de capră și sos de ardei gras roșu*, *creveți mediteraneeni*, *calamar la grătar cu sos Zingy de lămâie*, *ciuperci umplute cu gorgonzola și șuncă de Parma*. Și dacă tot v-ați hotărât să treceți pragul acestui local, este indicat să încercați și *pisică de mare la tigaie*, un *mușchi de vită cu creveți proaspeți servit cu cartofi catalonezi*, *sos de unt și salată rucolla* ori un *calcan Meunier*. A, și nu uitați de desert: *tiramisu savoiardi*. Meniului trebuie neapărat să-i adăugați măcar unul dintre cele circa 80 de sortimente de vin provenite din Noua Zeelandă ori din Chile. Meniul este diferit în fiecare zi și costă de la 36 lei la 85 de lei, unul complet.

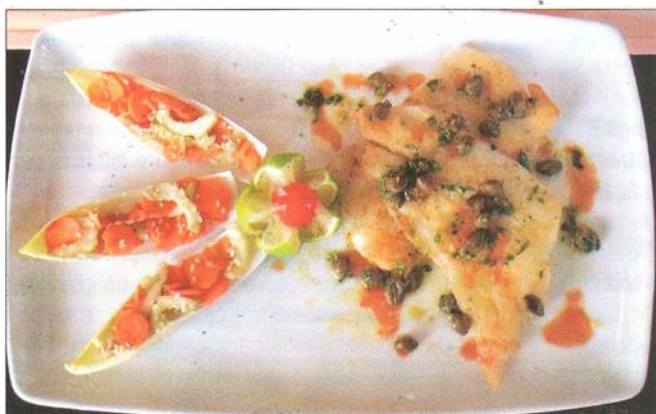
text **Alice-Claudia Gherman**

foto **Alice Gherman** și **arhiva Alfresco**

Calcan Meunier – file de calcan tras la tigaie, servit cu sos de capere și salată de andive cu castreți, morcovi și semințe de susan.

prânz sau cina într-un cadru foarte relaxant. Muzica ambientală este asigurată de *Buddha Bar* ori *Julio Iglesias*. La etajul clădirii se află un *Lounge bar*, locul perfect pentru petreceri private, spectaculos decorat pentru organizarea unor asemenea evenimente, dotat la cele mai înalte standarde, unde puteți servi atât preparate din meniul restaurantului cât și vinuri, băuturi răcoritoare etc. Tot la etaj sunt două saloane/separeuri având șase-opt locuri fiecare pentru întâlniri de afaceri într-un ambient foarte discret. Terasa restaurantului, cu o capacitate de 100 de locuri, reprezintă o bună alegere pentru a servi masa în lunile de vară. Dincolo de atmosfera intimă și rafinată a localului, fac impresie excelentă preparatele culinare.

De 20 de ani, Remus Bogdan, managerul general al localului, a visat să aibă propriul său restaurant. Remus Bogdan a fost manager de restaurante pe tot lanțul *Marriott* din *Canary Wharf* – Londra, cel mai mare district financiar din Europa. El a

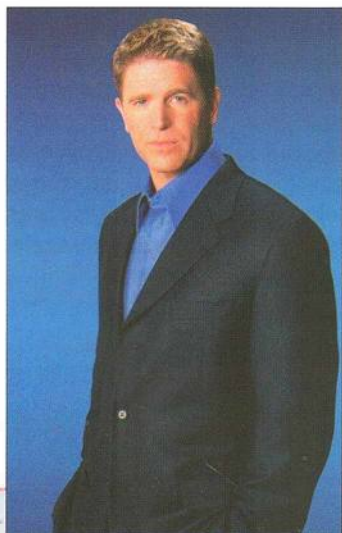
Surprizele toamnei vă vor înfiora: Tritonic Thriller

Asediu

o carte semnată de Brad Thor, în traducerea Ralucăi Ștefan, colecția Thriller politic

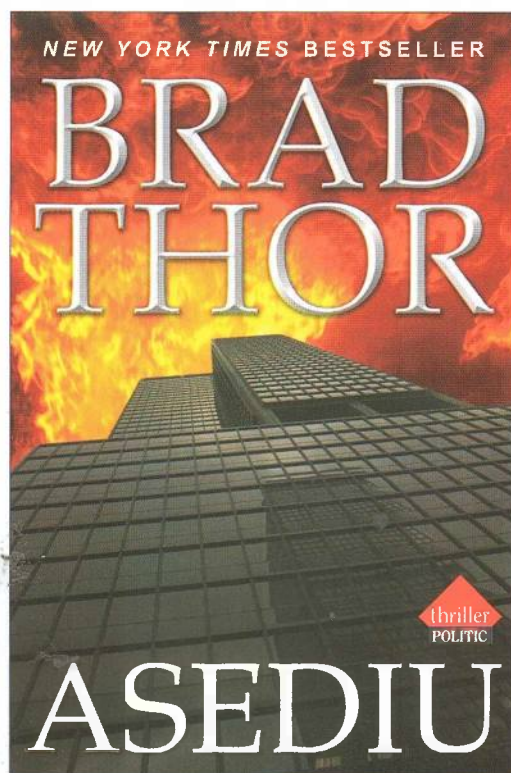
Scott Harvath este agent anti-teror, sub acoperire al Departamentului Securității Naționale. În acest roman el îl aduce din Montreal pe un algerian, constructor de bombe, în timp ce o altă echipă îl aduce din Somalia pe șeful celor care se ocupă cu armele de distrugere în masă din Al-Qaeda. Aceste mișcări atrag reacția organizației teroriste care lansează un atac asupra New York-ului, în special asupra Manhattan-ului, pe care îl izolează de restul orașului. Toate podurile și tunelurile care duc spre și pleacă din Manhattan sunt distruse într-o zi de 4 iulie, exact la ora la care locuitorii insulei se pregătesc de sărbătoare. Teroriștii îl caută pe șeful lor răpit, iar Scott Harvath se pare că este singura șansă a Americii în acest mini-război în care autoritățile refuză să recunoască până și existența teroristului.

Un thriller al unuia dintre cei mai în vogă scriitori americani de azi, absolut al unui curs de Creative Writing, autor al unui serial de călătorii pentru MTV și având până în prezent șase romane publicate în ultimii șapte ani.

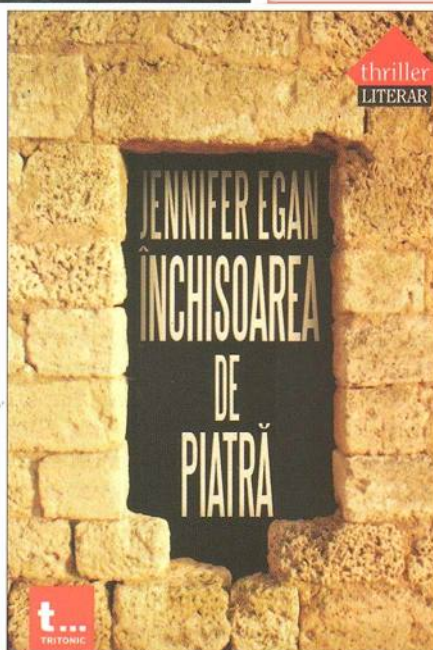
Brad Thor –
un super-writer

S-a născut și a crescut la Chicago. A studiat Creative Writing la University of Southern California cu celebrul autor T.C. Boyle. Membru al Analitic Red Cell Program al Homeland Security. Invitat ca expert în securitate națională în emisiuni de televiziune la FOX, CNN, ABC, CBS și altele. Un călător neobosit, a locuit perioade lungi de timp în Franța (unde a studiat la Sorbona), Austria și în Grecia, în insula Paros. Vorbește fluent franceza și are aptitudini deosebite pentru limbi străine. A fost realizator de televiziune, scenarist și producător. Este autorul a șase romane. Își petrece viața între Chicago și insula grecească Antiparos.

Colecția THRILLER de ce încă o colecție? Nu aveam destule?!

De la Comunicare / Media la SF&F-ul colecției FICTION:RO a fost un salt lung. Ne-am mai întors pe pământ prin LIT (pe scurt, literatură!) unde Lupu, Dragomir, Mustafa și Gălățanu stau alături de Monaque, Rose-Innes, Gaiman și DeAngelis. Egal și echitabil – patru români și patru străini. A urmat inevitabil PUBLICISTICA – Gheo, Hăulică, Protopopescu, Șerban, Suceavă... Despre CRIME SCENE pot să spun că e o colecție de suflet, doar mi-am lăsat modestia de-o parte și am aruncat și eu pe piață o filieră... Și ce mai lipsea? Cărțile mișto apar în PREMIUM și la multe lansări am zis că SPIONUL sau OBIECTE ar fi thrillere sau crime novels. Deci, dacă aveam deja o serie CRIME, doar THRILLER-ele ne lipseau. Primele două volume din această serie nouă nu sunt chiar tipice. Fiecare poartă o amprentă aparte și din acest motiv am simțit nevoia să precizăm la ÎNCHISOAREA DE PIATRĂ – thriller literar și la ASEDIU – thriller politic. Nu vrem să inducem în eroare pe nimeni. Exact asta sunt! Cei care își doresc așa ceva, dar exact așa ceva, sunt invitați să le citească! Ceilalți?... Ar putea, totuși, să încerce... Citiți! Cititul nu dăunează sănătății! Oare?...

Inchisoarea de piatră

o carte semnată de Jennifer Egan, colecția Thriller literar

La douăzeci de ani după ce o glumă puerilă s-a transformat într-o dramă pentru unul dintre ei, doi veri se reîntâlnesc

în Europa, cu scopul de a renova un vechi castel. Howard, puștiul ciudat pe care toți îl evitau, părăsit într-o peșteră pentru trei zile dintr-o joacă stupidă, a devenit, acum, un ins respectabil, cu familie, și, în același timp, un spirit generos, gata să investească milioane de dolari în transformarea ruinei într-un hotel unde oamenii să renunțe la telefoane mobile și internet în favoarea propriei imaginații. Danny, copilul cuminte pe care toată lumea îl lăuda, a ajuns un pierde-vară care se consumă în slujbe triviale prin barurile New York-ului, fără o locuință stabilă și cu o mulțime de probleme. Dependent de comunicarea mijlocită tehnologic, el aduce o antenă-satelit la castel dar, odată pierdută într-un accident, rămâne la mâna lui Howard și a teoriei sale utopice despre suficiența gândului în raporturile interumane. Suspiciunea că vărul său caută să se răzbune pentru farsa din copilărie începe să prindă contur în mintea lui Danny. Totodată, izolat de lume, subconștientul tulbure al lui Howard caută să repună în scenă trauma suferită...

Folosindu-se de tehnica povestirii în ramă, Egan ne dezvăluie istoria celor doi veri prin intermediul lui Ray, un deținut care o așază pe hârtie ca temă pentru un curs de scriere creativă.

Iar pe măsură ce relațiile se încordează la castel, identitatea lui Ray, condamnat pentru omor, devine punctul central de interes al cititorului...

România înghesuită într-un *salon auto*

Prezent pentru prima oară într-o locație în afara Bucureștiului, Salonul Auto a fost o reflectare exactă a pieței auto românești: mai mare, mai bogat, dar încă imatur.

La 17 ani după ce ne-am câștigat libertatea de a cumpăra și alte mașini în afară de cele din producția internă, publicul român este avid de a încerca automobile din ce în ce mai bune. Piața auto a cunoscut o dezvoltare extraordinară în ultima perioadă, iar cifrele de vânzări pentru acest an ne situează la același nivel cu Austria, net superior oricărei alte țări fost comuniste.

Motivele pentru această creștere includ: posibilitatea de a obține credite mai ușor, creșterea economică și taxele încă mici (prin

comparație cu alte țări) pentru deținerea unui autoturism.

Ei bine, în ciuda acestei creșteri de importanță, în România încă se mai așteaptă 3-4 luni pentru cumpărarea unei mașini. Au existat chiar câteva cazuri când a fost mai rapid să concepi și să naști un copil, decât să îți primești mașina comandată din clasa mică (nu *Lamborghini* sau *Bugatti*). La fel, la programarea în service aștepti câte două săptămâni, iar nivelul celor mulțumiți de servicii nu acoperă

aproape deloc vocea celor dezamăgiți. Aici ar fi interesantă o statistică, dar cine are curajul să o realizeze și apoi să o facă publică?

Reflectând cele de mai sus, SIAB 2007 a fost mai scilipitor și mai bogat decât în alți ani, găzduind o mulțime de premiere, dar s-a desfășurat într-o locație greu accesibilă și neadaptată unui salon auto de anvergură. Fostul Metro Otopeni a oferit un spațiu mai vast pentru expozanți, dar corturile tip *Oktoberfest* nu au permis extinderea pe verticală și s-au

încălzit peste măsură. Aleile pentru public au fost neîncăpătoare, iar unii expozanți s-au dovedit peste măsură de grijulii cu mașinile și au îngăduit accesul.

În ciuda neajunsurilor, la SIAB au venit în jur de 250.000 de vizitatori, o reflectare clară a faptului că pe lângă fotbal românii iubesc și mașinile. Producătorii și importatorii i-au așteptat cu standuri pentru care au plătit până la 500 de euro pe metru pătrat, cu tot cu amenajări, și cu 48 de automobile în premieră națională. Mașinile, motocicletele și fetele frumoase au încântat privirile și au intimidat în egală măsură prin extravaganța afișată.

Este dificil de inventariat fiecare premieră,

Salonul Auto și au dezvăluit în premieră pentru publicul nostru un model care a făcut vâlvă în Europa. *Fiat 500* este o legendă vie, asemeni lui *Mini*, și are deja vânzări peste așteptări în Italia. În premieră națională a fost prezentat și noul *Sedici*.

Maserati a impresionat prin modelul *GranTurismo*, al cărui debut mondial avusese loc cu doar o lună în urmă la Frankfurt.

Grupul *Volkswagen* a beneficiat de un stand cu dimensiuni impresionante, care a găzduit automobile ce se vor bucura de succes pe piața noastră: *Fabia Combi*, *Audi A4* și *S5* precum și *VW Tiguan*. Campioni ai consumului redus sunt versiunile *BlueMotion* ale modelelor

arătat noua *Impreza* cu design complet schimbat, dar cu forme îmbătrânite.

Parte din același grup, *Hyundai* și *Kia* au venit la salon cu mașini similare și cu speranțe mari pentru publicul din România. *Hyundai i30* este realizat pe aceeași platformă cu modelul *Kia Cee'd* care se bucură deja de un succes nesperat (cifra de vânzări pentru acest an a fost depășită cu ușurință). De altfel, *Kia* dorește să profite de acest moment favorabil și a lansat și modelul break, denumit *Cee'd SW*.

Opel a înregistrat și el o premieră cu implicații serioase pentru piața noastră. *Astra Sedan* este genul de mașină pe gustul publicului larg: portbagaj generos și preț decent. La doar doi pași de acesta, dar sub privirea atentă a aceluiași patroni de la *GM*, a fost expusă noua generație a hatchback-ului *Chevrolet Aveo*.

Citroën își pune speranțele în SUV-ul realizat în colaborare cu *Mitsubishi* și denumit *C-Crosser* care este aproape o copie personalizată a lui *Outlander*.

În fine, la standul *Renault* atracția principală a fost *Laguna 3* care, conform producătorului francez, reprezintă o importantă evoluție calitativă pentru modelele sale.

Dacia și-a făcut datoria în calitate de producător autohton și a prezentat în premieră mondială versiunea pick-up a lui *Logan*. În mod cu totul neașteptat, aceasta are un design plăcut al părții din spate și se anunță un vehicul extrem de practic dacă va fi cuplat cu o motorizare diesel.

Organizat doar o dată la doi ani, SIAB-ul este un eveniment așteptat cu mare interes. El reușește în zece zile să reunească cererea cu oferta și să ofere un imbold sănătos pieței auto. De pe urma acestuia beneficiază și toți ofertanții de servicii și produse conexe, de la electronice și până la vopseluri. În acest an s-a văzut că publicul are așteptări din ce în ce mai mari, iar organizatorii ar face bine să înceapă încă de pe acum pregătirile pentru ediția din 2009.

Jexl Mugurel Mărgărit

dar atenția publicului se va îndrepta în lunile următoare către automobile care au în general succes pe piața noastră.

BMW a adus la standul său, pe lângă faimosul *M3*, și noua *Serie 1 coupé* care se așteaptă să crească vânzările acestui model prin revenirea la formele care au consacrat marca.

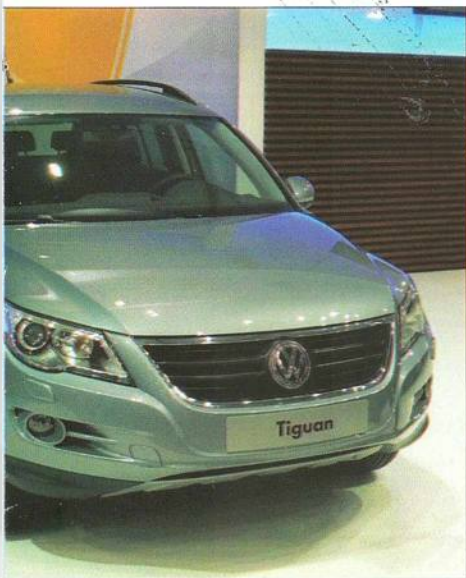
Tot grupul *BMW* este responsabil și de lansarea lui *Mini Clubman*, o versiune ceva mai încăpătoare a micuțului cu origini britanice.

Italianii s-au pregătit cu atenție pentru

Passat și *Polo*.

Mazda 6, dar mai ales *Mazda 2* sunt modelele în care producătorul japonez își pune mari speranțe. Acest ultim model intră în lupta dificilă din segmentul mini, dar are de partea sa un design reușit și sportivitatea tipică *Mazda*.

Compatrioții de la *Mitsubishi* au prezentat publicului berlina *Lancer*, care aduce o schimbare pozitivă în design și este o avanpremieră la viitorul bolid *Evo 10*. Nu același lucru s-ar putea spune despre rivalii de la *Subaru* care au

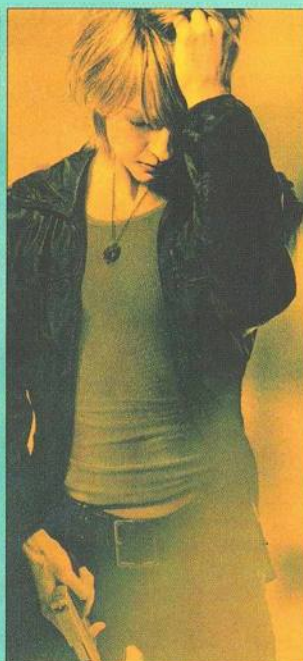
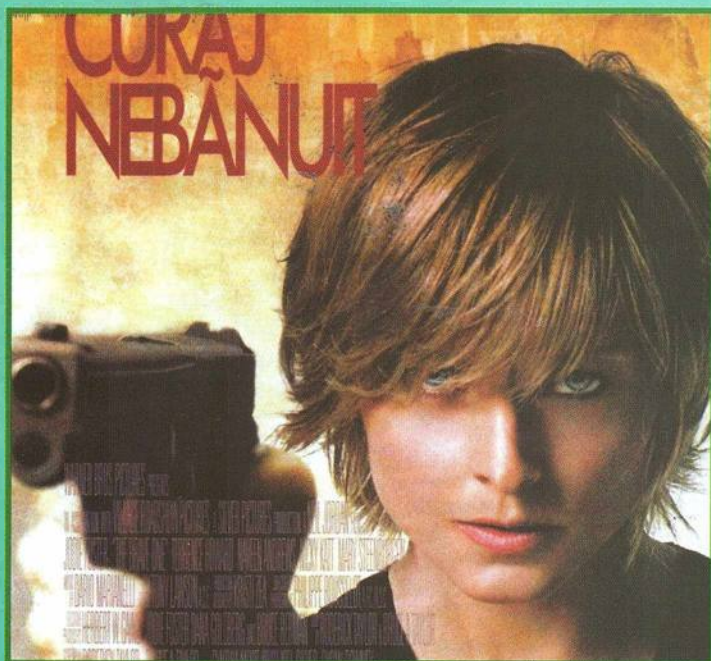
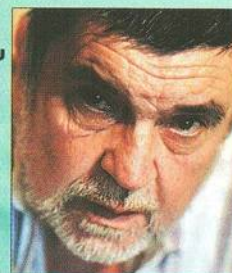
by
oriflame

natural swedish cosmetics

Curaj nebănuît

The Grave One, SUA, 2007 - 122 de minute
Distribuit de: INTERCOMFILM DISTRIBUTION S.A.

Horia Pătrașcu

adică *omul legii* (actorul de culoare **TERRENCE HOWARD**), înscenează o auto-împușcare superficială; fiind singurul martor al scenei, derbedeii (indivizi oribili, scăpați de sub controlul societății!), devin victime ale unor răfuieli de gang – iar eroina (devenită, dincolo de o justificată răzbunare, un veritabil „criminal în serie“) va scăpa de scaunul electric...!

Cred că este, poate, primul film american de gen în care finalul să se consume NU printr-un *happy-end* penibil, ci prin tot ceea ce poate fi mai tulburător: în lumea în care trăim, astăzi, JUSTIȚIA nu mai reprezintă garanția statului de drept, sau cea a siguranței personale...!? Iar în acest caz: *cine o mai reprezintă?*

(P.S. – De fapt, în lumea asta – *chiar și la noi!* – mai reprezintă, cineva, ceva...?!)

Un thriller excepțional, de o violență rar întâlnită (dar perfect justificată de urmările atentatelor din 11 septembrie – nu doar în New York, acolo unde se consumă acțiunea peliculei, cât și în întreaga lume!), un film a cărui duritate „vizuală“ păleşte, parcă, în spatele unei dezbatere etico-morale legată de atrocitatea umană aflată în creștere, parcă de nestăvilit, începând cu cea politică și sfârșind cu cea a „bandelor de cartier“! ...

Ecranizare a unei povestiri semnată de **Roderick și Bruce TAYLOR** (tată și fiu, ambii și autori ai scenariului), regizată de celebrul regizor de origine irlandeză **NEIL JORDAN** – dar beneficiind mai ales de *magistrala interpretare a actriței JODIE FOSTER* (câștigătoare a două premii Oscar – amintiți-vă doar de *Taxi-Driver* sau *Tăcerea mieilor!*) – filmul acesta depășește canoanele thrillerului „clasic“, adică acelea de a neliniști, de a „speria“ spectatorul cu orice preț; el te îngrozește pur și simplu...! Pentru că SOLUȚIA pe care o propune este terifiantă: CRIMA (mai exact: crimele oribililor agresori, precum și cele ale „justițiarului“ amenințat în permanență, obligat deci să *omoare* – este cazul personajului interpretat de Jodie Foster!), neputând fi „penalizate“ legal, însuși polițistul,

Drumul dreptății

3:10 to Yuma - SUA, 2007 - 120 minute
Distribuit de: MEDIA-PRO DISTRIBUTION

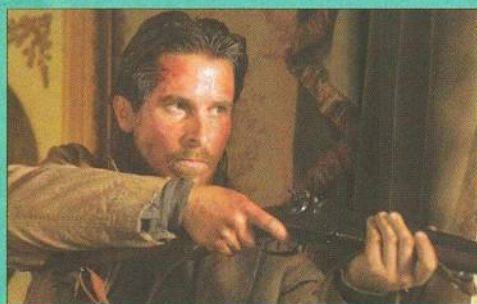
Un western e un western...! (asta parafrazând o celebră replică a lui Burt Lancaster de prin anii '60, rostită în genericul unei ecranizări la fel de celebre, *Omul care aduce ploaia: Un taifun e un TAIFUN...*!); cine iubește acest gen clasic al cinematografiei americane, va fi mai mult decât satisfăcut de pelicula la care ne referim aici – cine nu, dar dornic de împușcături cu duiumul, n-are decât să meargă la „pistolari cibernetici“ (sau picați din Cosmos!?) și care trag – Hristoase! – cu revolvare contemporane de

ultimul tip...! Bun:

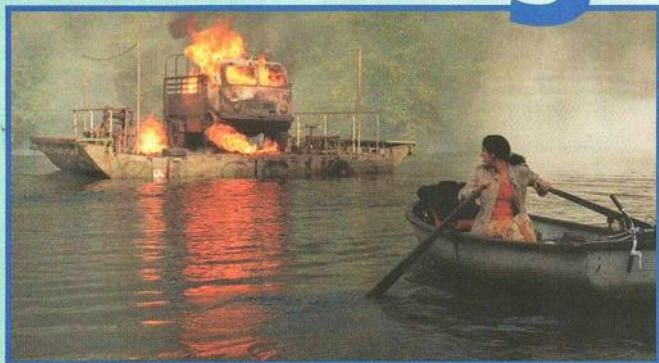
În anul 1953, într-o revistă de mare tiraj, apare nuvela lui Elmore Leonard *3:10 to Yuma*. Patru ani mai târziu, ea va fi adaptată pentru prima ecranizare de către Delmer Daves (iar ecranizările vor mai urma, păstrând mai mult sau mai puțin originea subiectului!). În mare, este vorba despre un biet fermier, Dan Evans, care se oferă voluntar să-l escorteze pe răufăcătorul Ben Wade către trenul ce-l va duce la închisoare.

Iată viziunea actualului regizor **JAMES MANGOLD** (care a rămas impresionat de filmul din 1953 al lui Leonard) asupra celor doi eroi: „Evans e un bărbat care-și trăiește viața cu mâinile legate la spate, sărac și șchiop; dimpotrivă, Wade e un dur strălucitor, echivalentul unei vedete rock din ziua de astăzi – toată lumea își dorește să fie ca el, mai puțin atunci când ești cel care ține o armă îndreptată spre acesta!“

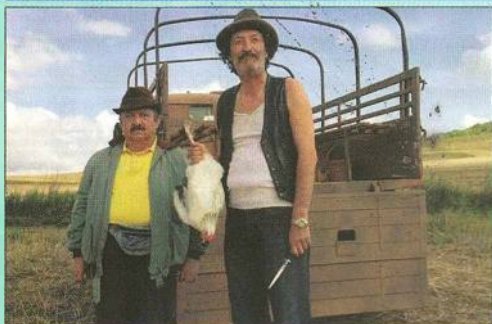
De fapt, astfel este – în mare! – și filmul: doi eroi puternici, care – deși aflați față în față, într-o

Roming

**Roming - coproducție
ceho-română, 2007 - 105 minute**
**Distribuit de: MEDIA-PRO
DISTRIBUTION**

Tânărul regizor ceh **JIRI VEJDELEK** (care în anul trecut a înregistrat în țara sa un enorm succes cu **Holiday Makers** - de ce oare nu l-am văzut și noi?! - **n.a.**) revine în acest an cu un film despre romi în care, pe lângă câțiva dintre cei mai populari actori: **Bolek Polivka**, **Marian Labuda** sau **Vítězslav Holub** apare și - invitat de onoare! - actorul român **Jean Constantin** (care, cu modestia și umorul său carac-

teristice, afirma recent într-un interviu: „Eu sunt doar *pata de culoare* în acest film...“).

Hm...! (**n.a.**). Ce fel de „pată de culoare“... și în „ce film“?!

Lansat drept un *Road Movie* - *comedie poetică*, filmul are un subiect pe cât de complicat, pe atât de greu de urmărit: Somali (rege peste un clan țigănesc, descoperit de către supuși că nu știe nici să fure, nici să danseze - interpret: Jean Constantin) este alungat în lume; în peregrinările sale, pornind în căutarea sufletului, se întâlnește cu... Moartea, Dumnezeu, Diavolul... ș.a. Totodată, alți doi romi - unul școlit, modern, dar obligat să se însoare după legea țigănească, celălalt analfabet, dar având valențe poetice pentru scrierea unei epopei romano - plus încă unii, pe parcurs - pornesc la drum într-o camionetă hodorogită; și-l vor întâlni pe... Somali! Urmează

by
oriflame

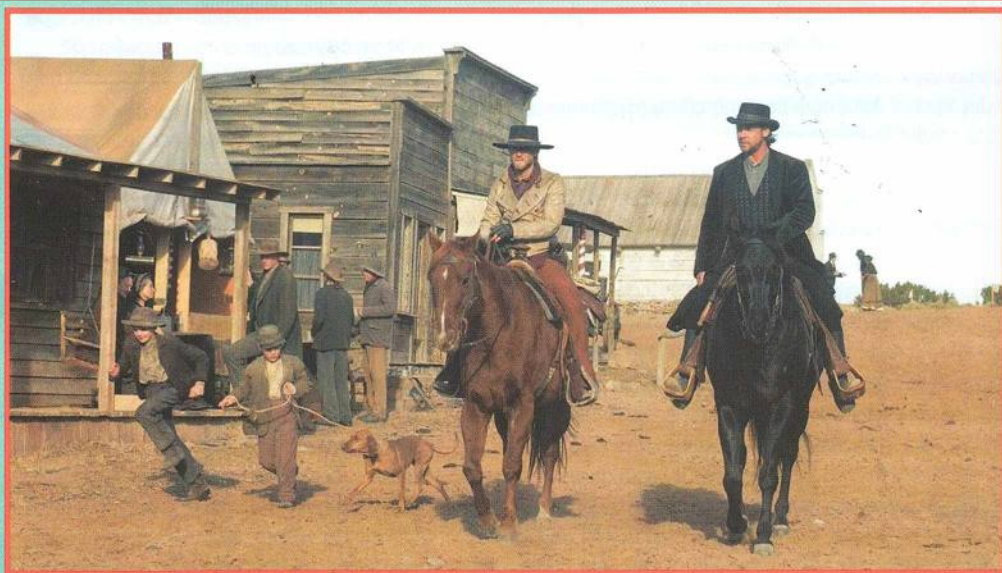
natural swedish cosmetics

un șir de aventuri încâlcite, amuzante pe alocuri (cu trimeri la muzică, Slovacia, Praga, demoni, culoarea pielii, moarte), călătoria durând cinci zile; dansuri, costume, muzică și... *țigani albi!* Uneori, mai și râzi... *Merge!*

Eu mă întreb însă altceva: DE CE cinematografia *națională* nu i-a oferit încă acestui *MARE actor comic român în vârstă, aflat încă în viață, acestui MARE ACTOR ȚIGAN* (care - să te tăvălești de râs! - mărturisește senin că „nu vorbește limba rromani“) - *un rol principal*, pe măsura *adevăratelor sale posibilități artistice?*

Influențați, pesemne, de succesele lui Kusturița, iată că și cehii încep să facă filme *cu țigani* (deși, culmea, sunt singurii din fostele țări ex-comuniste care au înființat „lagăre de izolație“ pentru romi, de și-au pus în cap întreaga Europă!). Iar noi (afecțați profund de problema rromilor - mai exact a unei părți dintre aceștia), nu-l folosim așa cum trebuie pe acest mare artist, născut dintr-o comunitate în derivă - derivă de care nu e responsabilă în întregime...!? Cine e de vină: modestia lui sau prostia noastră congenitală?!...

Uneori, zău dacă nu te apucă plânsul.

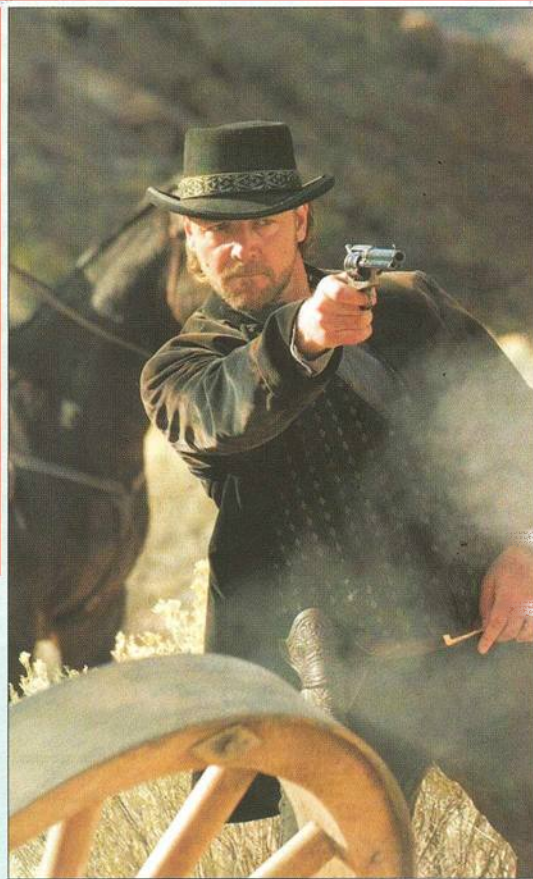
luptă pe viață și pe moarte - se simt atrași. irezistibil, unul către altul: este una dintre temele preferate ale westernurilor americane!

În rolul „fiarei“: **RUSSELL CROWE**; în cel al „bietului“ justițiar: **CHRISTIAN BALE** (ambii neavând nevoie de nici un comentariu - *sunt absolut excepționali!*)

M-am întrebat la un moment dat, în timpul proiecției, ce ar fi însemnat filmul dacă în rolurile

principale ar fi fost *niște anonimi...?*! (mai ales că, înspre final, pelicula aduce binișor cu *Ultimul tren din Gun Hill*, clasicul western interpretat de cei doi coloși: Kirk Douglas și Anthony Quinn). Ei bine, cred că ar fi ieșit un fel de spanac...!

Dar James Mangold, regizorul, a știut să-și aleagă actorii...!

CREIERE CARE NE COAF

Sufocant, subtil, subliminal – publicitate

La televiziune, calupuriile de reclamă ne urlă în creier *cumpără asta sau asta*. Ofertele *outdoor*, care de care mai tentante, ne irită. La radio ni se *tipă* în urechi care produs este mai ieftin și mai bun. Uneori publicul rezistă acestei agresiuni publicitare, alteori îi cade victimă. Cel mai simplu mod de a scăpa de reclame este să schimbi canalul, să-ți găsești ceva mai bun de făcut, să muți privirea în altă parte. Asta când reclama e explicită. Ce te faci când ea vine printr-un mesaj subliminal? Direct în subconștient? Psihologii ne avertizează asupra acestui gen de *agresiune*, în timp ce advertiserii consideră că se face prea mult caz de existența mesajelor subliminale.

In 1917, un coleg de-al lui Sigmund Freud, dr. E.O. Potzel deschidea cutia Pandorei. Potzel descoperea că afirmațiile ascunse într-un sunet puternic ajungeau direct în subconștientul unei persoane, având o influență covârșitoare asupra celui expus la un asemenea mesaj. Fiindcă la nivel subconștient se iau deciziile importante, fără ca persoana să își dea seama de acest lucru, era clar că mesajele subliminale aveau o importanță deosebită. Acest gen de mesaje pot fi audio, video ori audio și video. O astfel de descoperire nu putea trece neobservată de către advertiseri sau politicieni, unii dintre principalii factori interesați să influențeze consumatorii și electoratul fără știrea acestora. În SUA, din '57 încôace, de când un oarecare Vicary a proiectat flash-uri de 1/3.000 de secundă cu mesaje precum *drink Coke* și *eat popcorn*, s-a pornit o adevărată campanie împotriva mesajelor subliminale. Ceea ce nu înseamnă că au dispărut cu totul din SUA. Un exemplu este campania prezidențială din 2000, când George Bush s-a confruntat cu Al Gore. Republicanii au venit cu un spot publicitar care avea pe o bandă neagră scris *Bureaucrats Decides* (Birocrații au decis – *n.r.*), spotul făcea referire la propunerea democraților de a legifera comercializarea de droguri pe bază de prescripție medicală. Cei de la CNN și Fox News au descoperit, desfășurând spotul cadru cu cadru că *rats* (șobolani – *n.r.*) apărea pentru o fracțiune de secundă pe tot ecranul înainte de desfășurarea

„Mesajul subliminal nu este o poveste. Psihologia îl explică astfel: stimuli vizuali, auditivi cu intensități variate, repetați obsesiv, persuasiv, sunt stocați într-un rezervor al conștiinței latente, urmând a se obiectiva în acte comportamentale cu caracter social. Procesul în sine fiind mai mult sau mai puțin conștientizat de către individ, iar cauza în sine a actului propriu-zis nu mai este luată în discuție. Acesta (actul) producându-se automat“, explică psihologul Georgeta Ghinea.

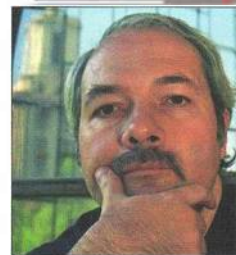

propriu-zisă a spotului. Aceasta presupunea că se făcea legătura cu folclorul electoral american *Kill the rat, kill the cat, kill the dirty Democrat* (Omorâți șobolanul, omorâți pisica, omorâți-i pe nenorociții de democrați! – *n.r.*). La noi, prin legea audiovizualului este interzisă utilizarea de tehnici subliminale în cadrul publicității. Asta nu înseamnă că nu există mesaje subliminale în România.

Cap sau pajură? Mesaj subliminal sau mesaj subtil? Cap dacă e mesaj subliminal! Pajură dacă e doar subtil. Dar când avem mesaj subliminal și când subtil? În Thailanda, o reclamă la înghețata *Swensen's Light* se derulează în felul următor: o linguriță vine și ia din înghețată lăsând în urma sa o dâră asemănătoare unei femei extrem de sexy. Realizatorii recunosc și chiar atrag atenția asupra mesajului secundar, care este, de altfel, la fel de apetisant ca și înghețata căreia i se face reclamă. Este acesta un mesaj subliminal? Sau e mai degrabă un mesaj subtil, care face o paralelă *nevinovată* între sex și înghețată? Prezența într-un reportaj tv, doar pentru o secundă, a unei reclame la produsul Y, chiar dacă e în fundal, e un mesaj subliminal sau o greșeală inofensivă, aceasta e întrebarea?

Psihologul Georgeta Ghinea crede că: „Toți cei care au *inventat* reclama publicitară cunoșteau foarte bine mecanismul psihologic despre care vorbim și pe acest principiu și-au bazat construcția întregului proces de lucru. Au dezvoltat adevărate tehnici de manipulare a comportamentului de cumpărare al individului. Flash-urile scurte, percutante, livrate repetat, cu intenție, deci, au ca țintă retina oculară care stochează în memoria vizuală imaginea produsului pe care doresc să-l promoveze. Apoi restul de stimuli auditivi și de altă natură. Vorbesc aici despre tehnicile avansate pe computer de modificare a imaginilor, de redare a culorilor, a *calității* produsului. Mai exact, vorbesc despre deformarea realității. Toate acestea se stochează în rezervorul de care aminteam la un nivel subconștient (conștiința latentă) urmând apoi să se concretizeze în actul în sine de cumpărare a produsului. Exemple de reclame publicitare este inutil să dăm pentru că marea majoritate se bazează pe acest procedeu de mesaj subliminal. Chiar dacă individul nu conștientizează nevoia imediată de cumpărare a produsului promovat în acest fel, vânzătorul de publicitate mizează pe stocarea de rezervă pe care o produce în acest mod. Și, fie individul va cumpăra produsul, fie îl face cunoscut prin repetare obsesivă. Ceea ce înseamnă pentru publicitar că și-a făcut treaba. Televiziunea, însă, folosește mesajul subliminal în scopuri și mai periculoase pentru mentalul colectiv. Mă refer la interesele politice, despre care putem vorbi cu altă ocazie. Însă procedeu despre care vorbim aici, mesaj subliminal, folosit de televiziune, s-ar putea descrie pe scurt astfel. Fiind mijlocul de informare cel mai facil, la îndemâna celui mai obișnuit individ de pe planetă, televiziunea reușește să inducă chiar și ce e cel mai important pentru acesta. Difuzând o anumită știre prima într-un jurnal, o plasează în mintea individului ca fiind cea mai importantă pentru el, urmărind prin asta interese care-i pot scăpa celui care *înghite* știrea. Repetată și plasată pe primul loc în ierarhie ca importanță, știrea poate constitui pentru individ un punct de vedere livrat de altcineva, dar

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistafacara.ro

Dezastrul Bush

pe care-l va prelua și-l va pune într-un act de comportament social (la vot, să zicem), ca rezultat al mesajului subliminal cu caracter de modificare a mentalului colectiv. Mesajul subliminal, așadar, poate îmbrăca diverse forme și de aceea poate fi folosit de către cunosători în foarte multe moduri și cu foarte multe scopuri."

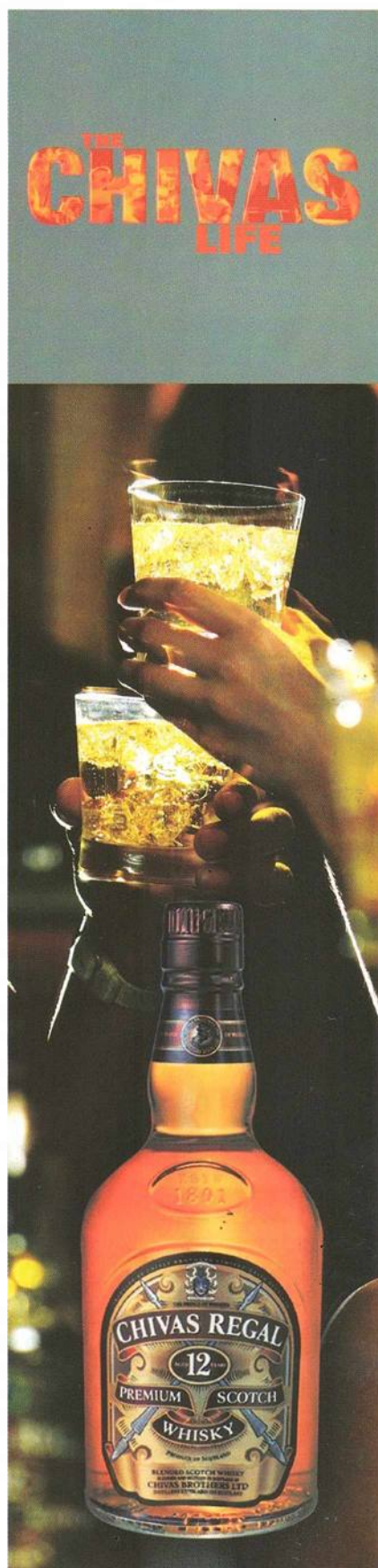
Pe de altă parte, Miguel Goncalves, Creative Director al TEMPO Advertising, consideră că nu e un lucru iremediabil rău, utilizarea de mesaje subliminale. „Da, se utilizează subliminalul în publicitate. Să spunem că nu este foarte corectă utilizarea mesajelor subliminale în măsura în care nu ți-o asumi. De pildă, utilizarea repetată a unui cadru fără nici o legătură cu celelalte 24 de cadre/secundă care compun imaginile în film. Un cadru care, să zicem, reprezintă logo-ul unei firme. Individul nu conștientizează logo-ul, dar subconștientul înregistrează că era vorba despre firma X. Despre existența unor mesaje subliminale cu tentă sexuală se vorbește și în legătură cu o serie de desene animate Disney precum *Alladin*, *Mica Sirenă*, *The Lion King* ș.a.m.d. Se discută despre subliminalul prezent în aceste producții pentru copii sau cel puțin despre ceea ce pare a fi subliminal, ceea ce nu înseamnă că e imediat rău. Dar și când spui *faceți asta ori ailaltă deoarece e bine* fiindcă forțezi consumatorul să se gândească la produs. E tot subliminal. E tot subtil. De asemenea, când un mesaj nu e ușor de înțeles chiar de la început și obligă potențialul consumator să se gândească la acel produs și să se bucure când descoperă adevăratul mesaj, e un mod de a-l face pe individ să se simtă tratat ca ființă inteligentă. Aceasta e publicitatea, mesajul nu e explicit. Totuși, când un produs căruia i se face publicitate nu vă este de folos în gospodărie ori e chiar de proastă calitate, chiar dacă eu voi folosi mesajul subliminal pentru a vă determina să-l cumpărați, nu-l veți cumpăra. Poate îl veți lua o dată, să încercați, dar dacă nu e bun, nu-l veți lua și a doua oară. Dacă vă veți uita la reclamele din jur probabil veți descoperi o mulțime de mesaje subliminale. Marea lor majoritate sunt inocente. Cred că avem de-a face aici mai mult cu o teorie conspiraționistă, decât cu o influență extraordinară asupra minții consumatorului. Consider că se exagerează mult influența mesajelor subliminale."

text Alice-Claudia Gherman

foto arhivă Tempo Advertising

și Georgeta Ghinea

Cine e cel mai puternic om al planetei? În nici un caz George Bush. Bush e un dezastru. Ce a făcut Bush e complet idiot. Sigur, nu singur, ci cu arma sa de consilieri. Să intri în Irak, fără o motivație efectivă, transparentă, iar acum o lună, la mijlocul lunii septembrie 2007, să anunți că suni retragerea, este incalificabil. Este ușor de anticipat ce se va întâmpla după ce americanii o șterg de la Bagdad. Kurzii vor fi măcelăriți, pentru că au fost marioneta americanilor. La fel, se vor pune paie pe foc, în conflictul cvasi-etern dintre šiiti și suniți. Numai că profunda incapacitate a americanilor de a controla situația din Irak se întinde cu repeziciune. Acum, Turcia e cel mai aproape de o intervenție asupra kurzilor. Premierul turc deja s-a exprimat în acest sens cu destulă îndârjire. De altfel, e clar că pe-acolo, prin nordul Irakului, e o zonă a nimănui, un *no-man's land*, greu de controlat – și tocmai de aceea primejdios. Acum, când se întrevide finalul de mandat, scadența e aproape, iar Bush va ieși, neîndoișor, fără glorie din toată această șaradă. Va fi amintit ca președintele de care se făcea mișto pă chestii de IQ, un politician nu cu foarte mult mai inteligent decât o maimuță. Nici dejunul cu Sarkozy nu o să-i slujească la îmbunătățirea imaginii. Faptul că învinsul său, Al Gore, în pofida tuturor criticilor, a luat Premiul Nobel pentru Pace, îl aruncă pe Bush exact în defileul opus. În confruntarea Bush-Gore, cel care va rămâne învins, paradoxal poate, tot Bush va fi. Bush senior are măcar meritul de a fi învins categoric pe Saddam într-un război direct, fulgerător. Acum, dacă tot stăm să zăbovim și cântărim un mandat, să recunoaștem că și George Bush, juniorul, are și el meritele sale. Și el a reușit să îl învingă pe Saddam, dar nu a reușit să monitorizeze situația de după. Aici e principala sa carență. De unde toată lumea credea că, fără nici un dubiu, cel mai greu va fi să poarte campania în Irak, s-a dovedit exact pe dos. Cea mai dificilă s-a dovedit gestionarea haosului și crizei de după victorie. De fapt, într-un fel, victoria nu a fost niciodată completă. Iar acum, retragerea ar fi un dezastru absolut, încununând bălbăiala. Ar lăsa vraște o țară care, alături de Iran, Pakistan, Coreea de Nord, Siria, ar deveni un inamic multicefalic și înverșunat contra Statelor Unite. N-am să mai întocmesc un recensământ al tuturor gafelor făcute de Bush în ultima vreme, ele s-ar dovedi un fel de lungă litanie. Ar fi de ajuns să spunem că i-a asmuțit și pe australieni, și pe austrieci, confundându-i între ei, așa, ca pe niște triburi de boșimani. Ca să punctăm și alternativa, faptul că din echipa sa face parte și o persoană precum Condoleezza Rice nu poate decât să crească imaginea echipei americane în ochii noștri. Oricât de bine ar fi, însă, consiliat, contează, totuși, până la urmă, însăși atitudinea președintelui. Aproape păcătoasă. Strategia în Irak s-a tot schimbat, fără conturul unor mari modificări – până a devenit tot mai cețoasă, de nu se (mai) vede nici (măcar) Bagdadul. În ciuda faptului că adversarii cu ștaif au fost „măturați” sau chiar executați, unul câte unul, chiar și fără Al-Zarkawi, Saddam Hussein sau fiii săi, americanii nu s-au simțit prea bine, de unde se poate trage ușor concluzia că problema e o atitudine de masă și nu e cea a existenței unui „simplu măcelar”. Rezistența în Irak nu se va ostoii datorită acestor motive, așa că următorul președinte al Americii va fi tentat să se retragă dintr-un asemenea spațiu minat în care zilnic mor militari americani, tocmai ca să nu fie el acela forțat să achite nota de plată. Să te retragi, ușor de zis. Greu de făcut! Și cum să o faci? Când riscurile unei asemenea retrageri sunt majore? Părăsit, Irakul nu poate rămâne prea mult timp în mâinile unui guvern-marionetă. Și ai lăsa pe irakieni singuri nu poate fi decât preludiul unui alt posibil război în Golf. Înseamnă, adică, a-ți planta singur o bombă sub tălpi. A rămâne e la fel de greu, pentru că echivalează a te confrunta cu o presiune constant crescătoare din partea opiniei publice. E un loc unde se pierd la nesfârșit vieți americane. Impopularitate, deci, sigură, garantată. O dilemă din care nu prea se întrevide ieșirea. Și care rămâne în sarcina următorului președinte...

la Caixa

a sosit în București

Cu ocazia deschiderii primei sale sucursale în București, *la Caixa* va inaugura o expoziție culturală la Muzeul Național de Artă al României. *la Caixa* s-a născut în urmă cu peste un secol pentru a răspunde cerințelor de natură economică și pentru a satisface nevoile populației. *la Caixa*, *la Caja de Ahorros y Pensiones de Barcelona*, este în prezent a treia instituție financiară din Spania și prima casă de economii din Europa. Deschiderea primei sale sucursale în București marchează încă un pas în cadrul internaționalizării *la Caixa* și, în consecință, a operei sale sociale. Artă spaniolă din secolul xx va prezenta până la data de 27 ianuarie 2008 o selecție de 27 de opere aparținând colecției de artă a acestei instituții financiare care, de-a lungul a două decade, a strâns unul dintre fondurile de referință ale artei contemporane spaniole, alcătuit din peste 700 de opere. Expoziția atestă angajamentul pe care instituția și l-a luat față de cultură. În România vor fi prezentate mari opere ale unor artiști spanioli care se bucură de o mare proiecție internațională, cum sunt Antoni Tàpies, Jorge Oteiza, Antonio Saura și Martín Chirino, între alții. (A.G.)

Montalcino Castello Banfi, trei vinuri *Poggio alle Mura Castello Banfi* și trei vinuri din unica și fabuloasă podgorie *Poggio all'Oro Riserva Brunello di Montalcino*, toate acestea din cei mai buni ani de recoltă. (A.G.)

Fashion news

Săptămânile trecute, am primit o invitație de la *First Line Communication* (Răzvan Durlan), să participăm la prezentarea colecției de primăvară 2008, semnată Dorin Negrău, iar invitația a fost cu adevărat o surpriză. Plăcută. Pentru că s-a desfășurat la *DANTES* și pentru că are, fără îndoială, elementele unui conținut original. Coafurile celor douăsprezece fete care au prezentat colecția au fost puse într-o armonică relație cu natura modelelor și cu toaletele prezentate. Principala ambiție a colecției ni s-a părut individualizarea. Am fi răvnit și băieți, colecții de băieți, dar, cine știe... Până atunci, aprecieri pentru ceea ce a fost un eveniment aplicat, la obiect, auster, fără tribulațiile specifice domeniului. (M. G.)

Banfi European Brunello Tour

La *Banfi European Brunello Tour* reprezintă un eveniment unic al cărui scop principal îl reprezintă celebrarea vinului *Brunello di Montalcino*, dar și a celorlalte vinuri de o calitate excepțională pe care le produce. Cu această ocazie, la hotelul *Athénée Palace Hilton* București, sala *Le Diplomate*, au fost degustate: trei vinuri *Brunello di*

Real hypermarket, for real

Am ajuns și am văzut: Bucureștiul are, în Vitan, un nou supermarket, curățel, complex, bine aprovizionat. Este vorba de *REAL HYPERMARKET*, (o „replică” am văzut-o, mai întâi, la Constanța – și care are o (mai) îndelungată (și serioasă) relație de colaborare cu trustul *Flacăra*. E locul ideal pentru a-ți face aprovizionarea dar, mai ales, pentru a face un cadou unui prieten (ceea ce și noi am căutat și am găsit). În rest, tot ceea ce îți poate dori inima, începând cu parcare subterană (pe asemenea vremuri de restrîns în circulația bucureșteană!). Amplasament inspirat, lângă Piața Bobocica, Splai, fabrica de pâine și târgul de mașini. (M. G.)

Mihail Bulgakov Maestrul și Margareta

Bulgakov nu e un autor. E o carte. O singură carte, care se scrie cu toată viața lui. Pe măsură ce viața lui cură, cartea se scrie. Singură. Despre *Maestrul și Margareta* nu mai trebuie spus mare lucru: celebră, capodoperă, ecranizare, punere în scenă. Toate acestea, adevărate. Cum nu se poate mai adevărate. Cum ar fi dacă Diavolul coboară în lume. Ar fi ca în *Maestrul și Margareta*. Dar Diavolul deja a coborât.

Mineko Iwasaki Adevărata viață de gheșă

V-ați fi închipuit vreodată că și arta are femeile ei, numai și numai ale ei? Geiko. Gheșele. Să fii cea mai bună gheșă dintr-o generație, pe urmă să-ți mai și scrii viața, asta e chiar o chestie. Mai ales când ajunge carte. De citit.

Ann Patchett Belcanto

Un titlu în contrapunct cu ceea ce se întâmplă în carte, deși chiar și acolo e, într-un fel, o lume „vrăjită”. Deși o lume urâtă, cu teroriști, și cu ostatici. Dar ce lume e ferită de teroriști și de ostatici? Nu-i așa că tot ceea ce vă doriți este să fiți luați prizonieri de către o povestire – și apoi să nu vă mai dați înapoi libertății? În orice scriitor, în acest caz, zace un terorist...

Nina Berberova Învieirea lui Mozart, Boala neagră (Serie de autor)

Nina Berberova e o autoare cotate foarte bine, mai cu seamă de generația '90, pe care (un singur exemplu!) Aura Christi o pomenește printre maestrul ei. În rest, ar fi trebuit spus că, oricum ar fi, fiecare dintre noi învie pe cineva: unii, e drept, îl învie mai des pe Stalin, Hitler sau Mussolini. Mozart, mai rar. Voi, pe cine ați învia?

Abonează-te la REBUS
Cuvintele te premiază!
peste

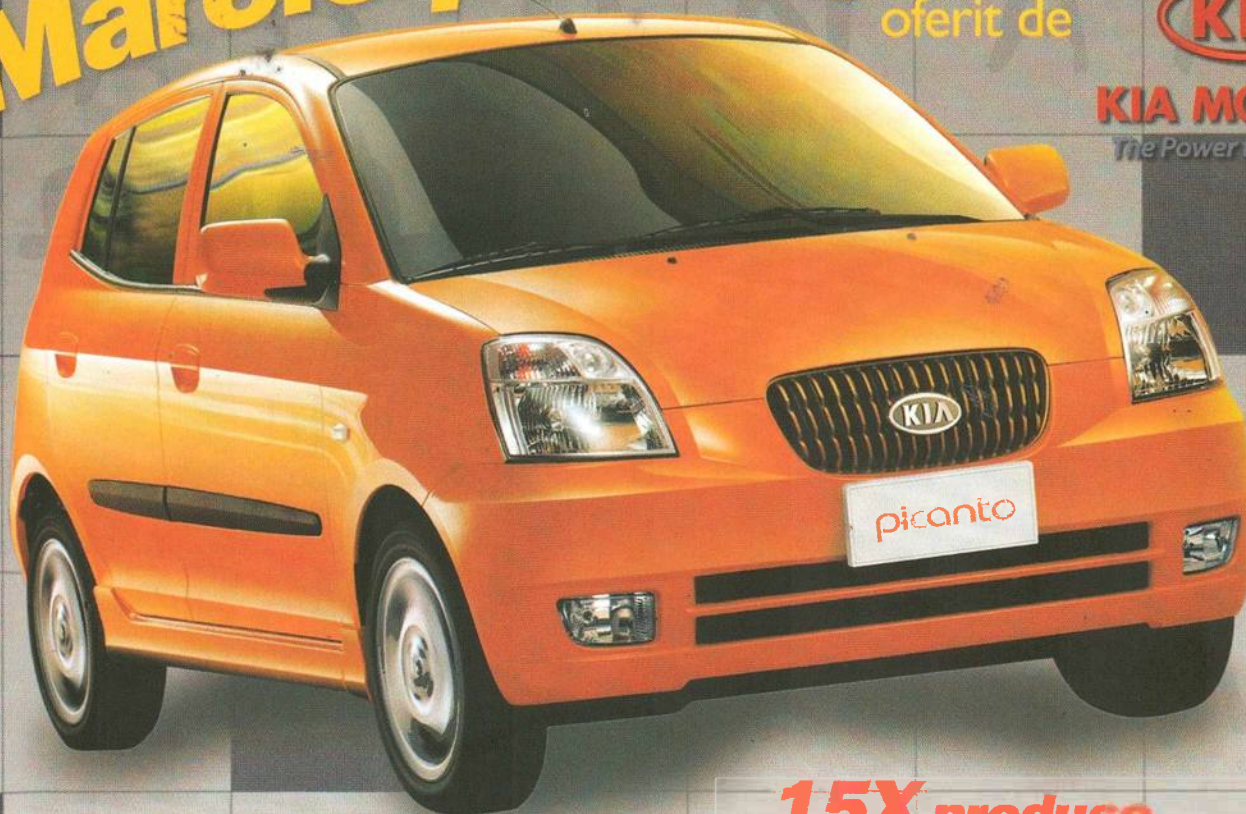
2000 DE PREMII

Marele premiu

oferit de

KIA MOTORS
The Power to Surprise

2X excursii

în Tunisia oferite de

15X produse

electrocasnice oferite de

ZANUSSI

Thinking of you

Electrolux

AEG

Electro

1000X cărți

oferite de

HUMANITAS

și încă 1000 de alte premii

REBUS

o revistă editată de

PUBLICATIILE
FLACĂRA

Cufărul lui Newton

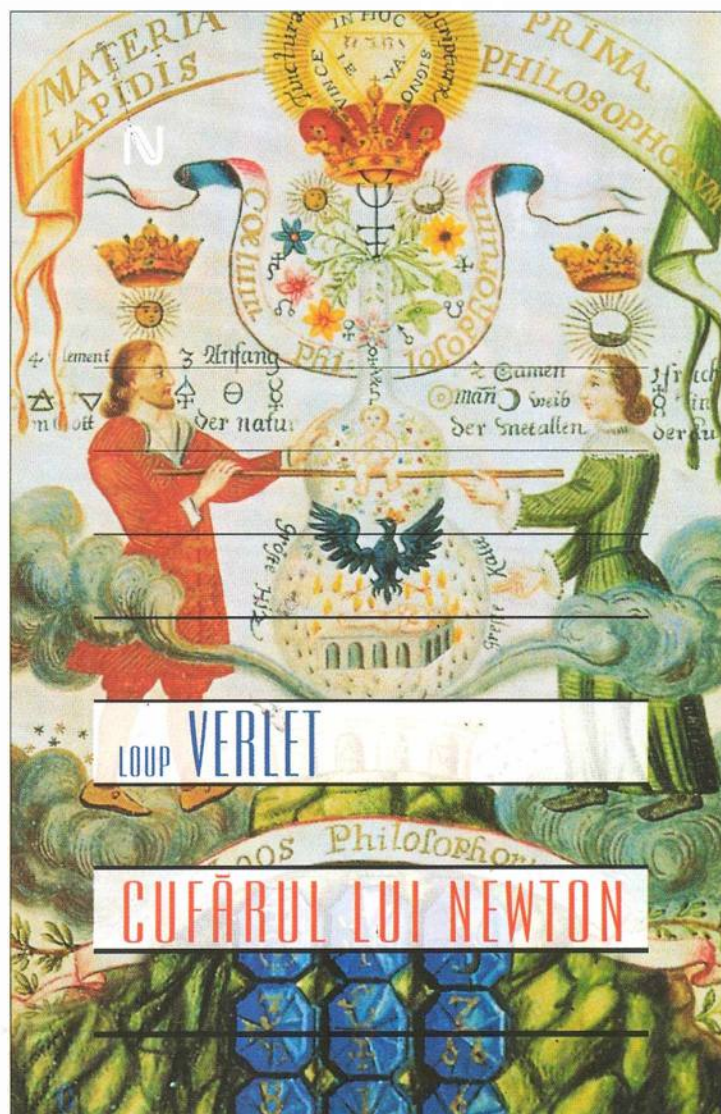
o carte semnată de Loup Verlet, apărută la Editura **Nemira**, Colecția *Totem*, în traducerea lui Ion Doru Brana

În 1936, o vânzare publică a scos la lumină conținutul unui cufăr în care Newton își închisese manuscrisele. Mare surpriză! Lucrările savantului stăteau alături de speculațiile exegetului și ale alchimistului. Ni se dezvăluia, astfel, nu doar latura ascunsă a unui geniu științific de excepție, ci și, dincolo de misterul unui om, împărțeala secretă care guvernează universul nostru, după cum ne arată această interpretare originală a nașterii fizicii moderne.

Loup Verlet s-a născut în 1931. Este un celebru fizician francez, director la

CNRS, pionier în domeniul simulării computerizate a modelelor dinamicii moleculare. Într-o lucrare celebră din 1967 a dezvoltat ceea ce astăzi este cunoscut drept „integrarea Verlet“, o metodă pentru integrarea numerică a ecuațiilor de mișcare. În 1993 a publicat *Cufărul lui Newton*, lucrare în care, pornind de la fizică, și-a îndreptat studiul spre istoria și filozofia științei. *Chimères et paradoxes. Comment penser le monde où nous vivons?* este ultima sa carte, apărută în 2007. Interesat și de practica psihanalitică, a participat recent la volumul colectiv *Le changement climatique: aubaine ou désastre?*, tipărit la Éditions du Cerf în 2007.

În ce lume m-am pomenit? De ce sunt așa lucrurile? Cum s-o scot la capăt cu ele? Întrebări chinuitoare ale copilului când mama lipsește, ale cercetătorului în fața naturii care se eschivează. Newton știe unde poate să găsească răspunsul: Dumnezeu Tatăl, pe vecie imperceptibil, este prezent „pururea și pretutindeni“, se dezvăluie în cuvintele prorocilor, se ghicește în tainele alchimiei, se manifestă prin legile admirabile care conduc mersul obișnuit al lucrurilor. După cum adevăresc scrierile sale din umbră, Newton e permanent inspirat de viziunea globală a unei lumi animate de invizibil, dar sacrifică această viziune pentru a-și scrie matematic teoria gravitației universale.

Prin fantasticul ei succes, această teorie a părut multă vreme să rezolve paradoxul fizicianului care caută să descrie din exterior lumea

în care e cufundat. Mutații profunde ale cadrului gândirii, revoluțiile științifice din epoca noastră au relansat acest paradox și au întetit misterul încarnării logოსului matematic în lumea fizică. De unde visul de neîndeplinit, dar mobilizator, al „teoriei finale“, ultim avatar al Unicului într-o lume dezvrăjită.

Antrenând după sine întreaga omenire, știința a contribuit din plin, cu Newton, la descompunerea luminii credinței, care dominase gândirea până atunci. Liberă, ea ne duce până la hotarele universului. Crudă, ne face să simțim finitudinea planetei noastre. Și atunci reapar întrebările din care ea a luat naștere.

Cufărul lui Newton este în fața noastră, larg deschis, gol. Totuși, oare nu aici, la chemarea unui Dumnezeu care nu mai există, trebuie să ne inventăm singuri răspunsurile?

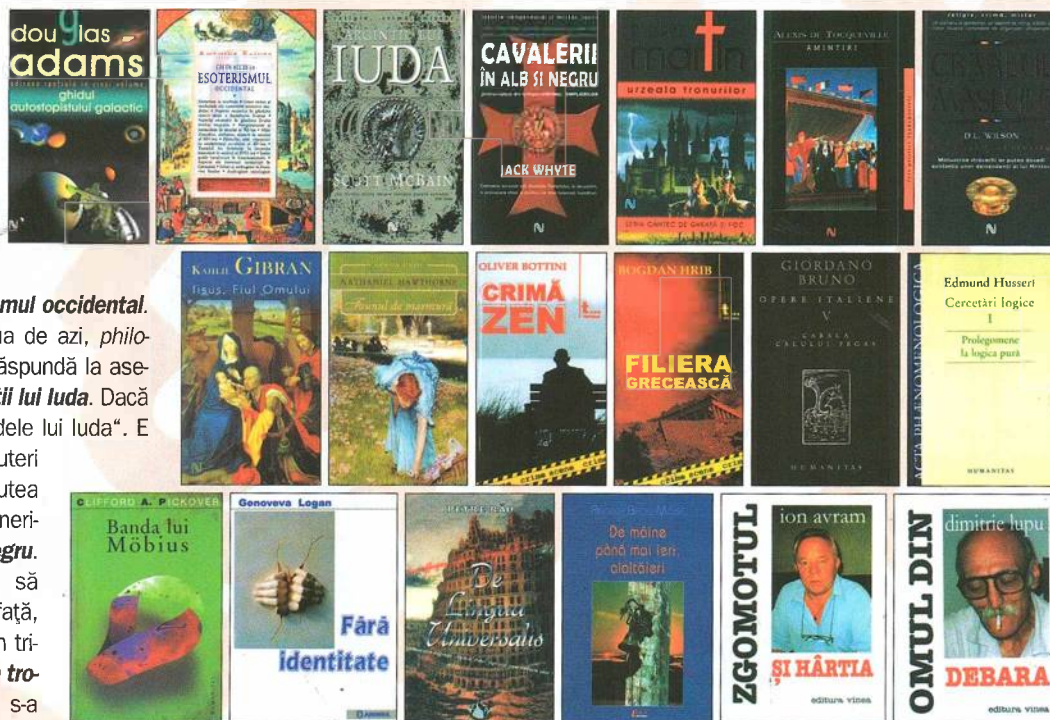
Salonul de presă de la Saint-Just-Le-Martel

În această toamnă, Saint-Just-Le-Martel, o comună de 2.000 de locuitori aflată lângă Limoges (Franța), a fost timp de zece zile capitala mondială a caricaturii de presă, tema fierbinte, *Ça chauffe!*, încălzind penitele și imaginația desenatorilor din toată lumea. La Salonul internațional al desenului de presă și umor, aflat la cea de-a 26-a ediție, au fost expuse pe simeze peste 2.000 de desene (!!!) sem-

nate de 300 de caricaturiști-editoriaști, fiind de departe cea mai amplă manifestare dedicată acestui fenomen care este caricatura de presă. Ca orice salon de umor care se respectă, și aici s-au acordat premii, doar că la Saint-Just-Le-Martel premiile au fost „à la française”, *Grand Prix de L'Humour Vache* fiind în acest an... un taur (!) câștigat de algerianul DILEM cu un desen pentru care a fost condamnat șase luni la închisoare în țara sa! Invitații acestei ediții, printre alții Loup, Plantu, Laville, Brito, Pinter, Marlene, Pohle, Bob Vincze, Jugoslav Vlahovic, Di Marco, Alex Watson și colegul nostru Aurel Ștefan Alexandrescu, au desenat pentru vizitatori, au participat la mese rotunde la Club de Presse din Limoges și au dat autografe pe albumele și calendarele lansate cu această ocazie. ■

Oglinda cărților

NEMIRA: Douglas Adams, Ghidul autostopistului galactic. O carte care a făcut furori. Se subintitulează *Odissea spațială în cinci volume*, care a devenit mai mult decât o carte, e un fenomen, mai cu seamă printre persoanele din fandom (printre care, cu umilință, mă prenumăr de peste 20 de ani). **Antoine Faivre, Căi de acces la esoterismul occidental.** Esoterism sau ocultism? Ce mai înseamnă, în ziua de azi, *philosophia perennis*? O carte care are puterea să ne răspundă la asemenea întrebări fundamentale. **Scott Mc Bain, Arginții lui Iuda.** Dacă unii umblă să capete Graalul, alții vânează „monedele lui Iuda”. E vorba de opt dintre acestea, cărora li se atribuie puteri magice. Ele ar avea însușiri supranaturale – și ar putea chema, de dincolo, din cealaltă lume, spiritele întinerului. **Dark, nu? Jack White, Cavalerii în alb și negru.** Cine nu e îndrăgostit de cavaleri? Ei bine, am să mărturisesc, și eu sunt. Dintotdeauna. Și avem în față, nici mai mult, nici mai puțin decât primul volum din trilogia *Ordinul Templierilor*. **George R.R. Martin, Urzeala tronurilor (I și II).** Chiar dacă este un nume de care s-a auzit mai târziu, George Martin este, astăzi, acceptat printre clasicii „sefe”-ului din totdeauna. Lectură obligatorie, mai ales pentru *fandom*. **Alexis de Toqueville, Amintiri.** Fiecare timp are nevoie de reflectarea lui, de evocările oamenilor politici care îl marchează. **D.L. Wilson, Graalul măsluit.** Epidemie de Graal-uri. Dar care dovedesc, precum și cartea de față, ceva: că omenirea are o foame de căutări ale ei, personale și comune. Trei preoți morți, o evanghelie secretă, stigmat misterioase, iată recuzita unui roman cu siguranță de mare succes. Cel puțin unul „de casă”. **Kahlil Gibran, Iisus, Fiul Omului.** Cine nu știe de Kahlil Gibran? Poate că, ei bine, da, mai degrabă din *Profetul*, dar autorul este unul de top, incontestabil. Ca și sirianul Ihab Hassan, libanezul Gibran pleacă în Statele Unite, pentru a se afirma – și rămâne acolo, construind o mare operă. **Nathaniel Hawthorne, Faunul de marmură.** Cine iubește goticul târziu, trebuie să înceapă cu goticul devreme, ar suna un proverb al „fantaștilor”. Și Hawthorne este un precursor al „goticului” post-modern, ilustrabil, de pildă, chiar cu Stephen King. **TRITONIC: Oliver Bottini, Crimă Zen.** Dacă împletești o crimă cu peregrinările unui călugăr-zen, obții un hibrid care dă bine la lectură. Dacă nu credeți, citiți. Atenție! Precedente notorii: *Il nome della rosa*, *Da Vinci Code* etc. **Bogdan Hrib, Filiera grecească.** Bogdan Hrib nu este numai editor, ci și scriitor. Deși lumea îl cunoaște mai degrabă ca editor. În „policier”-ul său, Hrib scrie simplu, tăios, cu precizie de chirurg. E la obiect, așa cum trebuie să fii atunci când ți-ai pus în gând să bagă ceva adrenalină pe „action”. **HUMANITAS: Giordano Bruno, Opere italiene, V, Cabbala Calului Pegas.** Un filozof pe care merită să îl parcurgeți ca pe un scriitor, pentru că nu e indigest, ciufut, cufurit. E, dimpotrivă, elocvent, eclatant, fermecător. Violent, pasional, mustind de spirit al eseului, adică așa cum nu e, întotdeauna, filozoful. Și, prin

aceasta, autentic. **Edmund Husserl, Cercetări logice. (I). Prolegomene la logica pură.** Husserl e un mecanism implacabil, net, mândru de sine. Un buldozer nemțesc. Da, dar ce buldozer... Eficient, riguros, ca știința însăși. **Clifford A. Pickover, Banda lui Mobius.** Ați intra în Banda lui Mobius? Asta e întrebare de pus la *DIVERTIS?* În ce-am intrat? Maică-mea, sămana, s-ar înfiora dacă ar auzi că am intrat în „Banda lui Mobius”. Dar bine că nu am intrat... Cartea inventatorului Pickover este, însă, adorabilă. **JUNIMEA: Genoveva Logan, Fără identitate.** O persoană singuratică, dar care nu și-a pierdut jubilația. Proză *à la carte*, cu vână, epic, personaje creionate, tot ce trebuie pentru o lectură fastă. **ANTARES: Petre Rău, De lingua universalis.** Un proiect mai degrabă semiotic, o carte extrem de interesantă, aproape de limita derapantă a literaturii, acolo unde studiul firoscos poate să înceapă. **LIMES: Angela Baciu-Moise, De mâine până mai ieri, alaltăieri.** Angela Baciu, lucru poate surprinzător, a făcut un inexpectabil salt înainte, așa cum numai poeții disperați de poezie îl pot face. În acest volum, ea redescoperă poemul epic (sau epicul poemului?), într-o manieră spectaculoasă. Volumul – și demersul – merită *magna cum laudae*. **VINEA: Ion Avram, Zgomotul și hârtia.** În primă fază, cartea ar fi trebuit să se numească *Schițe de moment*. Un proiect ambițios, care se încapățânează să îi dea replica, peste timp, lui Caragiale. O oralitate maximă, așa cum de multă vreme nu mi s-a fost dat să văd. **Dimitrie Lupu, Omul din debara.** O altă carte de proză, care apare în colecția unei mari edituri de poezie (poate cea mai mare din țară), este o carte vânoasă, întoarsă, cumva, cu spatele la prezent, colțuroasă, așa cum e și autorul, care și-a propus să continue, într-un fel, anteriorul său proiect, acela al unor „șapte povestiri crude” (care dă și titlul uneia dintre cărțile sale anterioare). (Mihail Gălăjanu)

Bogdan Teodorescu:

„Am trăit cu iluzia”

Am trăit cu iluzia, probabil confortabilă, a victoriei spiritului asupra sistemului, a ideii asupra cenzurii, a individului asupra birocrăției. Victoria a venit, însă, în general foarte târziu pentru acel spirit, acea idee și mai ales acel individ, și nu a servit decât la progresul sistemului, la triumful birocrăției, la perpetuarea cenzurii.

După 5.000 de ani de organizare socială nu trăim într-o lume fără manipulare și nici într-o societate fără cenzură. Nici măcar nu putem afirma că există o curbă descendentă a acestor două fenomene. Tehnologia superioară a dezvoltat o cenzură bine echipată tehnologic și mereu adecvată – inclusiv din punctul de vedere al justificării sale – noilor realități. Modernizarea individului a dus mimetic la modernizarea manipulării aplicate lui, astfel încât raportul dintre el și sistem să rămână, în fapt, mereu același. Primul om al majorității traseelor

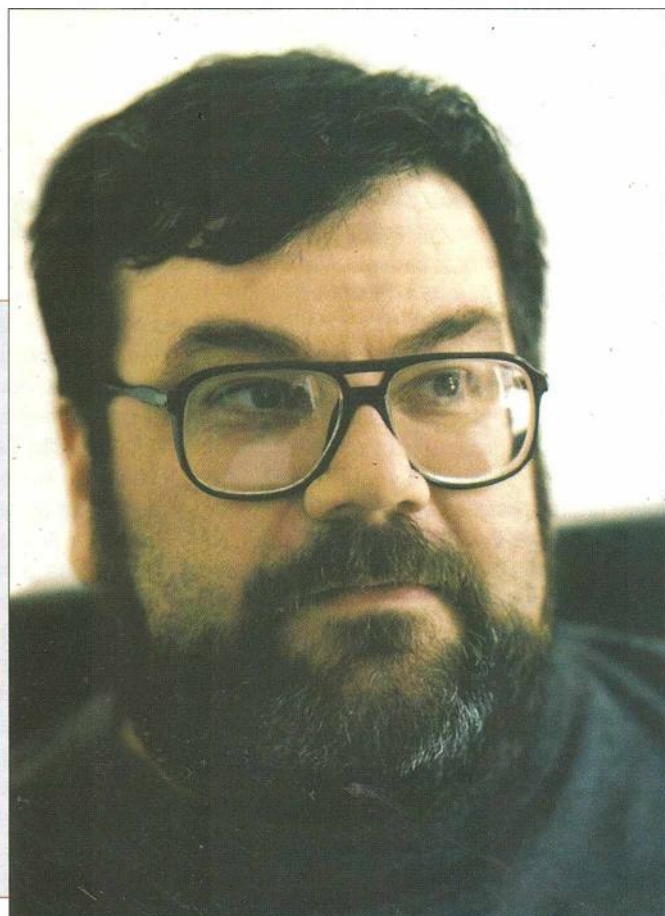
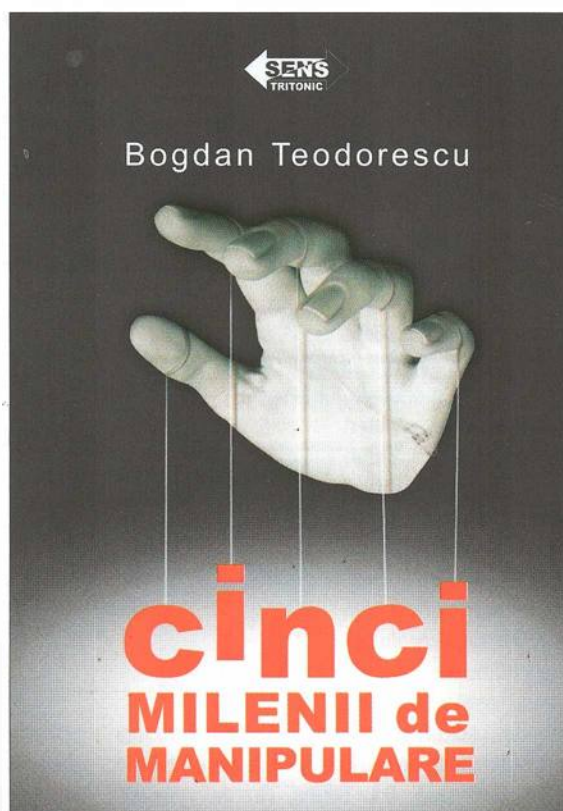
omenirii este cunoscut. Prin însăși natura ei, manipularea nu are pionieri, ci doar un șir lung de practicanți care au dezvoltat în tăcere și discreție singura metodă prin care indivizii au putut fi puși laolaltă într-o construcție socială și apoi au putut

fi ținuti acolo.(...)

Mulțimea manipulată a generat cele mai cumplite momente ale existenței omenesti, fiind practic autoarea oricărei monstruoșități a istoriei. În același timp, însă, trebuie să acceptăm că tot

mulțimea manipulată este autoarea majorității faptelor colective ce au dus la progresul uman. Mulțimea manipulată a comis pogromurile și distrugerile violente, dar tot ea este la baza întregii existențe a producției de masă, a revoluției industriale și, de asemenea, este cea care a comis și faptele eroice pe care noi, ca membri ai diverselor națiuni ce și-au câștigat independența, teritoriul sau măreția pe câmpurile de luptă ale trecutului, le învățăm cuminti în școli și, ca masă manipulată ce suntem, le venerăm din când în când, în contexte mai mult sau mai puțin festive.

text Bogdan
Teodorescu

Bogdan Teodorescu în biroul meu

Întai am primit un telefon de la o autoare de-a noastră: *Nu v-ar interesa un volum despre manipulare, semnat de Bogdan Teodorescu? Am răspuns: Cum să nu! Apoi am vorbit împreună la telefon. Oficial, elegant. Am stabilit de comun acord o întâlnire. La noi la sediu.*

A sosit. Ne-am strâns mâinile. I-am oferit un loc pe canapea și un pahar cu apă. Am început să discutăm. Vreo două ore. Cărți, călătorii, gastronomie... **CINCI MILENII DE MANIPULARE**, Cape Town și Africa în general, romanul *SPADA*, volume cu amintiri din locuri speciale, contractul de editare, idei de copertă, din nou despre manipulare și apoi rețete culinare...

Vi se pare haotic?

Greșit! O conversație plăcută, coerentă, elegantă și eficientă.

Ne-am strâns mâinile din nou și a plecat.

Peste trei zile am semnat contractul. După încă zece, volumul a plecat la tipar. Îl găsiți în librării din 15 noiembrie. Lectură plăcută.

Apropo, am zis *lectură plăcută*, nu și ușoară! **CINCI MILENII DE MANIPULARE** e o carte grea. La propriu și la figurat! Asta-i... (Bogdan Hrib)

Cine nu și-ar dori randamente bune la investițiile în acțiuni dar fără o expunere prea mare la riscul specific piețelor de capital? De regulă, acest târg este unul imposibil, pentru un simplu investitor. Excepția vine însă odată cu noile pensii administrate privat.

Administratorii de pensii sunt obligați, prin lege, să garanteze contribuțiile participanților, indiferent de expunerea sau de potențialul de profit al investițiilor. Astfel, pensiile românilor vor putea fi comparate, din punct de vedere al administrării lor, cu cele mai sofisticate produse financiare internaționale, precum fondurile de investiții structurate, cu capital garantat.

Acum, tinerii români sunt puși într-o situație dificilă. Ei trebuie să aleagă, în doar patru luni, între circa 17 oferte aproape identice de fonduri de pensii. În aceste condiții, cum poți să știi care este cea mai bună alegere? Unul dintre criterii este politica de investiții a administratorului fondului de pensii.

GENERALI FOND DE PENSII vizează obținerea unuia dintre cele mai bune randamente din piață

Fondul de Pensii Aripa, administrat privat de Generali Fond de Pensii, este singurul de pe piață care își propune să investească 36% din activele gestionate în acțiuni și alte valori mobiliare tranzacționate pe piețe din România sau UE.

„Reforma pensiilor private obligatorii este o reformă a tinerilor, iar aceștia au, în general, un apetit mai ridicat pentru risc. Contribuțiile participanților vor fi pentru cel puțin 20 de ani. În acest context, Generali a ales o politică investițională care urmărește profitabilitate pe termen lung”, a declarat Ioan Vreme, Director General, Generali Fond de Pensii.

Pe termen scurt, riscul investițiilor în acțiuni nu poate fi ignorat. Însă pe termen lung, randamentele obținute de acest tip de plasamente s-a dovedit a fi incomparabil mai bun decât oricare alt tip de investiții, fie ele în instrumente monetare, depozite bancare, obligațiuni sau titluri de stat.

Generali Fond de Pensii privește eventualele scăderi ale burselor drept o ocazie de a cumpăra mai mult, la un preț mai avantajos și nicidecum ca pe o situație care poate dura mulți ani.

„Nu trebuie să uităm faptul că gestionarea fondurilor de pensii se face pe perioade foarte mari de timp, 20-30 de ani. Pentru un astfel de orizont, momentele de scădere a burselor reprezintă o picătură în ocean. Iar investițiile făcute în aceste condiții se pot dovedi extrem de profitabile la revenirea burselor”, a comentat Ioan Vreme.

În caz de nevoie, Generali Fond de Pensii se va folosi de prevederile legale care permit ajustarea ponderii plasamentelor în diverse instrumente, pentru a-și amenda politica de investiții, astfel încât să asigure contribuabililor săi siguranță și randamente ridicate. Deocamdată, administratorul fondului de pensii Aripa și-a propus ca 45% din active să fie investite în instrumente cu grad ridicat de profitabilitate pe termen lung (din care 36% în acțiuni), restul de 55% fiind investiții cu grad scăzut de risc.

„În orice moment, administratorul poate interveni prin măsuri active pentru corectarea portofoliului. De asemenea, se are în vedere investirea în acțiuni lichide, profitabile, emise de companii solide, cu o bună reputație în piață”, explică Liviu Enache, Director Financiar al Generali Fond de Pensii.

Deși profilul de risc al fondului ARIPI apare drept ridicat, potrivit condițiilor impuse de lege, în contextul general acceptat din punct de vedere economico-financiar, acesta este unul scăzut. Profilul de risc al Fondului Administrat Privat de Generali Fond de Pensii este mai mare doar în comparație cu alte fonduri de pensii de pe piață, dar nu și față de alte profile de risc ale altor instituții financiare din România – bănci, fonduri deschise de investiții, IFN-uri etc.

Dacă ne uităm la vecini, lucrurile stau diferit. Comparat cu piața românească, modelul polonez al pensiilor obligatorii ar putea fi considerat foarte riscant. În Polonia, administratorii de fonduri investesc cel puțin 30% din active în acțiuni, mulți dintre ei depășind lejer pragul de 35%. Pe de altă parte, în Slovacia o țară comparabilă ca sistem de pensii cu cel din România, mai mult de 68% dintre participanții la fondurile de pensii private au optat pentru fondurile cu risc investițional crescut, în timp ce numai 29% au ales un fond de pensie cu un grad de risc investițional mediu.

În afară de garanțiile impuse de legea românească privind protejarea contribuțiilor, mai există și alte tipuri de protejare a participantului. Un fond de pensii nu poate fi declarat în stare de faliment, activele sale fiind găzduite tot timpul de o bancă Depozitar, sub stricta supraveghere a autorităților (Comisia de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private). Dacă un administrator de pensii nu își va mai putea continua activitatea, fondul gestionat de el va fi transferat către altă companie, în cel mai rău caz. Astfel, în cazul unui fond de pensii, nu putem vorbi de risc în adevăratul sens al cuvântului.

Generali Fond de Pensii este parte a Generali Grup, instituție multinațională înființată în anul 1831, cu o experiență vastă atât în sectorul de asigurări, financiar – bancar, cât și în administrarea fondurilor de pensii private. Grupul include în prezent peste 630 de societăți, de pe toate continentele, având 66.000 de angajați, o cifră de afaceri de 64,5 miliarde de euro și 2,4 miliarde de euro profit.

Debenhams

Pulover Maine 80% acrilic, 20% lână
Preț 219 lei

Vestă Casual Club 87% poliester, 13% nailon
Preț 149 lei

Tricou 100% bumbac
Preț 129 lei

Pulover Maine 50% acrilic, 25% lână și 25% nailon
Preț 249 lei

Pantaloni reiat 98% bumbac, 2% elastan
Preț 109 lei

Geacă 100% bumbac la exterior
Preț 369 lei

Pantaloni 70% bumbac, 30% nailon
Preț 249 lei

Hanorac 100% poliester
Preț 119 lei

Tricou 100% bumbac
Preț 109 lei

Bluză Maine 100% bumbac
Preț 99 lei

Pulover 100% lână
Preț 179 lei

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 10/2007:

Europa Travel
Bilau Valentina
Timișoara, jud. Timiș

The Body Shop

Păculea Ana
Medias - jud. Sibiu
Rincioș Diana
Horiaș - jud. Prahova
Ștefănescu Yolanda
București

La Marque

Ferezeanu Florina
Alexandrina
Timișoara - jud. Mureș
Cicuș Crinel
Călova - jud. Dolj
Brănescu Argentina
Laura
Timișoara - jud. Timiș

Laropharm

Balogh Ileana
Satu Mare - jud. Bihor
Măndreanu Iliana
Sibiu - jud. Sibiu

LA MARQUE

hand made shoes & bags

STR. LUTERANĂ NR. 3

La Marque este un atelier de creație de genți, încălțăminte și accesorii din piele. Toate produsele sunt lucrate manual, din materiale de cea mai bună calitate, aduse din Italia și Franța, iar accesoriiile sunt spectaculoase. Gențile sunt fabuloase, lucrate în regim UNICAT. Show-room-ul se găsește în str. Luterană nr. 3, vizavi de Biserica Luterană, în București. Răspundeți corect la următoarea întrebare și puteți câștiga produse La Marque:

Unde se găsește magazinul **La Marque?**

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București
până la data de 26.11.2007

Trei premii constând în două perechi de cizme din piele.

La Bastille

Regăsiți autenticitatea bucătăriei franceze, spiritul restaurantului elegant, șarmant și discret, petrecând momente de neuitat, într-o ambianță distinsă și reconfortantă, numai în restaurantul La Bastille din str. Căderea Bastiliei nr. 72B, București. Vă invităm să descoperiți o varietate de preparate culinare franceze, pe care bucătarii le gătesc cu măiestrie, combinând ingrediente speciale și proaspete, pornind de la rețete tradiționale și culminând cu rețete care poartă amprenta imaginației și originalității bucătarului. Vă recomandăm să

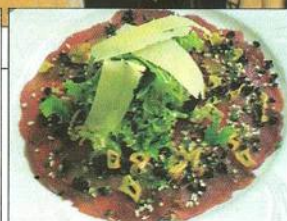
încercați specialitatea restaurantului, Melcii de Bourgogne cu unt de usturoi și verdeață. Puteți fi oaspeții restaurantului La Bastille răspunzând la următoarea întrebare:

Care este specificul restaurantului **La Bastille?**

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București
până la data de 26.11.2007

Două premii constând în câte un meniu pentru două persoane. După desemnarea câștigătorilor aceștia trebuie să-și facă rezervare la restaurant cu o săptămână înainte.
PREMIILE SUNT VALABILE STRICT PE PARCURSUL LUNII IANUARIE 2008.

The Body Shop

oriflame

natural swedish cosmetics

stil de viață

- Adaugă un plus de **volum**
- Conferă **formă** și **rezistență**
- Conține agenți **hidratanți**

- Conferă **formă** și **definire**
- Conține agenți **hidratanți**
- **Ușor de îndepărtat la pieptănat**

- Mai mult **volum**
- **Fixare mai puternică**, de durată
- **Vitamina B5** conferă strălucire

- **Fixare puternică**, rezistentă în timp
- **Lasă părul mătăsos** - nelipicios sau îmbăcsit
- **Vitamina B5** conferă părului luciu și strălucire

ALEGE-ȚI STILUL ȘI PĂSTREAZĂ-L!

Coafura- eterna problemă a femeilor care doresc să fie în pas cu moda, păstrându-și, totodată, stilul propriu. Cu toate ne dorim ca, pe durata întregii zile, coafura să își păstreze forma frumoasă, fără ca părul să fie îmbăcsit de produse care agresează părul.

Cu ajutorul produselor pentru coafat de la Oriflame, ne putem bucura de o coafură perfectă, zi de zi, părul păstrându-și frumusețea, suplețea și sănătatea.

Aceste produse conferă formă și definire coafurii, un plus de volum și rezistență. Și, nu în ultimul rând, trebuie menționat faptul că au un conținut bazat pe agenți hidratanți și vitamina B5, ca nu permit îmbăcsirea sau uscarea excesivă a firului de păr.

De aceea, pentru o coafură rezistentă și un păr sănătos, produsele Oriflame din gama Hair Style sunt alegerea ideală.

① Volume and Style Styling Mousse

Spumă pentru păr

Conferă coafurii fixare, formă și volum. Conține agenți hidratanți. 150 ml

② Create and Style Styling Gel

Gel pentru păr

Gel pentru păr, care conferă coafurii un aspect perfect definit. Conține agenți hidratanți. Se îndepărtează ușor la pieptănat. 125 ml

③ Volume and Hold Hair Spray

Fixativ pentru volum

Fixativ puternic, cu efect de intensificare a volumului părului. Vitamina B5 conferă părului strălucire. 150 ml

④ Style and Hold Hair Spray

Fixativ

Fixativ puternic, care conferă rezistență oricărei coafuri, fără a îmbăcsi părul. Vitamina B5 oferă luciu și strălucire părului. 150 ml

Oriflame, firesc, prima alegere, pentru frumusețea ta!

Stelian Munteanu este în concediu în Grecia. Un concediu în singurătate, trist și plictisitor. Apoi, brusc, o pană de curent și un telefon neașteptat în dimineața următoare. O crimă! Un român este suspectul numărul 1. Un roman, *Filiera grecească* de Bogdan Hrib. Tot editura Tritonic vă propune *Mary renăscută*, un roman semnat de Camille DeAngelis, în care Lucy Morrigan, o tânără cercetătoare în domeniul geneticii, se folosește de o picătură de sânge pentru a o clona pe bunica ei, Mary. Dar în loc să obțină un copil, Lucy aduce la viață o Mary de 22 de ani. *Pulbere de stele*, de Neil Gaiman, este cel de-al treilea roman adus de către Tritonic în concurs. El este povestea tânărului Tristan Thom, locuitor al unui sat înconjurat de un zid care nu lasă pe nimeni să intre, nici să iasă. El se îndrăgostește de Victoria și îi promite acesteia ca dar o stea. Așa începe cea mai mare aventură a vieții lui, într-o lume plină de vrăjitoare, inorogi și alte ființe fabuloase. Cel de-al patrulea titlu de la Tritonic este *Spionul lui Dumnezeu*, de Juan Gómez-Jurado. Roma, 2 aprilie 2005. Papa Ioan Paul al II-lea se stinge, iar Piața San Pedro se umple de credincioșii veniți să-i aducă un ultim omagiu... Dar tocmai când se reunesc cei mai înalți prelați la Vatican pentru a alege un nou Papa, un preot, pedofil și asasin în serie, începe să lichideze cardinalii care puteau fi aleși. Atunci intervine *Spionul lui Dumnezeu*...

Care sunt titlurile Tritonic propuse pentru concurs luna aceasta?

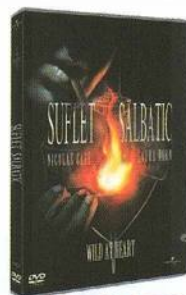
Poți obține unul dintre cele patru premii (constând în două titluri de carte) propuse la concurs.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 26.11.2007

Premiile se vor acorda prin tragere la sorți.

Diverta

Wild at Heart –
regia David Lynch
Preț 29,90 lei

Paul McCartney
Memory Almost Full
Preț 29,90 lei

BPM by Subtil

Mască pentru netezirea părului
Preț 31,14 lei

Gel
pentru
coafură
Preț
33,27 lei

horoscop

Cristina Vanea

Caracteristica lunii noiembrie

Prezența planetei Marte în zodia Racului va orienta energiile cu precădere spre activități casnice. În zona serviciului pot apărea rezolvări ale unor proiecte începute de mai mult timp.

Berbec (21.03. - 20.04)

Pe acasă veți avea destul de multe de făcut și, cum energia fizică nu va fi punctul dv. forte, va trebui să apelați la sprijinul celor apropiați. Veți cheltui destul de mulți bani, dar având în vedere că și distracția va fi pe măsură, acest lucru nu vă va deranja. Ocupați-vă ceva mai mult de sănătate.

Taur (21.04 - 20.05)

Popularitatea în rândul persoanelor de sex opus va crește, așa că n-ar fi exclus să vă implicați într-o nouă relație. O rudă apropiată va avea o realizare în prima jumătate a lunii. În cazul în care doriți să vă îmbunătățiți confortul în apartament, conjunctura astrală va fi de partea dv.

Gemeni (21.05 - 21.06)

La slujbă veți avea multe de făcut, dar veți reuși să vă descurcați chiar mai bine decât vă așteptați. Și acasă vor fi multe de făcut, dar aici puteți miza pe sprijinul partenerului de viață. În cazul în care o rudă apropiată se confruntă cu o problemă de sănătate, aceasta s-ar putea rezolva.

Rac (22.06 - 22.07)

În plan sentimental vă gândiți să faceți unele schimbări, dar nu este momentul cel mai potrivit. Va trebui să așteptați o conjunctură mai bună. Drumurile vă vor ocupa o bună parte a timpului, dar aveți suficientă energie pentru a face față tuturor cerințelor.

Leu (23.07 - 23.08)

În primele zile ale lunii unul dintre proiectele dv. secrete va putea fi pus în practică. Pe la jumătatea intervalului, în casă se vor dezbate probleme de interes comun, ceea ce va încinge spiritele. Nu este cazul să încercați să vă impuneți punctul de vedere, căci nu veți reuși mare lucru.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Veți avea ocazia să cunoașteți o persoană ce v-ar putea fi de un real folos în viitorul apropiat. Relația cu ceilalți membri ai familiei va fi ceva mai tensionată – încercați să dați dovadă de mai multă răbdare. La sfârșitul lunii puteți avea parte de un eveniment mai puțin plăcut.

Balantă (23.09 - 23.10)

Se pare că la serviciu vor apărea situații neprevăzute, ceea ce vă va da mult de lucru. Încercați să vă treceți în program ceva mai mult timp de odihnă, deoarece puteți avea probleme de sănătate pe fond nervos. Pe cât posibil, nu vă implicați în activități la limita legalității.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Dacă aveți de gând să demarați o afacere, conjunctura astrală vă va favoriza, dar nu vă așteptați la rezultate imediate. Perspectivele financiare s-ar putea îmbunătăți mai ales în prima jumătate a lunii. Cineva din anturajul apropiat va avea unele probleme, așa că va trebui să faceți un efort pentru a-l ajuta.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Sunteți cam agitat și înclinat spre reacții impulsive. Răbdarea și autocontrolul vor trebui puse pe primul plan în această perioadă. În cămin este posibil să se producă o schimbare pe care o aveți în vedere de ceva mai mult timp. Implicarea în noi activități sociale se va dovedi un succes.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Energia fizică vă va susține, dar ar fi bine să vă găsiți și ceva timp pentru odihnă și relaxare. Unul dintre planurile dv. mai vechi ar putea fi pus în practică. Deciziile pe care le veți lua la serviciu nu-și vor arăta roadele prea curând. Conjunctura astrală vă va permite să vă îmbunătățiți relația cu prietenii.

Vărsător (21.01 - 18.02)

În această perioadă ar fi de dorit să vă implicați cu precădere în activități pe termen lung. Situația financiară nu va fi dintre cele mai bune și ar fi bine să nu vă implicați în investiții riscante. Proiectele de călătorie vor înregistra unele schimbări, dar acest lucru nu vă va încurca câtuși de puțin.

Pesti (19.02 - 20.03)

Relația cu prietenii va fi de mare importanță pentru dv. în această perioadă. Veți avea ocazia să mergeți împreună cu aceștia fie în excursii, fie la diverse activități sociale. Va fi o bună ocazie pentru a cunoaște oameni deosebiți care vă vor sprijini în acțiunile pe care vi le-ați propus pentru viitorul apropiat.

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

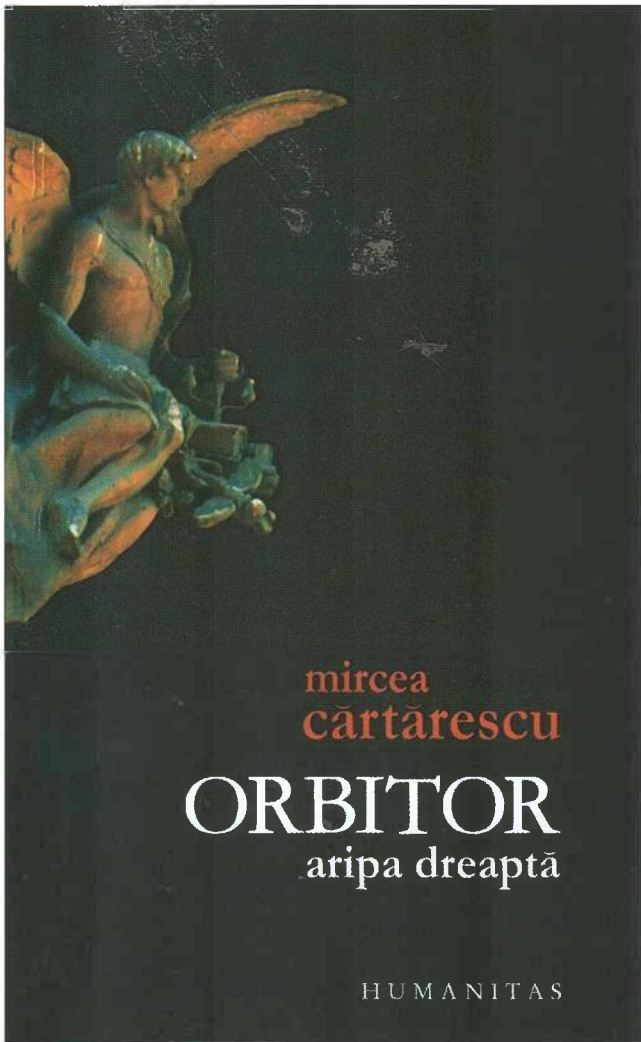
DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

MIRCEA CĂRTĂRESCU

ORBITOR, vol. 3

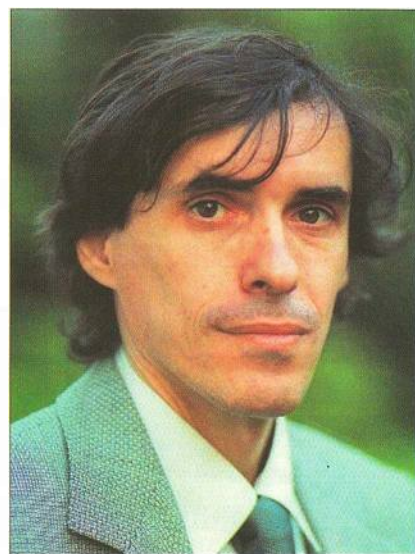

Hotărât lucru, am să spun din capul locului, volumul unu din *ORBITOR* este cel mai reușit. Natural, doar e **uvertura trilogiei**. Acolo, la început, *proaspătă, înrourată, levantină*, imaginația zburdă „cu forțe nouă”. Volumul unu este și **vehiculul-tractor** al operei. Fiindcă, da, ei bine, Cărtărescu care nu voia să își facă o operă, adora fractalii, susținea morcelarea post-modernistă și miscellanea existențială, ei bine, da, Cărtărescu chiar asta face: o operă! *Nomina odiosa*! Remarcabile, în volumul trei, sunt (în primul rând!) chestiile de convingere. Mircea se întoarce la Dumnezeu, la Planul Divin, la sinteză, din post-moderna „dezordinea amoroasă” a lucrurilor cu toate lucrurile. Se întoarce la

operă, la bunele, banalele valori clasice, solide, verificate, demne de pus în ramă. Dar trebuie să avem în vedere că omul și scriitorul Mircea Cărtărescu asta sunt: un copil, un băiețel care niciodată nu a trecut de stadiul mirării extreme în fața lumii. Dacă în fiecare scriitor supraviețuiește un arhetip, atunci, în scriitorul Mircea Cărtărescu el este unul *infantil*. Și *efeminat*, oricât de mult s-ar strădui el să ne convingă cu o „sexualizare” fără precedent a episoadelor din acest volum trei. Iată, el trage întrucâtva cu ochiul la ceea ce au făcut, curios lucru, nu cei de dinainte, ci mai degrabă cei de după el, **nouăzeciști și douămiiști**. Protestul împotriva Patriei, **care nu îl caracteriza**.

Hotărârea de a nu-și mai accepta neamul oricum, cu tarele lui. Altfel cum s-ar explica violul Revoluției Române, care e (aproape) totuna cu violul României pașoptiste, cu tot cu suavele ei idealuri? Când descrie *momentul* 1989, scriitorul are mare nevoie de metaforă. Și atunci o inventează pe **România picturală**, *teleportând-o* dintr-un secol trecut – și *urieșind-o*. Sigur, e și acolo un contrast între abjecția feseneilor și candoarea României ușor vetuste. Neîndoiros că, pentru cei care vor să vadă o sursă „istorică” în roman, această așteptare nu funcționează. E, doar, o vedere „artistică” asupra acelui punct de inflexiune al istoriei românilor. Exemplu: nu ninge boabă în zilele alea, dar la Cărtărescu ninge. Ninge, poate, și ca o metaforă, ninge cu *greul istoriei* – sau ca o abluție, ca o purificare, una care se așterne peste oraș. Până la urmă, *ORBITOR* este un *descrescendo*: cel mai interesant pare volumul unu, apoi al doilea, iar al treilea are, doar, cumva, funcțiune de **deznodământ în istorie**.

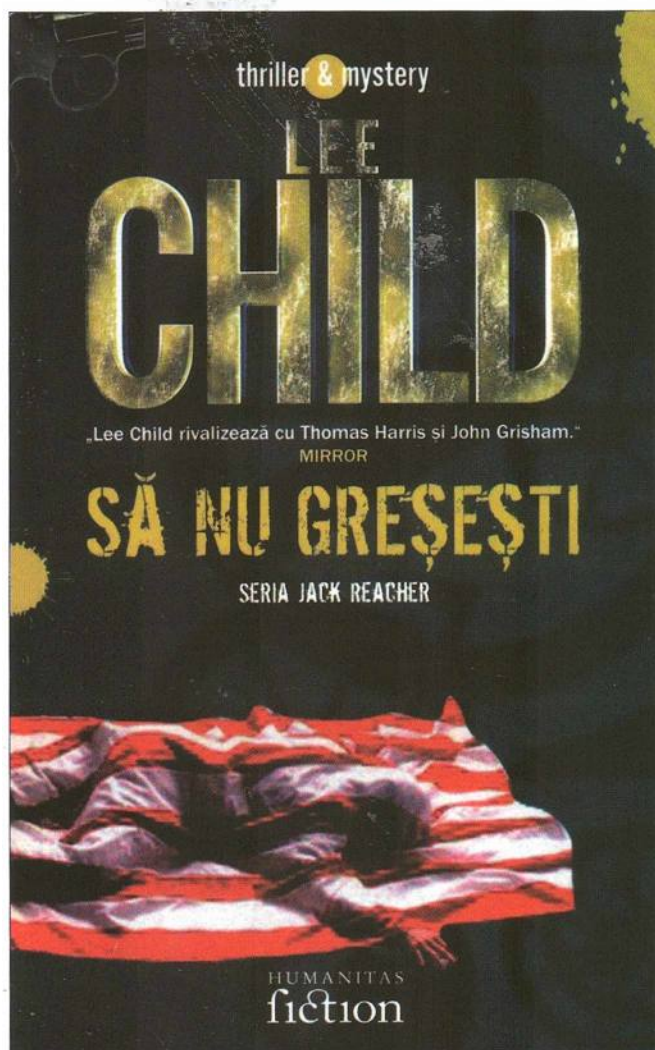
Pentru că istoria/ și lumea reală în sine/ copilăria din Colentina nu este/ nu sunt atât de prezente în primele două volume. Mircea este pierdut între fuste, prieteni, copilărie, mamă, lucirea mizeră a unei vieți deplorabile care se salvează, totuși, numai printr-o amintire de copil. Nicăieri nu apare Mircea-adultul, este doar un Mircea-abulic, scriitor, cu un manuscris enorm în brațe, vegheat de focuri translucide. Ceea ce ne place la rememorarea vieții din timpul

comunismului este că, acolo, ne regăsim întregi, oameni chiar din generații diferite, nu din două, ci din trei sau patru asemenea felii generaționiste. Fiecare amănunt uitat, pe care, cu freneză și voluptate, autorul îl ia în pensetă și ni-l ridică până spre ochi: cozi-le la produsele de bază, bancurile și zicătorile vremii, folclorul suburban care îi avea drept personaje pe Nicu și pe Leana, toate ne dau senzația reavănă a teleportării în „anii motoretei *Mobra*”. Mitologie de cartier, de bloc, pe care scriitorul, ca un arheolog al vremurilor acelea, o reconstituie pătimaș. Așa am trăit. Aceasta era viața noastră, pare a avea tendința să spună, prin aceste pagini. Sunt și multe marote, și multe poncife, dar, de regulă, ele sunt binevenite. Dar apar, cu totul surprinzător, și plonjoane în jungla realității visului precum fragmentul „tucanilor în Amazonia”, arhitectură onirică justificabilă ulterior în economia acestui poem delirant care este *ORBITOR*. Ele, inserturi delirante, sunt, probabil, destinate unei rupei de ritm și alungării monotoniiei. Chiar dacă uneori, ca și pleoapa, lectura devine greoaie – și proza obosește, se împotmolește ușor, din lipsă de orizont și idei, ea, aluvionară fiind, reușește mai târziu să își revină „din pumni”, să își ia revanșa în final. Există și câteva pasaje remarcabile, unele din cadrele Revoluției Române, precum și altele care țin de metamorfozele personajului Herman (memorabil mi se pare cel „al țestei rase”). Oricum ar fi, până la urmă, cu *ORBITOR*, toate cele trei volume, dincolo de lovitură în plin și fandări cu totul nereușite, Mircea Cărtărescu își face un bilanț pozitiv. Pe ansamblu. Rămâne de văzut „ce vine după *ORBITOR*”. Fiindcă, după *ORBITOR*, nu poate veni orice. El ne-a făcut deja o „concesie”, iar ea se cheamă *DE CE IUBIM FEMEILE*, din care două bucăți sunt cu adevărat antologice. De la prima carte de după *ORBITOR*, lectorii așteaptă mai multă prospețime...

text: **Mihail Gălățanu**

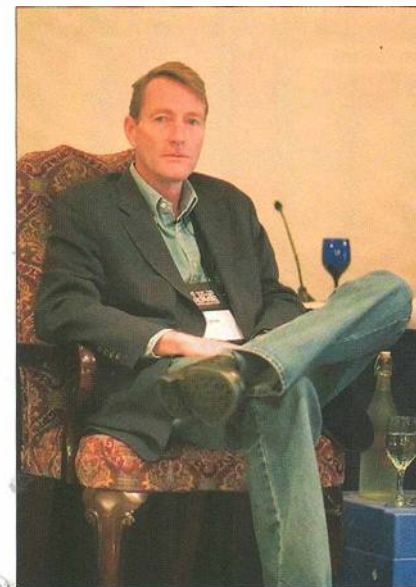
LEE CHILD SĂ NU GREȘEȘTI

Dacă te apuci, după ce i-ai parcurs cărțile, să citești câte ceva despre biografia lui Lee Child, te strici de râs: afli că omul n-are nicidecum profilul unui dur, așa cum arată cărțile sale. Că, poate Jack Reacher, supereroul său, se află chiar la polul opus. Vietnamul său a fost pe la studiourile de film, a „rulat” acolo. A fost concediat, iar de aici începe povestea cărților sale. *SĂ NU GREȘEȘTI* are titlul unei porunci biblice, dar care e îndreptată în sens invers. Sau, cine știe, e valabilă, simultan, în mai multe sensuri. Să nu greșești să apeși pe trăgaci. Să nu greșești ținta. Să nu greșești, pur și simplu. Adică să fii perfect. Infailibil. Cartea începe cu un moment cronologic de fapt

anterior începutului, dar un moment decisiv: în care Jack Reacher e pus în fața unei opțiuni: primește provocarea – sau nu. Și anume: să încerce să îl asasineze pe vicepreședintele Statelor Unite. E drept, propunerea i se face ca un „audit de securitate”. Lee Child are simțul detaliului maniacal și al observației psihologice în context: „El nu spuse nimic. Aștepta detaliile. Cei care mint adaugă întotdeauna detalii”. Un exemplu de insert care tensionează textul, un accelerator al narațiunii este căutarea în baza de date, scanarea Americii pe care o întreprinde personajul feminin Froelich (un fel de echivalent pentru doamnă). Interesant și modul de a continua seria, mă refer mai cu seamă la *Capcana Margrave*: apare un personaj din off, cu totul neașteptat, care inițiază acțiunea. Intriga e dictată de o presupusă (noi nu știm dacă-i așa!) prietenă a lui Joe, fratele mai mare a lui Jack Reacher.

O construcție epică (aproape) fără cusur, o descendență legitimă din Edgar Wallace și din literatura „justițiară & gangstericească” a anilor '20. Până și premisa funcționează: ea e o pârghie, pârghia morală a personajului. Provocarea de a doborî *establishmentul* sau o persoană întrucupându-l. Combinată cu motivația de a acționa în memoria fratelui mort. Ambele, combinații la fel de „macho”. Cărțile lui Lee Child seamănă cu un fel de alcool tare, pe care poți să îl dai pe gât dintr-o singură înghițitură, iar dușca să îți ardă gâtul, să te frământă până în măruntaie, dar cu care te poți și pansa, când te doare sufletul – sau poți anestezia după-amiaza unei duminici fără chef. Cine știe, poate toată știința lui i se trage chiar de la „script”-urile care îi cădeau în mână acolo, în studiourile de televiziune – sau din piesele pe care le viziona, volens-nolens, ca angajat cu jumătate de normă la un teatru din Marea Britanie. Cert e că a învățat cum se face știința/scholia asta cu „deus ex machina”. *Page-turner*. Dacă nu chiar „page-turnir”. Cum devine chestia cu dozarea suspansului. Povestea cu Lee

Child e aia veche: de ce citești, de ce-ai mai citi. Pentru că, până la urmă, Child se dovedește și un specialist al sentimentelor. Îți servește totul așa cum trebuie: furia rece, dragostea îndeajuns de dureroasă pentru a fi reală (vezi, aici, apetitul unui bărbat pentru fosta iubită a fratelui mort). Să nu greșiți și să cumpărați această carte... O să vă placă prea mult. Chiar dacă nu are finețea conversațiilor intelectuale elevate din „înalta societate”, ea vă servește o felie frustă de viață, cu cinism și fără prea mare speranță, așa cum e și Jack Reacher, un neadaptat copleșit de o suferință mocnită. Child e, el însuși, un revoltat (și) în viață, un tip îndeajuns de fermentat hormonal încât să nu uite să ne descrie ce vede, în mașina fetei, Jack Reacher, atunci când „doamna Frau” se deschide, ușor, la bluza ei albă, iar fragmentul are un farmec sexy autentic, necontrafăcut. Cum are, de altfel, și întreaga carte, lăsând în urmă un frison de voluptate. Asta dacă ținem, totuși, cont de convențiile genului și nu cerem altceva de la un polițier. În definitiv, mașina nu trebuie să zboare și să fie avion, nu?

text Mihail Gălățanu

Trebuie să aveți o abordare easy-going a vieții și să nu vă stresati!

MALIBU, gustul vacanțelor tropicale

Apusurile de soare de pe o insulă tropicală, plajele însorite, palmierii, apa oceanului, frumusețile care stau întinse pe șezlongurile de alături, căldura soarelui ce îți mângâie corpul....Toate acestea par a fi niște amintiri de vacanță. Ei bine, ele sunt sursa de inspirație pentru crearea deliciosului *Malibu Rum*. Mango, nuca de cocos, fructul pasiunii și bananele sunt ingredientele folosite pentru băutura de care vorbim. Nu sună rău deloc, nu? Așadar, dacă vreți să vă amintiți de zilele de concediu petrecute într-un astfel de paradis sau dacă doar visați la el, turnați-vă în pahar nemaipomenita licoare, închideți ochii și lăsați-vă pradă visării. Mmmm, va fi o plăcere! La fel li s-a întâmplat celor care ajung aici de 25 de ani încoace, de când există minunata băutură.

În fiecare an mii de turiști vin în Barbados, Jamaica sau Antigua pentru a petrece câteva zile pe care le vor uita cu greu mai apoi. Delicioasa bucătărie tradițională, cluburile de dans foarte *trendy* sau terasele cochete unde își pot savura cafeaua le stau la dispoziție tot timpul. Dar nu există o modalitate mai bună de a simți acel *Caribbean mood* decât savurând un *Malibu rum cocktail* răcoritor. Fie că îl veți consuma în amestec cu sucuri de fructe, cu apă sau simple, va fi o plăcere.

Malibu este produs folosindu-se tehnologie modernă și rețete tradiționale. Procesul de producție începe cu extragerea melasei din sfecla de zahăr, care este apoi amestecată cu apă și drojdie pentru ca zahărul să se transforme în alcool. Melasa fermentată este distilată de trei ori la disti-

leria din Black Rock, Barbados. Ceea ce rezultă după acest proces este amestecat cu extract de nucă de cocos și zahăr pentru a se ajunge la ceea ce numim *Malibu*. Ați ghicit deja, delicioasa licoare este produsă în Barbados, locul unde s-a „născut” romul slab alcoolizat acum 350 de ani. Când veți ajunge pe frumoasa insulă veți ști ce să cereți ca să vă familiarizați cu locul.

Malibu înseamnă rom cu aromă de cocos

Datorită succesului său internațional, *Malibu* a devenit sinonim cu romul cu aromă de cocos și asta pe bună dreptate, căci este originalul rom cu aromă de cocos. Brandul a apărut prima dată pe piață în 1980, fiind produs de *West Indies Rum Distillery*, o distilerie renumită fondată în 1893. Astăzi este un brand global, cu vânzări de peste 3 milioane de sticle

anual în peste 150 de țări și poate fi găsit în patru variante delicioase: *Malibu Pineapple*, *Malibu Mango*, *Malibu Passion Fruit* și *Malibu Tropical Banana*. Primul *Malibu Rum Visitor's Center* a fost deschis în Barbados în 1996, lângă *The West Indies Rum Distillery*, situat lângă una dintre cele mai frumoase plaje de pe insulă.

Pe lângă aprecierea consumatorilor care savurează diferitele sortimente stând la soare și relaxându-se, această marcă se poate mândri cu rezultatele sale la capitolul premii la competiții internaționale. Un motiv în plus de mândrie pentru producători. În 2006 la *San Francisco World Spirits Competition*, *Malibu Pineapple* și *Malibu Passion Fruit* au obținut medalia de argint. Anul acesta, la același concurs, *Malibu Mango Rum* și *Malibu Passion Fruit* s-au clasat pe locul trei, iar la *UK International Wine and Spirits Competition*, *Malibu Pineapple* și *Malibu Passion Fruit* s-au aflat pe treapta a doua a podiumului.

Malibu Green Monkey

Două părți *Malibu Pineapple*, o parte lichior de pepene galben, o parte suc de ananas și o parte suc de lămâie. Toate se amestecă și se servesc într-un pahar înalt care se ornează cu o felie de ananas.

Malibu Mango Mojito

Malibu Mango, apă minerală, câteva felii de lămâie verde și câteva frunze de mentă. Frunzele de mentă și feliile de lămâie se pun pe fundul unui pahar, peste acestea turnați *Malibu Mango*, apa minerală și cuburi de gheață.

Cinci arome care ne amintesc de vacanță

Aromele exotice ale celor cinci feluri de băutură fac ca fiecare cocktail să fie mai bun și să vă facă și mai multă plăcere să îl beți. Peste trei sferturi dintre cei care au gustat *Malibu Pineapple* au spus că vor mai încerca și pe viitor. *Malibu Mango* are un mare atu, acel flavour dulce și fructat care se completează de minune cu romul caraibean. Fructul pasiunii ne duce cu gândul la pasiune și la fel se întâmplă și cu *Malibu Passion Fruit* grație căruia experimentăm senzații ce ne duc cu gândul la vacanță. Chiar dacă nu vă plac bananele, odată ce ați apucat să puneți pe limbă *Malibu Tropical Banana* vă veți îndrăgosti de băutura cu pricina și veți deveni și un fan al fructului. Contează să știți toate detaliile pentru a vă desfăta cu sortimentele *Malibu* în zilele de vacanță. Și, cine știe, poate că, după ce veți citi aceste rânduri, vă va fi mai clar unde doriți să vă petreceți următoarea vacanță, fie ea de vară sau de iarnă. Ce poate fi mai frumos decât să te gândești că acasă ninge, iar tu îl poți aștepta pe Moș Crăciun pe marginea piscinei cu un pahar de cocktail lângă tine? Și pentru a avea chiar toate detaliile, vă sugerăm câteva rețete care vă vor încânta simțurile.

text **Raluca Șeinouiu**

Malibu Passion Fruit Tea

O pătrime *Malibu Passion Fruit*, două părți *Ice Tea*, o pătrime apă minerală cu lămâie. Toate ingredientele se toarnă într-un pahar înalt care se poate orna cu o felie de lime. Se servește cu cuburi de gheață.

Malibu Tropical Banana Sunrise

Suc de portocale, apă minerală amestecată cu suc de lămâie și *Malibu Tropical Banana*. Ingredientele se toarnă într-un pahar înalt în care s-a pus gheață în prealabil. Pentru decorare se poate folosi coajă de lămâie verde și coajă de portocală.

Transfer la Chelsea

Era 15 iunie. Școala se terminase și trebuia să iau o sticlă de Cola și o pungă de cafea pentru supraveghetorii pe care i-am avut la examen. Sunt un băiat de cincisprezece ani. Ca să cumpăr aceste lucruri am fost la Economatul din sectorul cinci, de lângă Școala nr. 150.

În economat erau niște reprezentanți de la Pepsi care încercau să convingă oamenii că pot lua marele premiu. Eu am fost singurul care am căzut în așa-zisa „plasă”. Dar uite că așa am și câștigat. Ei mi-au spus: „Bună, vrei să îți încerci norocul cu o sticlă de Pepsi? Poate vei câștiga marele premiu”. Nu am ezitat și am răspuns: „Da”. Am pus sticla în coș, am plătit-o. A făcut doar 2 lei. Aceiași doi reprezentanți m-au așteptat afară și m-au întrebat ce scrie sub capac. Eu am spus: „Transfer la Chelsea”.

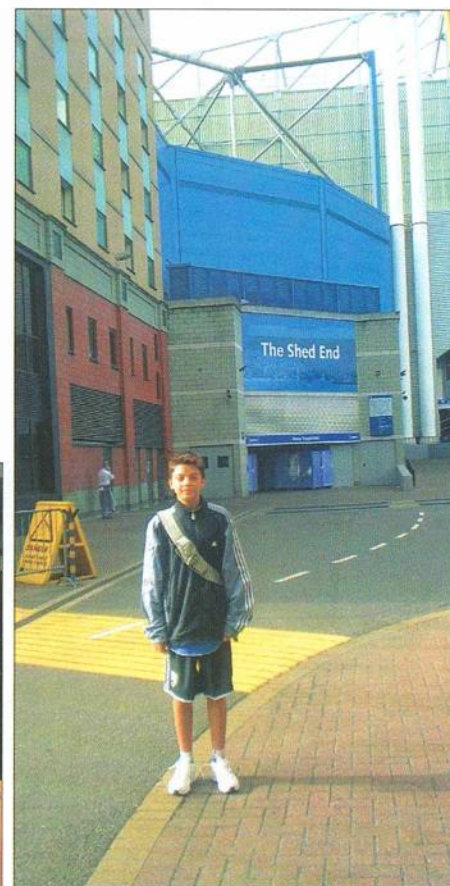
Neștiind că e marele premiu, am vrut să arunc capacul, crezând că e unul ca oricare din aceași promoție. Atunci, cei de la Pepsi mi-au spus să nu arunc capacul deoarece sunt marele câștigător pe orașul București. Am rămas total uimit de norocul care dăduse peste mine. M-am întors acasă cu diplomă luată de la școală și cu sticla pe care o țineam cu mare atenție. Promoția a început pe 8 iunie, iar eu am dat peste capacul câștigător pe 15 iunie. Apoi a început adevărata distracție. Zborul a fost programat pe 26 septembrie, într-o miercuri, și

A fost o experiență de vis la CHELSEA FOOTBALL CLUB. Aș dori să mai am parte de așa ceva!

ne-am întors duminică. Au fost cinci zile de vis la Chelsea. Cu avionul am călătorit foarte bine. Când am ajuns pe aeroportul din Londra, am rămas uimit. Ajunsesem pe al treilea aeroport din lume – ca mărime. **HEATHROW.**

După aceea a venit un autocar să ne ia și apoi am ajuns la hotel. Hotelul era situat la cinci minute de stadionul **Stamford Bridge**, stadionul celor de la Chelsea. Hotelul se numea **Millenium**.

De joi 27 septembrie a început programul strict. De la 7:00 la 7:45 am luat micul dejun, apoi, la opt, am mers spre Cobham (baza sportivă a celor de la Chelsea), iar la ora 9:00 am ajuns la bază. Toți câștigătorii s-au schimbat și a început antrenamentul. A fost un antrenament „la 14 grade Celsius” și, cu toate

acestea, am făcut antrenamentul în pantaloni scurți și în tricou. După antrenament am luat o mică gustare cu câteva sandwichuri, un suc și câteva pungulițe de chipsuri. După ce am mâncat, a început agitația, deoarece ne-am întâlnit cu Frank Lampard, care mi s-a părut un om foarte modest. Am schimbat câteva pase cu el și câteva vorbe, am făcut poze și am plecat la baza de antrenament de la stadionul **Stamford Bridge**. Acolo am făcut turul stadionului. A fost interesantă prima zi! A doua zi, din nou, antrenament! Care, uf, a fost epuizant! Am plecat la London Eye, unde am avut parte de o priveliște foarte frumoasă. Ehe, și a trebuit să mai facem o tură dublă! În acea roată gigantică am luat și prânzul. După masă am fost la **Stamford Bridge** și am vizitat **Megastore**-ul celor de la Chelsea. Sâmbătă am vizionat meciul **Chelsea vs Fulham** care s-a terminat, din păcate, cu un scor alb. După meci ne-am întâlnit cu Shaun Wright-Phillips. Am primit autografe pe tricou de la Shaun și de la Frank Lampard. Acel tricou nu va mai fi spălat niciodată (he-he-he!). După întâlnirea cu Shaun, am intrat într-o sală unde am primit poze cu autografele celor doi jucători și eu (da, eu, *me, myself!*) am mai primit un trofeu pe care scrie **MOST IMPROVED PLAYER**. Am fost singurul care a primit așa ceva! (săc!) Am mai primit și o acțiune de 100 pounds la Chelsea!

text și foto: **Radu Alexandru Dumitru**

Soția călătorului în timp

o carte semnată de Audrey Niffenegger, în traducerea Onei Franz, apărută în colecția *Tritonic Premium*

Soția călătorului în timp este unul dintre cele mai frumoase romane de dragoste publicate în ultima vreme. Din 2003, de când a apărut, se află în topurile literare ale librărilor/cititorilor și criticilor, de unde se vede că motivul SF folosit de autoare – călătoria în timp (dar văzută aici ca o boală, o crono-afecțiune, cum zice ea) nu deranjează, pentru că mai importante sunt cuvintele, povestea.

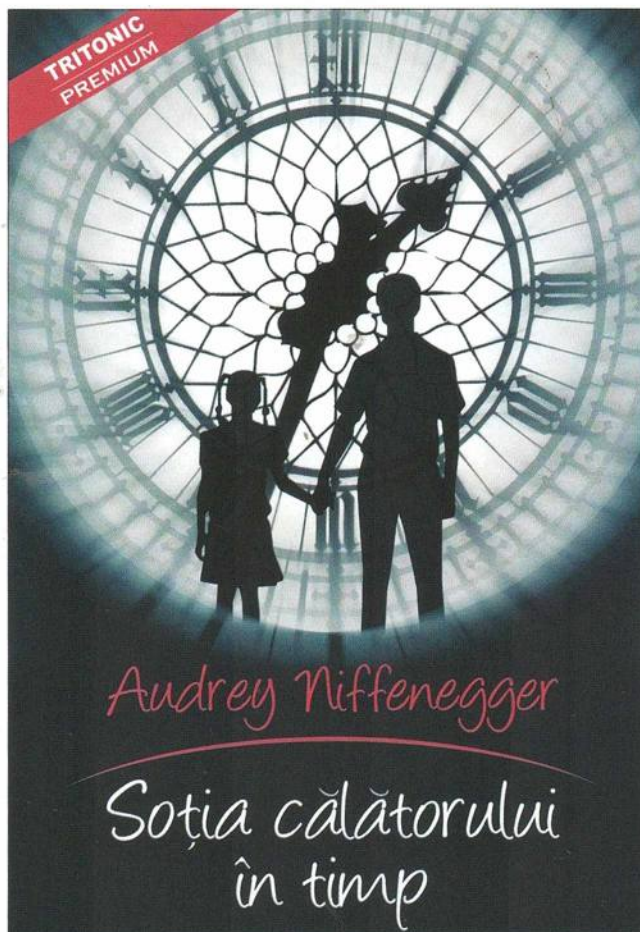
Și care e povestea? Henry, un angajat al Bibliotecii Newberry din Chicago, suferă de această crono-afecțiune care face ca, din când în când, el să dispară din timpul lui și să apară în alt timp, având astfel posibilitatea de a-și întâlni iubita/soția – pe Clare –, dar și prietenii și colegii, la diferite vârste. Se dezvoltă în acest fel o relație complexă și ciudată, extraordinar de bine exploatată de autoare, între personaje. Iubirea și prietenia devin sentimente mult mai profunde fiind puse la încercări dincolo de normalitate. Situația este îngreunată de faptul că Henry nu-și poate controla salturile în timp și până și prezența lui la evenimente importante (căsătoria, nașterea copilului) sunt puse sub semnul arbitrarului.

„Am vrut să scriu despre o căsnicie perfectă care este pusă la încercare de ceva ce se află în afara controlului celor doi.”

Audrey Niffenegger s-a născut pe 13 iunie 1963 în South Haven,

Michigan. Este scriitoare, artist plastic și profesoară în cadrul programului *Interdisciplinary Book Arts MFA* la Colegiul Columbia din Chicago, Centrul pentru Cărți și Artele Hârtiei, unde predă lecții de scris și tipărire a cărților. Ca artist, are lucrări expuse la Biblioteca Congresului, la biblioteca Universității Harvard, la National Museum of Women in the Arts. Scrie noaptea și în weekenduri, pentru că deocamdată nu vrea să renunțe la cariera de profesoară. În prezent lucrează la al doilea roman, *Her Fearful Symmetry*. Printre scriitorii ei preferați se numără: Geoff Ryman, Henry James, Wilkie Collins, H.G. Wells, Martin Amis, Jennifer Stevenson, Rainer Maria Rilke. Bibliografie: *The Spinster* (1986); *Aberrant abecedarium* (1986); *Time Traveler's Wife*; *The Three Incestuous Sisters* (2005); *The Adventuress* (2006). Nominalizări la premiile Arthur C. Clarke și Campbell Memorial în 2005.

Este o poveste despre acceptarea destinului și, totodată, înfruntarea lui, despre „pot trăi și cu asta, pentru că îl/o iubesc”. La urma urmei, dacă iubirea mișcă soarele și alte stele, de ce n-ar face față și dislocării temporale? Este o poveste despre iubirea care învinge totul, tot ce poate fi învins într-o viață de om.

Este o poveste frumoasă, cum am mai zis, dramatică, emoționantă, iar ultimele o sută de pagini țin cititorul cu sufletul la gură asemeni unui thriller scris de un maestru al genului, dar cu o încărcătură emoțională demnă de cele mai frumoase povești de dragoste ale omenirii.

Audrey Niffenegger scrie această poveste în cuvinte simple, obișnuite, fără a interveni în text cu vocea auctorială, lăsându-i pe cei doi protagoniști să-și spună singuri povestea prin scurte intervenții, punctând momentele vieții lor, întâlnirile la diferite vârste. Iar versiunea românească, semnată de Ona Franz, păstrează acest lucru creând un limbaj

Premium nu vine de la benzină, ci de la premii și premianți!

Am vrut să inventăm o colecție nouă cu multe cărți mișto. Dar pentru că nu putem denumi colecția TRITONIC MIȘTO, i-am zis PREMIUM.

(Michael Hăulică)

Era o seară întunecată și geroasă. În biroul meu verde de la etajul 1 al sediului nostru eram doar eu, o lampă de birou cu lumină galbenă, dar chioară și calculatorul care clipea săcăitor. Mă dureau ochii și căutam cu disperare ceva senzațional pentru programul editorial pe 2007. Era ianuarie 2006...

Am găsit romanul *FRIDA*...

Era o zi obișnuită și se apropia prânzul. Simțeam deja foamea cum mă certa prin stomac, dar mă îndârjeam să mă chiorăsc împreună cu Mike pe clasamentele și topurile de pe ecranul computerului – căutam o bombă, ceva nou, ceva altfel. Pe site-ul unui scriitor american de thrillere am găsit un nume: Juan Gómez-Jurado. Și cartea: *SPIONUL LUI DUMNEZEU*...

Călătoream cu trenul spre Berlin. O delegație de 18 editori. Lângă mine, Sally Kim se juca neatentă cu BlackBerry-ul ei. Eram obosiți cu toții și mai aveam multe de vizitat. Moțaiam. Deodată Sally mă bate ușor pe mână și mă întreabă: Vrei o autoare debutantă? E super. O recomand eu. Am zis da. Așa a apărut **OBIECTE ASCUȘITE**...

Mike monitoriza în fiecare dimineață topurile. Și seara. Și noaptea. Greu de prins titluri care rămân în vârf. Îl vedeam cum mustăcește. Știam că a găsit ceva. Așteptam să fie sigur, ca să-mi spună. A venit și ziua aceea: **Stă din 2004 în top și acum fac și film!** Era vorba despre **SOȚIA CĂLĂTORULUI ÎN TIMP**... Asta-i Colecția **TRITONIC PREMIUM**. Încă nu are un an. În martie 2008 vă invităm la aniversare și la o felie de tort. Până atunci, lectură plăcută. (Bogdan Hrib)

comun celor doi, așa cum fiecare cuplu își formează cu timpul, reușind astfel să redea atât farnecul scrierii, cât și frumusețea poveștii.

Soția călătorului în timp este un eveniment pe piața editorială din România, iar alegerea editurii *Tritonic* de a publica acest roman în colecția *Premium* – care prin numai trei apariții până în prezent și-a câștigat deja fanii – este cât se poate de inspirată. (Michael Hăulică)

CSA Steaua București

și-a sărbătorit victoria!

Echipa de rugby CSA Steaua București a marcat câștigarea Cupei României, din această toamnă, printr-un cocktail la Cercul Național Militar din Capitală. Alături de jucătorii prezenți la eveniment s-au aflat președințele de onoare, dl. Victor Matei, numeroși invitați din partea

Ministerului Apărării Naționale și, bineînțeles, câțiva sponsori apropiați ai echipei de rugby

cărora le-a fost prezentată formula de echipă cu care va fi atacat următorul campionat.

„Echipa s-a modificat, am făcut niște transferări valoroase atât din campionatele străine cât și din cele românești. La echipă au sosit jucători de lot național de mare valoare”, ne-a informat Marius Moț, antrenorul echipei. „Șapte jucători noi au venit în acest an la Steaua. Este vorba, în primul rând, despre un transfer din țară – trei jucători de echipă națională, de la Arad: Cătălin Fercu, Ionuț Dimofte și Valentin Ursache. Apoi, din Franța s-au întors de la Federal 1, doi jucători: Vasile Rus și Marius Bejan, dar și doi jucători de perspectivă de la echipa de juniori: Cazan Ionuț și Zamfir Viorel. În plus, mai este de luat în seamă un jucător aflat acum în recuperare medicală, George Tiu. Așadar, avem opt jucători, cu cel aflat în recuperare medicală.

Problemele la acest moment sunt de omogenizare, sper să ne omogenizăm cât mai repede și să intrăm în grupa valorică de la anul. În 2008, prima confruntare va fi în martie, ultima sâmbătă din martie, atunci vor juca primele șase echipe, cele mai puternice, și vor fi meciurile derby, cu Dinamo, Baia Mare, Farul și Clujul. Acum a fost prezentarea echipei, încercăm să facem o socializare cu foștii și viitorii noștri sponsori. Ne dorim foarte mult să popularizăm cât mai mult acest sport și să atragem cât mai multe fonduri din alte surse pentru a dezvolta performanța la Clubul Steaua.

În ceea ce privește ambițiile pe plan extern, suntem în plin proces de reconstrucție a echipei naționale, avem 15 jucători convocați la echipa națională, să vedem în funcție de trial în ce situație ne vom afla la un nou început de drum pentru Cupa Mondială din 2011.”

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tîbăr

Stimată redacție,

Mă numesc Manea Ioan Marcel, am împlinit 48 de ani și m-am născut în București, unde am și domiciliul, dar casa e goală și nu locuiește nimeni în ea. Provin dintr-o familie săracă, simplă, și, din păcate, nu mai am pe nimeni în viață din familia mea, afară de băiatul meu în vârstă de 13 ani, handicapat mintal și fizic.

Acesta aflându-se în prezent internat într-un centru pentru recuperare a minorilor handicapați din București. Necazurile mele au început în primăvara lui '90, când a decedat tatăl meu, în urma unui atac de cord, în '97 a decedat fratele meu în urma unui accident rutier, în 2002 mi-a murit soția în urma unei deflagrații produse

de o butelie defectă pe când se străduia să o monteze la aragaz, tot atunci mi-a murit și mama, iar băiatul mi-a rămas handicapat. Cu ajutorul firmei unde lucram ca șofer am reușit să-mi înmormântez familia și pe băiat să-l internez în spital. În 2006, făceam un transport de marfă pentru Arad, la ieșirea din comuna Sâmbăteni – județul Arad, dorind să depășesc un tractor, din cauza poleiului, am derapat, am pierdut controlul volanului acroșând remorca tractorului, persoana din dreapta din cabina mea a decedat pe loc, eu am avut mai multe fracturi, plus am pierdut toți dinții din gură, iar după două luni de spitalizare am fost cercetat și judecat, am primit o pedeapsă de șase ani, pentru ucidere din culpă. Nu mai am cu ce mesteca mâncarea și am ajuns la disperare. Am nevoie de o proteză dentară în valoare de 450 de lei. Dacă puteți să mă ajutați cu bani, măcar să-mi rezolv problema cu dinții, vă rog să o faceți prin mandat postal, la adresa: Manea Ioan Marcel, Calea 6 Vânători – R 104, secția medicală – camera 94, localitatea Arad, jud. Arad, cod. 310162. Dacă doriți și dovezi privind necazurile mele (mă refer la acte care să ateste problemele cu care mă confrunt), trimiteți-mi cererea pe aceeași adresă. Vă mulțumesc din suflet!

Județul	ARAD	Nr. fișă carnet de sănătate
Localitatea	ARAD	
Unitatea sanitară	P.M.L. ARAD	
ADEVERINȚĂ MEDICALĂ		
Se dovedește că:	MANEA IOAN	în vârstă de 48 ani
La		având ocupația de șofer
Este suferind de	edentație totală	
Se recomandă	Costul estimativ 450 lei	
S-a eliberat pentru	seer	
Data eliberării:	2007 luna mai ziua 4	Dr. CRISTINA BUCUR

Caz disperat

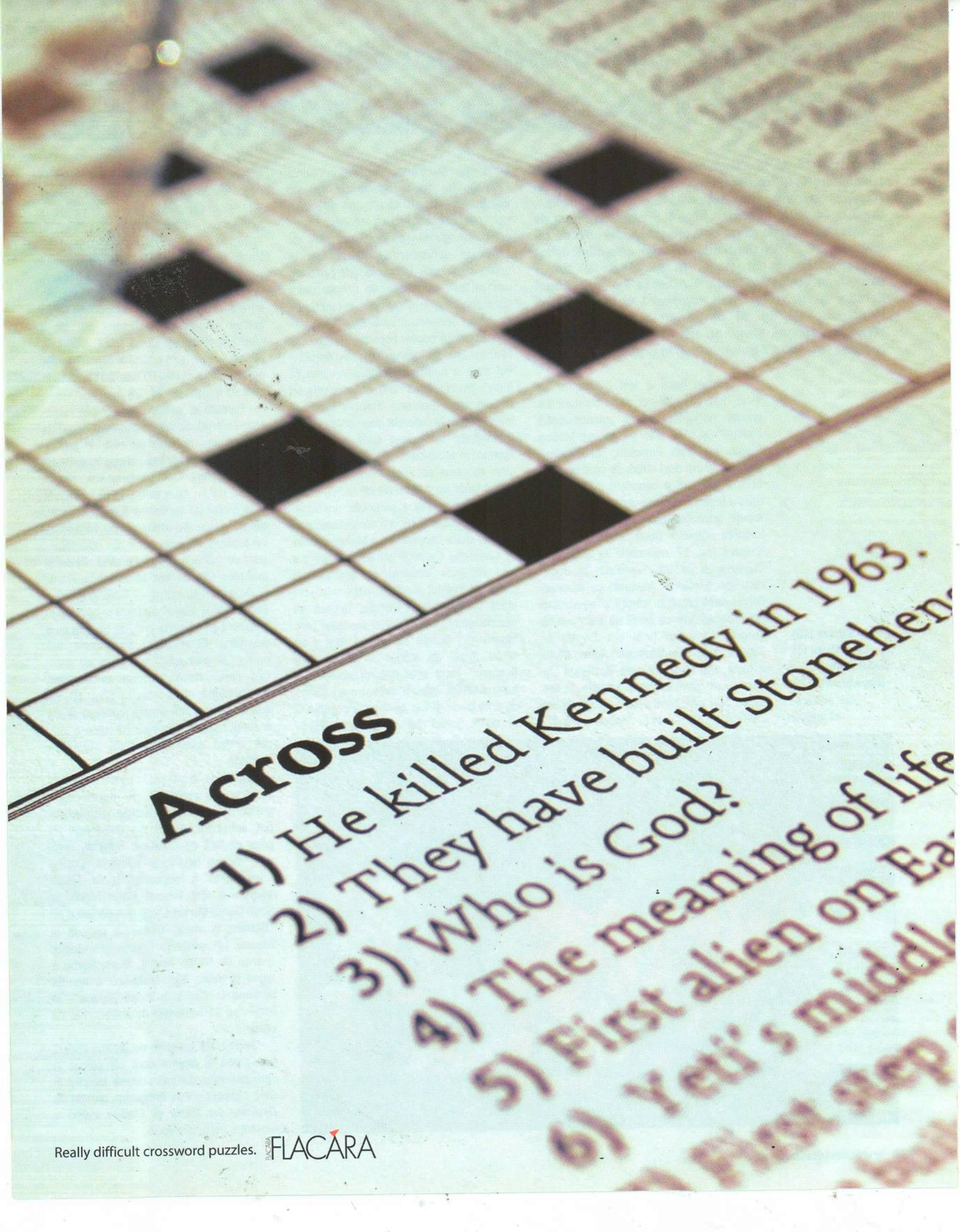
Valentin Tilneac este un autodidact, el s-a autospecializat în domeniul aeronautic fiind cel care a înființat fundația Pro Aviația la nivel național. Această fundație a fost înființată de către Valentin în anul 1992 având la ora actuală 10 filiale în țară și peste 400 de membri, baza găsimu-se la Arad. Valentin Tilneac este căsătorit și are un copil. Din nefericire, el, copilul și soția nu se pot muta la Arad, fiindcă nu au locuință. În ciuda memoriilor înaintate autorităților, inclusiv la președinție, familia Tilneac nu poate să se mute la Arad. Cei care doresc să-i ajute pot obține informații de pe adresa de internet a fundației www.emergencyhelp.50megs.com sau contactându-l direct pe Valentin la 0766.791.370.

„Hoțule, lasă mașina că te frigii!”

A disparut autoturismul BMW marca 320i din zona Ghica-Tei, din fața blocului nr. 6, scara patru. Mașina este de culoare gri-petrol închis. La momentul dispariției, mașina avea număr de Marea Britanie și anume J1310PV. Dar volanul îl avea pe partea stângă. Avea geamuri fumurii, adică folie pe toate geamurile. Capota era de un verde foarte închis. Dispariția

s-a produs pe strada Luntrei în ziua de vineri 21 septembrie 2007. Oricine poate oferi o informație care duce la recuperarea mașinii primește recompensă. Informațiile se primesc la numărul de telefon 0788/923.418. Hoțule, lasă mașina că te frigii! Dacă ai făcut o tură cu ea, buuun, ți-ai făcut cheful, dar acum-ai nașpa că proprietarul e un apropiat al Poliției și te găsește și-n gaură de șarpe!

Across

- 1) He killed Kennedy in 1963.
- 2) They have built Stonehenge
- 3) Who is God?
- 4) The meaning of life
- 5) First alien on Earth
- 6) Yeti's middle
- 7) First step

Matematic, „tricolorii” s-au calificat la C.E. 2008

Greul de-abia acum începe

Prin victoriile de la Constanța (1-0 cu Olanda) și din Luxemburg (2-0), coroborate și cu „egalul” bulgarilor în Albania, echipa noastră națională a obținut calificarea, după opt ani, la un turneu final • Și reprezentativa de tineret *Under 21* are șanse de a ajunge în *play-off-ul* de calificare la C.E. 2009 • Germania – cea care ne-a administrat singura înfrângere din acest an, în amicalul de la Köln – a fost prima echipă calificată • Acesteia i s-au adăugat Cehia și Grecia (campiona europeană *en-titre*) • După insuccesele (la limită) din primele trei runde ale *Champions League*, *Steaua* nu este împăcată cu gândul că ar putea rata locul 2 (sau măcar 3) în grupă.

Nu știm dacă a fost blestemul lui Victor Pițurcă, înlăturat de la conducerea echipei naționale printr-o „monstruoasă coaliție” (ai cărei actori, cum ar fi Mircea Sandu ori Gică Popescu, își exprimă regretul acum) deși obținuse calificarea la *Euro 2000* fără a cunoaște înfrângerea, dar i-a fost dat taciturnului selecționar să repete povestea acum. Iată-ne, așadar, înaintea ultimelor două „etape” din preliminarii (pe 17 noiembrie la Sofia, cu Bulgaria, și pe 21 noiembrie, la București, pe *Stadionul Național*, cu Albania) având sacii urcați în căruță și așteptând pe 2 decembrie ca sortii să stabilească grupele turneului final din Elveția și Austria. Jucător emblematic, Adrian Mutu a făcut una dintre primele declarații „la cald”, dar care exprimă situația foarte exact: „Ce a fost mai ușor a trecut, ne-am calificat, de acum începe greul”.

**Dorin Goian (15),
Cristi Chivu (5),
Adrian Mutu (10) și
Bănel Nicoliță (16)
sau un careu
câștigător**

Într-adevăr, după cum spunea și căpitanul Cristi Chivu, „*Această generație merita o calificare la turneul final*”, dar, adăugăm noi, esențial este ceea ce vom reuși acolo. Ne gândim că încă mai este de lucrat la schimbarea mentalității, în primul rând. Apoi, România face parte din urna a treia valorică și va fi importantă componența grupei. Desigur, în funcție de adversarii respectivi, va fi stabilită o tactică adecvată pentru fiecare în parte, aici fiind necesar să intervină din nou flerul lui Pițu spre a convoca jucătorii cei mai în formă. Nu în ultimul rând, chiar poziția sa trebuie bine precizată întrucât un zvon inițial pune la îndoială chiar continuarea mandatului la turneul final sau după. Apropo: în urma calificării, F.R.F. va primi cinci milioane de euro din partea UEFA, astfel încât nu vedem de ce ar fi imposibilă o augmentare a salariului acestuia. Să mai spunem și că, o fi coincidență sau nu, dar după cooptarea lui Mircea Sandu în *Comitetul Executiv al UEFA*, parcă s-a mai înlănzit maniera de arbitraj, cel puțin la nivelul echipei naționale. Ba chiar, în meciul cu Olanda, trebuie să recunoaștem, unicul gol al meciului l-am înscris din poziție de ofsaid, dar prea ne-au „fript” de atâtea ori „necavalerii fluierului” încât este o compensație nesemnificativă, oricum aveam mari șanse de a ne clasa măcar pe locul 2 în grupa G și nu e cazul să ne facem atâtea

scrupule. Să ne gândim mai bine la sărbătoarea preconizată pe 21 noiembrie, albanezii punând un umăr serios la calificarea noastră atât în meciul direct de la Tirana cât și în „dubla” lor cu bulgarii. Va fi și ultima manifestare pe actualul *Stadion Național*, care urmează a fi reconstruit grație celor 143 de milioane de euro alocați. În noile condiții, poate se va împlini și visul președintelui FRF de a găzdui o finală de *Cupa UEFA*, România aflându-se pe lista scurtă a candidaturilor pentru ediția din 2010 sau 2011, decizie care va fi luată pe 27/28 martie 2008.

Paradoxal, calificarea echipei naționale se produce într-un moment de reflux al echipelor noastre de club în cupele europene, înregistrând cel mai slab bilanț din ultimii ani. Dumitru Dragomir, președintele L.P.F., nu a ezitat să recunoască: „*Am crezut că suntem o forță a Europei, dar nu e așa. Nu avem echipe valoroase, iar jucătorii care au venit din străinătate sunt de mână a doua*”. Pe rând, *Oțelul* și mai ales *CFR* au fost lamentabile, *Rapid* și *Dinamo* n-au reușit să intre în grupele *Cupei UEFA* („câinii” au ratat și accesul în grupele *Ligii Campionilor*), iar *Steaua* nu a acumulat vreun punct în primele trei runde. „Roș-albaștrii” au totuși un avantaj: chiar dacă situația ar rămâne neschimbată, le-ar intra în cont 10 milioane de euro prin simpla participare! (Ca o curiozitate, colega noastră Alice a indicat scorul exact la partida *Steaua – Arsenal*).

Ajungem, în sfârșit, la *Liga I*, unde constatăm că, profitând de pauza competițională, o serie de echipe și-au schimbat antrenorii: *Rapid* s-a debarasat nu prea elegant de Cristiano Bergodi, revenind Mircea Rednic și stărnind opoziția înverșunată a suporterilor; la *Dacia Mioveni* a fost înlocuit Florin Marin cu Sorin Cârțu; Marius Lăcătuș a părăsit-o pe „Bătrâna doamnă” *UTA* și a poposit la *Steaua*; *Universitatea Craiova* și-a readus aminte de Nicolò Napoli, Marin Barbu a ajuns la Arad, Gigi Muțescu a preluat lanterna *U. Cluj* și a învins *Steaua* – în total vreo 11 schimbări de antrenori în 12 etape!

În rest, tot greșelile de arbitraj constituie sarea și piperul unui campionat în care provincia domină primele locuri prin *CFR*, *Urziceni* și *Poli Timișoara*, urmate de *Dinamo*, dar *Rapid* și *Steaua* având o restanță, respectiv două.

Am avut privilegiul...

Da, noi cei șasezeciști, în rândurile cărora intrase numai de exact două luni și Gicu Dobrin, am avut privilegiul să-l admirăm jucând. Acum trăim două sentimente contradictorii: realizăm puținătatea cuvintelor care nu pot reda în-deajuns în ce a constat farmecul său inegalabil, fotbalistic vorbind, dar încercăm și un pic de egoism, vrând parcă să nu deoalăm prea multe și din teama că ar putea fi socotite ca elogi de conjunctură așa cum au apărut în unele declarații scrise sau la diferite posturi TV. Totuși, vom rememora două momente, ca martori oculari. Pe stadionul Republicii (care?, se vor întreba unii dintre dv. mai tineri, cu vârste între 15 și 25 de ani), în prezența a 30.000 de spectatori, meci între Rapid și FC Argeș, în etapa a doua din returul campionatului 1971/1972. „Paznic” la numărul 10 piteștean, alt decar

valoros, giuleșteanul Liță Dumitru, un as al depozitării, cel care la C.M. din Mexic '70 l-a strunit chiar pe brazilianul Pele. Are mai puțină importanță faptul că Dobrin nu a înscris, dar echipa lui s-a impus cu 2-0 (au marcat Frățilă și Roșu). Ceea ce a rămas parcă și acum în atmosferă (iată, după 35 de ani!) este vraja cu care magicianul driblingului din Trivale și-a hipnotizat parcă adversarii, lipsiți astfel de aportul lui Liță la construcția jocului. Și prin această victorie, argeșenii și-au adjudecat primul lor titlu de campioni naționali, la 10 puncte de Dinamo și la 11 de Steaua și Rapid!

1979. Ultima etapă. Dinamo – FC Argeș, în „groapa” din Ștefan cel Mare. Gazdele aveau nevoie de victorie pentru a câștiga titlul. Piteștenii obțineau aceeași performanță și cu un egal. Din nou, efectul magiei de atunci dăinuie în memorie de parcă a fost ieri. Încă nu am realizat nici în prezent de unde avea Dobrin acea știință inefabilă a fentelor, direcția în care avea de gând să pornească fiind greu de anticipat și ca spectator din tribună, dar ca „actor” în iarbă... Ei bine, a fost poate cântecul de lebedă al lui Dobrin: coautor la trei goluri și l-a înscris pe cel de-al patrulea, al victoriei cu 4-3! Este, de altfel, așa cum spunea, „meciul la care țin enorm. Și în somn mi-l amintesc. Parcă-l văd (...). Au început pasele mele. Pase parcă teleghidate! Pase de gol”. „Zgândărit” de arbitrajul ostil al sătmăreanului Otto Anderco

pe tot parcursul meciului și care parcă uitase să mai fluie finalul partidei (era 3-3), Dobrin rememora într-o monografie a lui Ilie Dobre: „Aștepta, precis, să înscrie Dinamo. Mi-am ieșit din «petice». Am luat o minge, cred, de pe la mijlocul terenului, am driblat tot ce mi-a ieșit în cale și l-am «executat» cu sete pe portarul Anuței, printr-un gol la vinclu! La 4-3 pentru noi, a pus, în fine, și Anderco ăsta fluierul la gură! Altfel, cred că ne-apuca noaptea cu meciul acela.” S-a spus atunci că l-ar fi avertizat pe arbitru: dacă nu vrea să fluie finalul, mai dă un gol, lucru confirmat de Dobrin: „Așa a fost. Și cum a văzut că-l «execut» pe Anuței, cum a dus, în sfârșit, «instrumentul» la gură: crrr! Finalul meciului”. Astfel s-a scris povestea celui de-al doilea titlu din palmaresul argeșenilor.

Recunoștea Dobrin: „Pe mine, tribuna m-a iubit totdeauna. M-a iubit, e puțin spus. M-a idolatrizat, pur și simplu. În Pitești, Dobrin a fost idolul tribunei. Al cartierelor. Al maidanezilor. De la copilul de-o șchioapă până la bătrânul cu părul cărunt, toți, dar absolut toți, și-au scos pălăria când m-au întâlnit pe stradă și m-au salutat cu respect”. Și iată, luni 29 octombrie, „Fachirul”, desemnat cel mai bun fotbalist al anilor 1966, 1967 și 1971, a fost condus pe ultimul drum de o mare de admiratori din toată țara...

text **Pompiliu L. Dumitrescu**
foto **Rompres**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te cheamă la schi în Austria din luna octombrie și până în martie. În sudul Austriei, în regiunea Carintia, zona ghețarilor Mölltal și Ankogel, situată în Parcul Național Hohne Tauren, oferă condiții ideale pentru iubitorii sporturilor de iarnă. Ghețarul Mölltal este cea mai înaltă zonă de schi din Carintia cu pârții care urcă până la 3.100 m. De asemenea, puteți opta pentru regiunea lacurilor alpine, în frumosul orașel Hallstatt, sau puteți ajunge în stațiunea Kirchenwirt – Gosau, în apropierea unuia dintre cele mai frumoase masive muntoase ale Austriei – Gosaukamm.

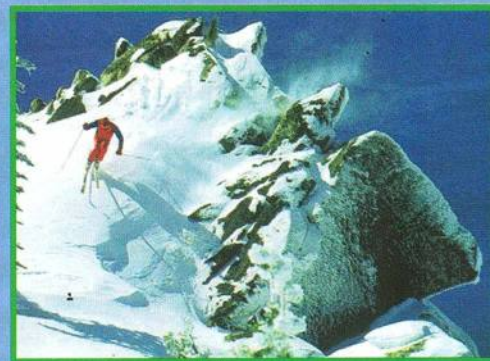
Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:
Care este destinația concursului Europa Travel/luna aceasta?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimeți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 26.11.2007

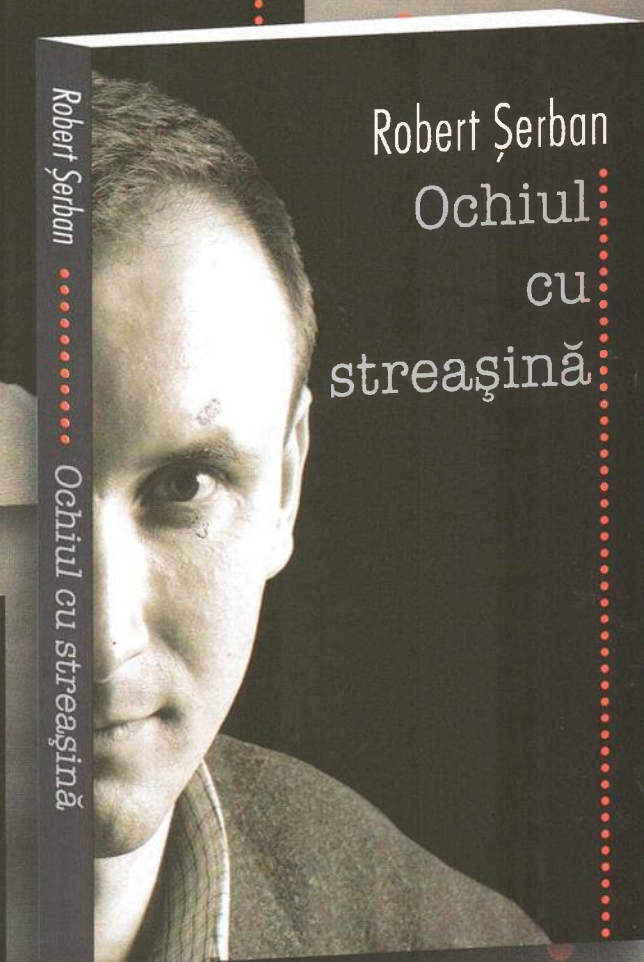
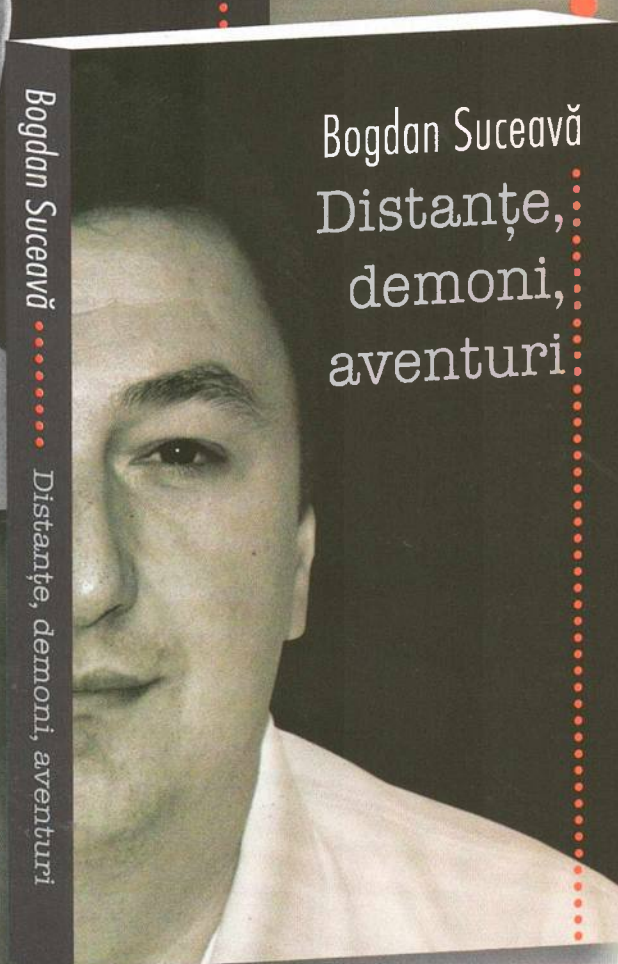
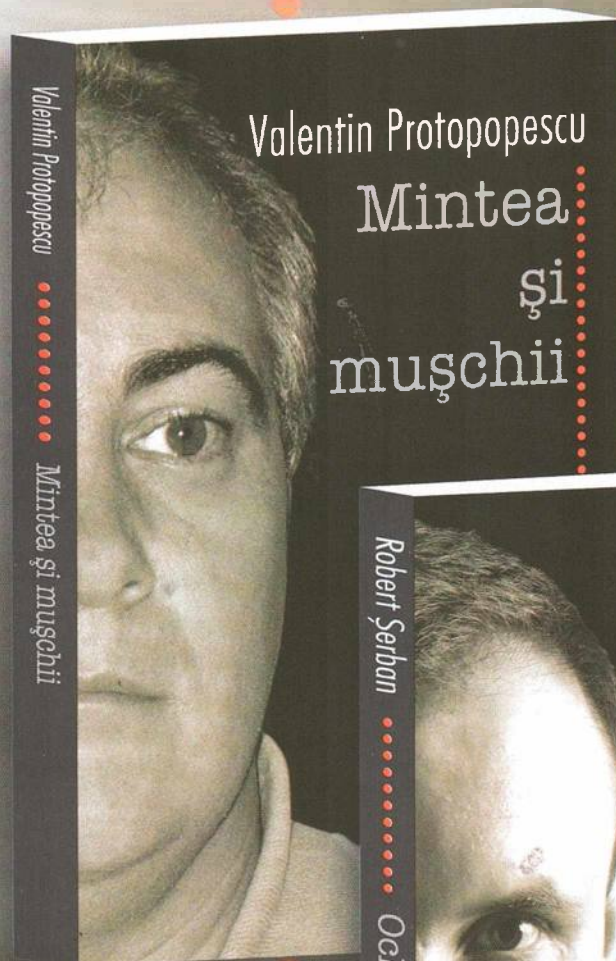
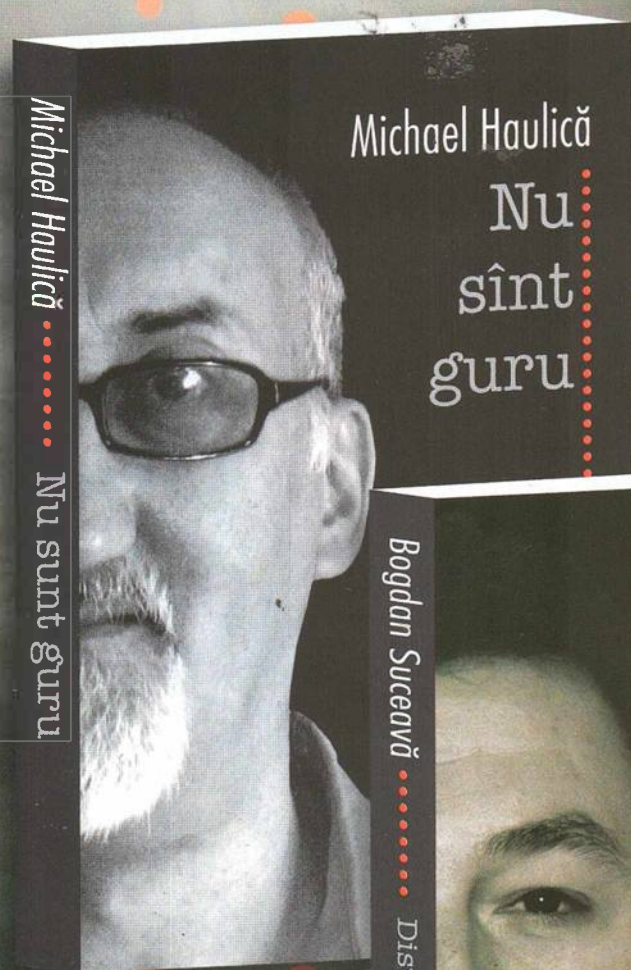
Concurs
EUROPA TRAVEL

Prețul corect

comandați
direct de pe
www.tritonic.ro

t...
TRITONIC

Cititul nu dăunează sănătății.
<http://tritonicnews.blogspot.com>

oriflame

natural swedish cosmetics

Semnează pentru viitorul tău!
Sub aripile leului.

GENERALI

Fond de Pensii

Fond de Pensii Administrat Privat ARIPI

Sunt câteva semnături importante în viața ta. Semnătura pentru pensia ta privată este una dintre ele. Este o semnătură pentru viitorul tău. Privește cu seninătate spre bătrânețe alături de Generali. Semnează contractul pentru pensia ta privată la Generali Fond de Pensii.

www.generali.ro; infoline: 021-207.00.27